
AŞIK OLMA MEVSİMİ...
PUMPKIN SPICE KAFE
AÇIK
Kafe
LAURIE GILMORE
JUNO kitap

Jeanie stresli iş hayatından sonra kendini birden Dream Harbor'ın huzur dolu sokaklarında, teyzesinin ona bıraktığı Pumpkin Spice Kafe'yi işletirken bulur. Kasabanın sıcakkanlı insanları ve tarçın kokulu kurabiyeleri, onu âdeta yeni bir başlangıç yapması için davet etmektedir.

Logan, Dream Harbor'da yaşayan ve kasabanın dedikodularından kaçan bir çiftçidir. Fakat Jeanie'nin gelişiyle birlikte Logan'ın tüm dengesi altüst olur ve sinir bozucu derecede neşeli olan bu kadından uzak durmaya çalışsa da kendini bir şekilde onun cazibesine kapılırken bulur.

Pumpkin Spice Kafe, tutkulu bir romantizm yaşamak isteyenler ve "yeni başlangıçları" sevenler için muhteşem bir hikâye.

Çevirmen Gizem Toy

JUNO kitap

ISBN 978-625-97774-7-4

9 786259 777474

@juno_kitap | KDV'den muaftır

THQ
0207164
YHL

Yetişkin okurlar içindir.

PUMPKIN SPICE KAFE

LAURIE GILMORE

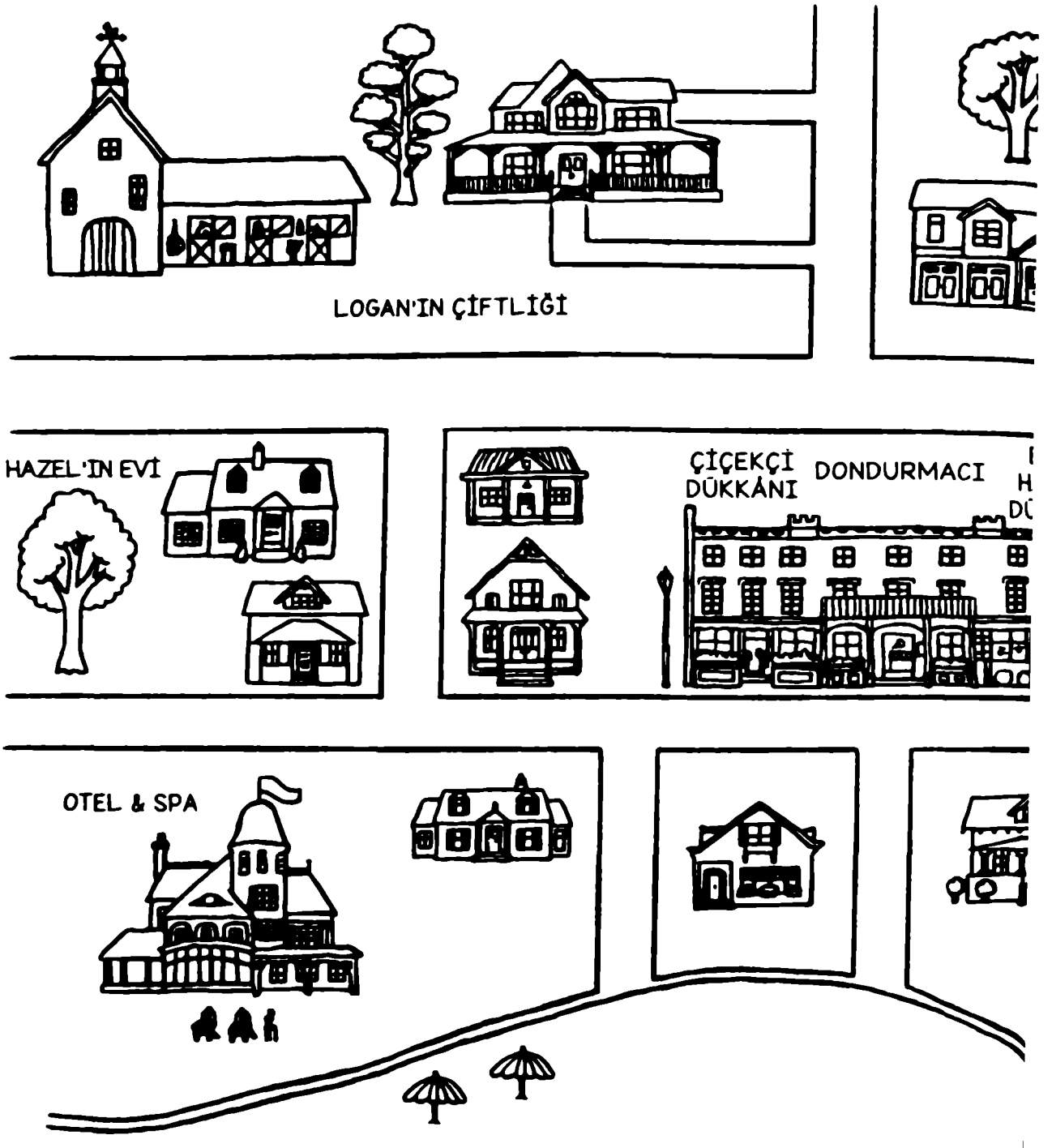

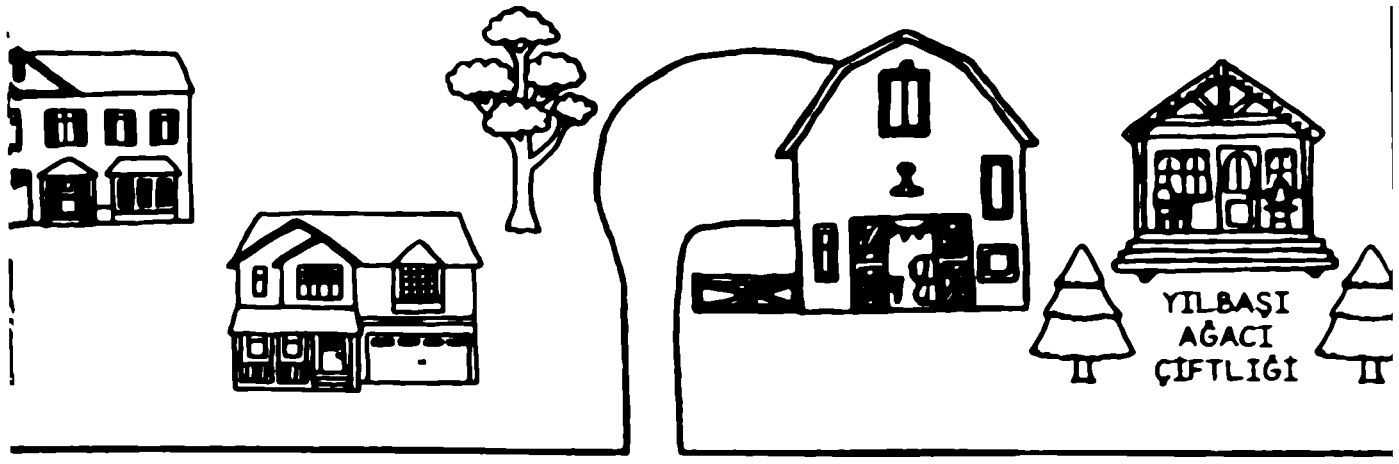
JUNO
kitap

Duzenleme
Ny.ozlem

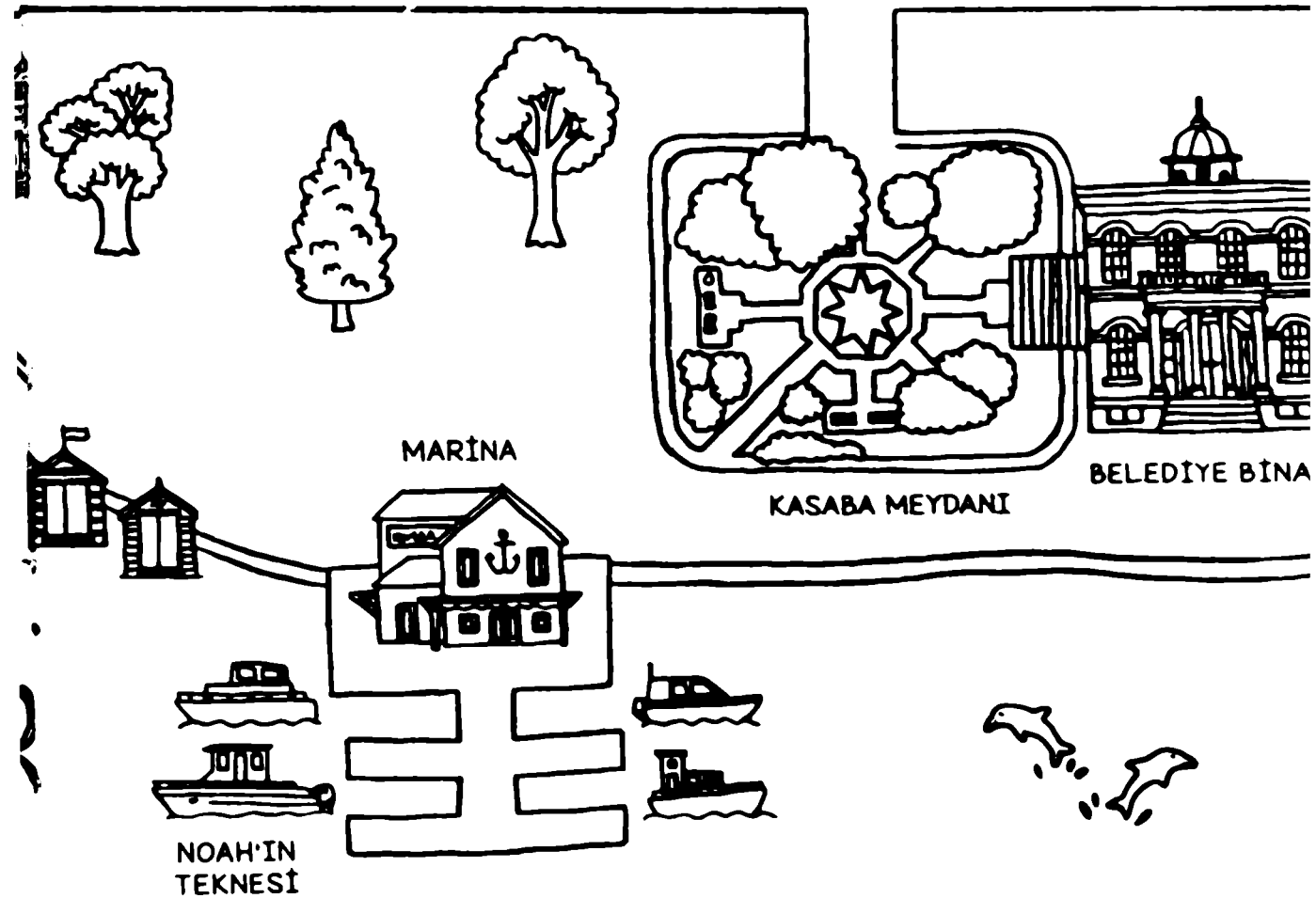
Ninova

DREAM HARBOR

YILBAŞI
AĞACI
ÇİFTLİĞİ

MAC'İN
BARI
PUMPKIN
SPICE
KAFE
ZENCEFİLLİ
KURABİYE
PASTANESİ
TARÇINLI
RULO
KİTABEVİ
ANA CADDE
PANKEK EVİ

MARİNA
KASABA MEYDANI
BELEDİYE BİNA
NOAH'IN
TEKNESİ

Birinci Bölüm

Jeanie Ellis daha önce birini öldürmemişti ama bu gece, o gece olabilirdi. Çaresiz zamanlar çaresizce alınan önlemleri gerektiriyordu. Beyzbol sopasını avuçlarında sıkıca kavrayıp arka taraftaki eski merdivenlerden sessizce inmeye başladı.

Üç gecedir uyumamıştı. Teyzesinin kafesinin üstündeki daireye taşındığından beri. Aslında teknik olarak *kendi* kafesine. Jeanie tam iki hafta önce emekliliğini ilan eden ve bronzlaşmak için birkaç hafta Karayipler'e giden yaşlı teyzesi Dot'un kıymetlisi Pumpkin Spice Kafe'nin resmen yeni sahibiydi. Görünüşe göre Dot kafesini devralması için en sevdiği ve Jeanie'nin hatırlattığı gibi *tek* yeğeninden daha iyi birini bulamamıştı. Şimdi ise Jeanie mücadeleye hazır bir hâlde son basamağı inerken bu fikir deli saçması geliyordu.

Her gece garip sesler duyuyordu. Tıkır tıkır ve ara sıra da tangır tungur sesler. İlk önce duyduğu sesleri rüzgâra ya da arka sokaktan geçen bir hayvana yormaya çalışmıştı. Zihninin normalde çalıştığı gibi en kötü senaryolara kapılmasına izin vermemekte kararlıydı. Aklına arka merdivenleri çıkan bir seri katili *getirmeyecekti*. Gürültünün nedeni kesinlikle teyzesinin kasada bıraktığı birkaç bozuk parayı çalmak için gelmiş silahlı bir soyguncu *olamazdı*.

Jeanie yeni bir başlangıç yapmıştı.

Jeanie artık bambaşka bir kadındı.

Şirin sahil kasabası Dream Harbor* sakinleri onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve o da bu fırsatı sonuna kadar kullanmayı planlıyordu.

Arka kapıdan gelen bir ayak sesi dikkatini çekti. Geceleri onu uyanık tutan şey her neyse, bunu öğrenene kadar "yeni hayat, yeni Jeanie" planını tam anlamıyla uygulamayacaktı. Kimse arka kapısının önünde bir katil varken sakin, tatlı bir kasaba hayatı yaşayamazdı. Bu çok mantıklıydı.

Jeanie sopayı biraz daha sıkıca kavrayıp merdivenlerle kafenin arkasındaki ara sokağa açılan kapı arasındaki dar koridoru geçti. Gerçi "ara sokak" ifadesi burayı çok da tanımlamıyordu. "Ara sokak" denilince insanın aklına çöplerle dolup taşan çöp kutuları ve sağa sola cirit atan fareler gelirdi. Ama Jeanie artık Boston'da değildi. Dream Harbor'daydı ve buranın gerçekten birinin düşlerinin eseri olduğuna oldukça emindi. Kendiliğinden ortaya çıkamayacak kadar kusursuzdu. Gerçekten de kafenin ve Main Caddesi'ndeki diğer işletmelerin arkasındaki alan, daha çok düzenli çöp kutularına ve teslimat kamyonları için bir yer olarak küçük bir yan sokak gibiydi. Hatta gündüz vakti diğer dükkân sahiplerinin burada mola verip sohbet ettiğini bile görmüştü. Tabii, Jeanie henüz kimseyle konuşmamıştı. Henüz yeni geldiği için buna hazır değildi.

Jeanie başını iki yana salladı. Düşünceleri çığırından çıkmıştı ve belki de cinayete kurban gitmek üzereydi. Ara sokak ya da neyse ne, dışarıdaki şey yüzünden gözüne uyku girmiyordu ve üç gecelik uykusuzluktan sonra zar zor ayakta durabiliyordu. Sopayı omzuna dayayıp kapı koluna uzandı. Neredeyse şafak sökülüyordu, kapının üzerindeki pencereden içeri zayıf, gri bir ışık süzülüyordu.

* Düş Limanı. *-ç.n.*

Güzel, diye düşündü Jeanie biraz dalgın bir şekilde, *En azından ölmeden önce saldırganı görebileceğim.* Bu pek de hoş olmayan düşünceyle hedeflediği pozitif yeni kişiliğinden tamamen uzak, kapıyı çekip açtı...

Ve bir kasa dolusu küçük balkabağıyla burun buruna geldi. Su kabağı mı yoksa? Çok da mühim değildi çünkü Jeanie sebze isimlerini kafasında sıralayamadan, kasayı tutan devasa adam konuştu.

Ya da daha doğrusu, Jeanie'nin o an elinde beyzbol sopasını fazlasıyla tehditkâr bir şekilde tuttuğunu hatırlatan, şaşkınca boğuk bir ses çıkardı. Jeanie sopayı yere indirmek üzereydi ki hâlâ iri yarı, yabancı bir adamla karşı karşıya olduğunu düşündü. Su kabağı ya da değil ancak henüz tedbiri elden bırakmamalıydı.

"Sen kimsin?" diye sordu. Gizemli balkabağı adamın suratına çarpma ihtimaline karşı bir eli hâlâ kapının üzerindeydi.

Adamın kara kaşları hafifçe yukarı kalktı, sanki sorusuna şaşırmış gibiydi. "Logan Anders," dedi, bu ismin her şeyi açıklığa kavuşturacağını sanar gibi. Ama ismi hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Ve benim arka sokağımda ne arıyorsun, Logan Anders?" diye sordu Jeanie.

Adam bezgin bir nefes vererek kasayı kollarında kaydırdı. Muhtemelen ağırdı ama Jeanie, adam sebze dolu kasası, yıpranmış oduncu gömleği ve gür sakalıyla tam bir sonbahar hasadı tablosunu andırıyor diye güvenliğinden ödün verecek değildi. Bakışları bir anlığına adamın yüzünde takılı kaldı. Tabii, bu tamamen onu teşhis edebilmek için gerekli, diye düşündü. Sakalının üstünde düz bir burun ve al al olmuş yanaklar olduğunu hatırlaması gerekebilirdi. Polis ona, "Kirpikleri upuzun muydu?" diye sorabilirdi ve cevap kesinlikle evet olurdu. Hatta sabahın loş ışığında bile adamın gözlerinin baş

döndüren bir mavi olduğunu görmek soruşturma açısından son derece önemli olabilirdi.

"Bugün perşembe," dedi adam.

Jeanie şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Bu adamın burada olmasının ve kendisini uykusuz bırakmasının sebebi günlerden perşembe olması mıydı?

"Ve sen beni pazartesiden beri uyutmuyorsun," dedi Jeanie.

Şimdi şaşkınlık sırası Logan'daydı. "Ben daha yeni geldim." Kasayı yeniden oynattı, kollarındaki kaslar yükün etkisiyle iyice kasıldı. Gerçekten ağır olmalıydı ama adam kasayı içeriye bırakmak ya da indirmek için hiç hamle yapmıyordu.

"Pekâlâ, ben de bütün hafta garip sesler duydum ve bunu rüzgâr ya da bir rakuna falan yormaya çalıştım. Ama sonra insanların katil kapıdan girmeden hemen önce tam da bu tarz şeyler varsaydıklarını düşündüm."

Logan hafifçe öksürdü, irkilmişti ve gözleri kocaman açıldı. "Katil?"

Jeanie yanaklarının kızardığını hissetti. Belki de hayal gücü fazlasıyla raydan çıkmıştı. "Ya da başka bir şey..." Sesi yavaşça kesildi. Bu garip adama ne diyeceğini tam olarak bilemiyordu ve adam da belli ki aynı durumdaydı. "Peki, burada ne yapıyorsun?" diye üsteledi.

"Ah, şey, her perşembe sebze-meyve teslimatı yapıyorum." Söz ettiği ürünlerin bulunduğu kasayı başıyla gösterdi.

Jeanie yüzünü buruşturdu. Sebze teslimatı. Tabii ya. Dot teyzesi, gitmeden bir gün önce ona o kadar çok şey anlatmıştı ki hiçbirini yazmamıştı. Jeanie buraya geldiğinden beri kafe kapalıydı ve yapılması gerekenleri hâlâ tam anlamıyla kavrayamamıştı. Neyse ki kafenin uzun yıllardır müdürü olan Norman yardım için buradaydı. Norman hafta sonuna kadar kafeyi açıp tekrar faaliyete geçireceklerine dair söz vermişti.

Logan hâlâ elinde tuttuğu ağır kasayı yeniden elinde kaydırdı.

"Çok özür dilerim!" Jeanie bir adım geri çekilip kolunu kafeye doğru uzattı. "İçeri gel. Bunları... şey... kabakları koyacak yer bulalım?"

Logan kapı eşiğinde tereddüt etti, bakışları Jeanie ile omzunda duran sopanın arasında gidip geldi.

"Ah! Affedersin. Sopayı kafana indirmeyeceğim, yemin ederim." Jeanie onu rahatlatacak şekilde gülümsemeye çalıştı ama pek işe yaramamış gibiydi. Logan hâlâ kapının eşiğindeydi.

"Gerçekten üzgünüm, seni katil sandım. Kişisel algılama lütfen. Sadece üç gecedir uyuyamıyorum ve burada, aşağıda bir şeyden ses geldiğine eminim, yemin ederim. Bir de şu kafe mirası meselesine hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Logan gözlerinde hâlâ tereddütlü bir bakışla ona bakıyordu. Lanet olsun. Muhtemelen onu çoktan korkutmuştu. Jeanie hayatı boyunca birden fazla kez "abartılı" olarak tanımlanmıştı. Hatta bir iki kere karnesine bile yazıldığından neredeyse emindi. Bu, üzerinde çalışmaya uğraştığı bir şey, yeni Jeanie kişiliğinin bir parçasıydı. Daha az konuşma. Daha az aşırı düşünme. Daha az abartılı olma.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Kafe sahibi Jeanie sakin ve rahat olmalıydı. Dost canlısı mahalle kafesinin sahibi, gülümsemesi ve müşterilerin en sevdikleri içeceklerle müşterilerini bekliyor olmalıydı. O an kendisini ya da herhangi birini öldürmeye çalışan şeylerle ilgili teoriler ya da buzulların erimesiyle ilgili son haberlerle değil. Ya da o gün yapması gereken on sekiz maddeden kesinlikle bahsetmemeliydi.

Dot teyzesinin özgür ruhunu örnek almaya çalışsa da keşke biraz daha az rahat bir karakter olsaydı ve daha açık talimatlar bıraksaydı diye düşündü. Daha nazik, daha tatlı bir

şekilde gülümsemeyi denedi. Yüzüne tam oturmamış gibi hissetti. "Lütfen, içeri gel. Bu gerçekten çok ağır gözüküyor."

Logan hafifçe başını sallayarak onayladı. "Genelde bunu buraya bırakıyorum."

"Ah." Yani onu korkutup kaçıran monoloğu değildi, sadece Logan'ın her zamanki çalışma prensibini bozmuştu. Bunun bir insanı nasıl şaşkına çevirebileceği konusunda empati kurabiliyordu. Köşedeki en sevdiği kahve dükkânı bir hafta kapalı kaldığında neredeyse günlük rutinini sürdürememişti. Sebebi, kafeinsizlik değildi tabii. Şehirde kahve dükkânı kıtlığı yoktu ama hiçbiri "onunki" değildi. Tüm hafta ruh hâli kötüydü.

Bu kez gülümsemesi samimiydi. "Eh, madem buradasın ve ben de uyanığım, bir fincan kahveye ne dersin?"

İkinci Bölüm

Logan, PS Kafe'nin yeni sahibini beyzbol sopasıyla kafasını uçurmak üzere olmadığı zamanlar haricinde sevmeye başlamıştı. Ama bunun pek de anlamı yoktu. Yapması gereken işler, teslimatlar vardı ve iyi niyetli kasaba halkından kaçınması gerekiyordu. Gün doğmadan onunla kahve içmek için cidden vakti yoktu ama bir türlü kaçıp gidemiyordu. Ya da tek kelime dahi edemiyordu. Dot'un yeğeni, içeri girmesinde ısrarcı olduğundan beri tek bir an olsun susmamıştı.

Son beş yıldır, çiftliği yönetmeye başladığından beri her perşembe Dot'un dört kasa ürününü arka kapının yanına bırakıyordu. Güneş doğmadan ve insanlar dışarı dökülmeden kasabada olmayı, işlerini diğer işletmeler açılmadan halletmeyi seviyordu.

Logan'ın havadan sudan sohbetlerle pek işi olmuyordu. Havanın nasıl olduğuyla ilgili tahminde bulunmayı sevmiyordu. Kasabanın en son skandalını bilmeye de lüzum görmüyordu. En azından, o skandalın bir parçası olmayı ise hiç sevmiyordu. Bu yüzden teslimatlarını ne kadar çabuk bitirirse, çiftlikteki sessizliğe o kadar çabuk kavuşabilirdi. Ya da yarım düzine tavuk, iki yaşlı keçi, kurtardığı bir alpaka ve sohbeti seven bir büyükannenin olduğu çiftlik ne kadar sessizse. Neyse ki büyükbabası da tıpkı onun gibi sessizdi.

Büyükannesi ise neredeyse ikisinin yerine de konuşuyordu. Tıpkı Jeanie gibi.

"Peki, sence teyzem bu... hımm, küçük balkabaklarını ne yapmayı planlıyordu?" dedi ayaklarının yanındaki kasaya bakarak. Tezgâhın arkasındaydı, bir eli kalçasında, diğer eliyle de dağınık topuzundan çıkan küçük saç tutamlarını düzeltiyordu.

"Su kabağı," dedi Logan tezgâhın diğer tarafından düzelterek.

"Evet, su kabağı. Ben de öyle düşünmüştüm." Jeanie hâlâ biraz kafası karışmış gibi bakıyordu. "Acaba... bunlar yenmiyor, değil mi?"

Logan neredeyse gülecekti. Neredeyse. Hâlâ gülmek için çok sinirliydi. "Hayır, su kabakları yenmez," dedi.

Jeanie'nin bakışları, kapının yanındaki yerlerine bırakmak yerine Logan'ın içeri taşıdığı diğer üç kasada dolaştı. Onları her zaman bıraktığı yere. Bu sabah onları bırakmış olmayı dilediği yere. "Sanırım geri kalanı menüdeki smoothie'ler için," dedi.

Logan başıyla onayladı. Bu kasabadakiler smoothie'leri çok seviyordu. Şikâyet edecek değildi. Smoothie'ler, kafede çiftliğinden bolca taze meyve ve sebzeye ihtiyaç duyulması demekti. Smoothie'ler iş için iyiydi.

"Su kabakları dekoratif amaçlı sadece," dedi her ikisini de daha fazla tahminden kurtarmak için.

Jeanie'nin gözleri, sanki Logan dünyadaki tüm sorunları çözmüş gibi parladı. Onun memnun yüzünü görünce göğsünün gururla nasıl kabardığını görmezden geldi. Birinin sorunlarını çözmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Tabii ki! Bunu düşünmeliydim. Hepsi uykusuzluktan!" dedi.

Dirseklerini tezgâha dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı. Eski bir tişört ve pijama altıyla kolları ellerini örtecek

kadar uzun, eski, bol bir hırka giymişti. Pijama altında küçük kirpi figürleri olduğuna neredeyse emindi ama dikkati buna kaymasın diye büyük bir uğraş veriyordu.

Jeanie'yle ilgili pek çok detayı fark etmemek için kendini zor tutuyordu. Koyu renk kaşlarının ne kadar etkileyici olduğu ve bir an durmadan hızlı ve etkili hareketlerle kahvesini hazırlaması gibi detaylar. Jeanie çelişkiler içindeki bir eser gibiydi. Yetkin ama aynı zamanda kaybolmuş. Hemen gülümsüyor ama aynı zamanda anında kaşlarını çatıyordu, her duygusu gözlerinden okunuyordu. Koyu kahverengi gözler, neredeyse siyah, kahve siparişiyle aynı.

Jeanie bir eliyle yüzünü ovuşturarak tılsımı bozdu. Ne kadar süredir ona bakıyordu? Esneyerek kollarını başının üstünde gerdi. Tişörtü, kollarını kaldırmasıyla yukarı çıktı ve Logan, pijamasının bel kısmının açıkta bıraktığı teninden gözlerini kaçırmaya çalıştı. Bunu kesinlikle fark etmeyecekti.

Tekrar ona bakmaya cesaret ettiğinde, Jeanie tekrar tezgâhın üzerine dirseklerini koymuştu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, siyah saçları başının üstünde dağınık bir yuvaya dönmüştü. Çökmüş, yenilmiş duruşu içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Uygunsuz bir şey. Şu an için vaktinin olmadığı bir şey.

Ona teslimatlarına devam etmesi gerektiğini söylemek için ağzını açtı ancak Jeanie çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Çok garip. Bu sesleri sürekli duyuyorum. Her gece. Sence burası perili olabilir mi?"

Logan'ın kahvesi neredeyse boğazına kaçacaktı. "Perili?"

"Evet." Jeanie doğruldu, yeni teorisiyle gözleri parlıyordu. "Perili. Belki burada yaşayan ruhlar yeni sahiplerinden memnun değildir."

"Ruhlar?" Bu kadar erken saatte bu düzeyde bir deliliğe hazır değildi.

"Hayaletler, ruhlar, her neyse." Jeanie elini salladı, peri derken kastettiği şeyle kullandığı kelimeler arasındaki fark önemli değilmiş gibi. "Burada olduğum için rahatsız olan bir şey."

"Gerçekten böyle bir şey olduğu..."

"Başka mantıklı bir açıklama yok." Jeanie kollarını göğsünde kavuşturdu, mesele kapanmıştı. "Burası kesinlikle perili."

"Başka açıklama yok mu?" Logan fincanını tezgâha koydu. Bu kadarı artık fazlaydı. "Rakunlar, eski borular, rüzgârdan sallanan pencereler, senin hayal gücün." Diğer açıklamaları parmaklarıyla saydı. Jeanie sonuncusuna gözlerini kısarak baksa da devam etti. "Kasabadaki çocuklar etrafta dolaşıyor olabilir. Hayaletlerden daha mantıklı sayısız açıklama var. Artık gerçekten gitmem gerek..."

"Çocuklar etrafta dolaşıyor derken?"

Logan derin bir iç çekip çıldırmamak için kendini zor tuttu. "Bilmiyorum. Belki birkaç çocuk arka sokakta takılıyorlardır," dedi net olmayan bir şekilde.

Jeanie yavaşça başıyla onayladı, bu yeni teoriyi düşündü.

Logan teşekkür edip vedalaşmak üzere fincanını tezgâhta kaydırdı ama Jeanie daha hızlı hareket etti. "Peki, bunun için ne yapacağız? Gerçekten uyumaya ihtiyacım var."

"Yapacağız?" Tezgâhtan uzaklaşmaya başladı. Belki de dönüp kaçabilirdi. İhtiyacı olan son şey, yeni kafe sahibiyle içli dışlı olmaktı. Kitap kulübündeki kadınların bu konuda kıkırdadığını duyabiliyordu. Dedikoduyla beslenirlerdi.

Jeanie başıyla onayladı. "Sen kasabadaki tek arkadaşımsın. Gençlerden oluşan bir çeteye tek başıma karşı koyamam."

"*Çete* demek insaflı olur," diye mırıldandı hâlâ kapıya doğru geri geri giderken ama Jeanie de peşinden geliyordu. Pijamalarında kesinlikle kirpi figürleri vardı. Bunu sevimli bulmayı reddetti.

"Lütfen? Burada yeniyim ve ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum..." Başını iki yana salladı, kelimeleri havada kaldı. "Üzgünüm. Bu senin sorunun değil." Gülümsedi. "Bir şekilde hallederim."

Yüzüne zorla oturtmaya çalıştığı gülümseme Logan'ın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. O kadar... o kadar kaybolmuş görünüyordu ki! Gülümseyip saçlarını yüzünden uzaklaştırırken bile iyi olduğuna dair onu ikna etmeye çalışıyordu. Oysa iyi olmadığı aşikârdı. Bu da Logan'ı onun sürekli konuşmasından daha fazla rahatsız ediyordu.

Lanet olsun. "Akşam kasaba toplantısına gel," dedi.

"Kasaba toplantısı?"

"Evet." Sakalını sıvazlarken ağzından çıkacak sözlerden şimdiden pişman olmuştu. "Her perşembe düzenlenir. Sen de senin... ıı... sorununu gündeme getirebilirsin. Yardım alabilirsin."

Gerçek ve parlak bir şekilde güldü. *Ah, hayır.* Jeanie'nin gerçek gülümsemesi lanet kirpilerden bile daha sevimliydi. Her zamanki sabah teslimatları nasıl bu kadar değişik bir hâl almıştı?

"Teşekkür ederim! Harika bir fikir." Jeanie ellerini önünde kavuşturdu, sanki sarılmak için uzanmamak için kendini zor tutuyordu. Logan bu onu rahatlattı mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı, bilmiyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Bir eli kapı kolundaydı, neredeyse varmak üzereydi. Neredeyse normal geçen sabahına, kutsanmış sessizliğine dönmek üzereydi.

"Sen de orada olacak mısın?" Jeanie'nin sorusu kaçmasına engel oldu. Logan kasaba toplantılarına genellikle sadece bir çiftlik meselesi nedeniyle zorunda kalırsa ve yalnızca büyükannesi örgü grubuyla meşgul olduğu için gidemediğinde

giderdi. Büyükbabası ise kasaba toplantısına gitmeyi dişlerini anestezisiz çektirmeye tercih ederdi (kendi sözleriyle).

Logan'ın bu hafta gitmesine gerek yoktu ama bir şekilde kendini, "Evet, orada olacağım," derken buldu.

Jeanie'nin sevinç içindeki ciyaklaması onu sabahın ilk ışıklarına kadar takip etti.

Kitap kulübü bayram edecekti.

Üçüncü Bölüm

Merhaba, ben Jeanie Ellis, Dorothy'nin yeğeni ve Pumpkin Spice Kafe'nin yeni sahibiyim. Bir gece problemi yaşıyorum...

Gece problemi? Bu ifade onu bu sabahki hâlinden bile daha deli gösterecekti. Jeanie'nin dizleri sürekli durdurmaya çalışsa da sallanıp duruyordu. Gergindi. Toplantıda iyi bir izlenim bırakmak istiyordu ve buraya geldiğinden beri kafasında en az on iki kez küçük konuşmasını tekrar etmişti. Anlaşılan yirmi dakika erken gelmişti.

Salonda arka sıralara oturdu, eski zemin ve muhtemelen oturduğu daha da eski sandalye gıcırdıyordu. Salonda ancak bir avuç insan vardı ve birbirlerini kendisinin çocukluğundan beri tatmadığı o doğal samimiyetle selamlıyorlardı. Özlemişti. Aidiyet duygusunu, ev duygusunu. Bunu özlediğini hiç fark etmemişti. Aslında liseden mezun olur olmaz büyüdüğü küçük kasabadan kaçmıştı, kasabanın kısıtlayıcı sınırlarından kurtulmayı o kadar çok istemişti ki! Ama bir şekilde şehir hayatının heyecanı, kalabalık ve beton cazibesini yitirmişti.

Oturduğu yerde kıpırdandı, sandalyenin gıcırtısı uğursuzca yankılandı. Yaşlı bir adam kürsüye yakın bir gruba katılmak üzere yürürken dostça gülümseyerek selam verdi. Jeanie elini kaldırarak selamına karşılık verdiğinde ise adam çoktan

ilerlemişti. Ellerini ısıtmak ve kıpırdanmasını önlemek için bacaklarının arasına sokarak grubun adamı parlak yeşil kravatıyla ilgili iyi niyetli şakalaşmalarla selamlamasını izledi. Jeanie en son ne zaman böyle şakalaştığını hatırlamıyordu. En son ne zaman böyle şakalaşabileceği insanlar olmuştu! En azından yüz yüze. Son birkaç yıl içinde bir şekilde en yakın arkadaşı kardeşi olmuştu ve aralarındaki ilişki düzensiz mesajlar, esprili görseller ve ara sıra yapılan FaceTime sohbetlerinden ibaretti.

Jeanie ceketini omuzuna sardı. Duvarları kaplayan radyatörlerin tıkırtılarına rağmen mekân buz gibiydi.

Kasaba toplantıları, önünde kazınmış yazılı bir tuğlaya bakılırsa, 1870 yılında inşa edilmiş olan asıl belediye binasında yapılıyordu. Jeanie buranın 1870 yılında nasıl göründüğünü hayal dahi edemiyordu ama bu gece birkaç sıra metal katlanır sandalye ve önünde bir podyumu olan küçük bir konferans salonu gibiydi. Podyumun arkasındaki sahne, Jeanie'nin yaklaşan bir sonbahar performansı olacağını hayal ettiği şey için dekore edilmişti. Elle boyanmış balkabaklı ve elma ağaçlı dekorlar sahnenin arkasına dizilmiş, ön tarafa da saman balyaları serpiştirilmişti. Jeanie sahnede dans eden kostümlü çocukların seyirciler arasındaki ebeveynlerine el salladığını hayal etti. Şüphesiz çok tatlı olacağından emindi. Yine de çocukları bu kadar eski bir sahneye çıkarmanın güvenilirliğini tarttı kafasında. O eski tahta kalaslar onları taşıyabilir miydi?

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp toplantı alanına açılan çift kanatlı kapıya bir göz attı. Logan hâlâ yoktu. Belki de sadece onun konuşmayı sonlandırması için gelmeyi kabul etmişti. Birinin sırf susmasını sağlamak için anlaşmaya varması ilk kez başına gelmiyordu. Her zamanki gibi çok fazla bastırmıştı. Tüm sorunlarını ve uykusuzlukla ilgili teorilerini

sessiz çiftçinin önüne serivermişti. Çok yakışıklı, çok sessiz çiftçinin.

Jeanie ellerini bacaklarının üstünde yavaşça gezdirdi, sallanan dizini kontrol altına almaya çalıştı. Mesele Logan'ın yakışıklı olması değildi. Hani, çok ama çok yakışıklı olmasıydı. Eğer *Sexy Farmer Weekly* diye bir dergi olsaydı, kapağında o olurdu.

Ayrıca bir önemi yoktu çünkü yakışıklı çiftçilerle ilişki kurmak, yeni Jeanie planının bir parçası değildi. Yeni bir başlangıç yapmaya karar vererek teyzesinin çılgınca fikrine kafeyi devralmak için evet demişti.

Jeanie son yedi yılını Franklin, Mercer&Young Finans'ın CEO'sunun yönetici asistanı olarak geçirmişti. Ta ki adam bir gece masasında kalp krizi geçirip ölene kadar. Ertesi sabah onu bulan Jeanie olmuştu, elinde kahvesiyle ofisine girdiğinde boş gözleriyle ona bakıyordu. Şok içinde fincanı düşürdüğü yerdeki kahve lekesi, işi bıraktığında hâlâ oradaydı.

Doktor kalp krizinin stres kaynaklı olduğunu söylemişti. Üstelik Marvin'in çoğunlukla domuz pastırması ve gece geç saatlerde yediği fast food'larla dolu korkunç bir beslenme düzeni vardı. Ama Jeanie'yi en çok stres kaynaklı kısmı etkilemişti. Ya onun da geleceği böyle olursa? Çalışıp, çalışıp kalbi yoruluverirse? Pes ederse?

Jeanie'nin aşırı düşünmek gibi bir huyu vardı: Aşırı konuşurdu. Aşırı çalışırdı. Dinlenmekte ve rahatlamakta pek becerikli değildi. Sakin ya da soğukkanlı da olamazdı. Ama denemeye kararlıydı. Sağlığı için denemeye kararlıydı. Birdenbire hayatının sadece işten, cuma günleri onlara katılamayacak kadar yorgun olmadığında içki içtiği ofisteki birkaç tanıdığından ve acınası ve düzensiz flört girişimlerinden ibaret olduğu gerçeği çok büyük bir sorun gibi görünmüştü. Ölümcül bir sorun.

Marvin'in ölümünden sadece birkaç hafta sonra, Dot teyzesi Jeanie'nin Dream Harbor'a taşınması ve kafeyi devralması için plan yaptığında, bu ona çok hoş, mükemmel bir kaçış gibi görünmüştü. Ancak Jeanie şimdiden başarısız olduğundan emindi. Özellikle de bu sabah yakışıklı çiftçiye sergilediği minik performanstan sonra. Neredeyse kafasını uçuracaktı, üstelik binbir lafla kafasını şişirmişti. Yüzündeki dehşet dolu ifade gözünden kaçmamıştı. Kaçmak için can atmıştı resmen.

Tekrar kapıya baktı. Yaşlı kadınlardan oluşan küçük bir grubun gelmesinden başka bir hareketlilik yoktu. Yerlerine otururken ona gülümsediler.

En iyisi buydu, gerçekten. Jeanie birkaç haftadan daha uzun süren ilişkilerde pek iyi değildi ve böyle küçük bir kasabada geçici bir ilişki kurmak korkunç bir fikir gibi görünüyordu ki Logan'ın onunla flört etmek gibi bir niyeti yoktu. Sabah onunla bir fincan kahve içmek bile istememişti, bunun için onu zorlaması gerekmişti...

"Selam." Logan yanındaki koltuğa geçip otururken, Jeanie sert selamıyla irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Açık hava, sonbahar yaprakları ve odun dumanı gibi kokuyordu. Jeanie soğuk salonda onun sıcaklığına daha da sokulma isteğine karşı direndi.

"Selam." *Sakin, rahat ol.* Yerleşirken adama bir bakış attı. Hâlâ yakışıklıydı. *Lanet olsun.* "Günün nasıl geçti?" diye sordu adama. Yeni tanıştığı biri için sıradan bir soruydu. Hayaletlerle ilgili çılgın teoriler yok.

"Şey... iyi." Logan boğazını temizledi. "Normal."

Jeanie gülümsedi. "Normal iyidir."

Logan başıyla onayladı. "Eğer sevdiğin normallikse, bu toplantıyı hiç sevmeyeceksin."

Jeanie daha da geniş gülümsedi. Ağırbaşlı çiftçinin yaptığı küçük bir şaka mıydı bu? "Dream Harbor'da ayda iki kez yapılan kasaba toplantılarında işler çığırından mı çıkıyor?"

"Sadece izle." Logan ona doğru eğilmişti, alçak sesi Jeanie'nin içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olmuştu.

Yine de onu ayak parmaklarına kadar ürperten bu hisse takılacak kadar çok zamanı yoktu çünkü toplantı salonu dolmaya başlamıştı ve Jeanie etrafı seyretmekle meşguldü.

İnsanlar yerlerine oturmaya başlamıştı, salondaki hava içeri gelen insan akınının etkisiyle belirgin bir şekilde ısınıyordu. Yüksek sesli bir kahkaha Jeanie'nin dikkatini önlerindeki birkaç sıraya çekti. Kahkaha bir kadından geliyordu, kırklı yaşlarında gibiydi ki öyleyse yaşına göre harika görünüyordu ve Jeanie'nin küçük kasabada yaşama planını daha da doğruluyordu. Buradaki insanlar çok iyi yaşlanıyordu! Kadın yine güldü, parlak alagarson siyah saçları yuvarlak yüzüne doğru düşüyordu. Kısa, gri saçlı yaşlı bir kadınla yirmili yaşlarında, elleriyle her kelimeyi vurgulayarak yüksek sesle konuşan bir adamın arasına sokulmuştu.

"Kitap kulübü," diye mırıldandı Logan kulağına.

"Kitap kulübü," diye tekrarladı Jeanie usulca. Yan sıradan iki kadının sohbete katılmasını izliyordu bu sırada, birinin kucağında bebek vardı. "Eğlenceli görünüyorlar."

"Eğlenceli, ha? Bu kasabayı onlar yönetiyor." Logan'ın kasvetli ses tonu, önlerinde gülüp eğlenen grup ile tamamen tezat bir hava taşıyordu. Özellikle alagarson siyah saçları olan kadın dönüp ona hevesle el salladığında.

Logan da homurdanarak el salladı.

Grubun geri kalanı döndü ve Jeanie, grubun gözlerinin parladığını görebiliyordu, tüm grubun Logan'ı görmekten memnun olduğu belliydi.

"Logan! Ne nadir bir şeref," dedi yaşlı kadın.

"Selam, Nancy."

"Toplantılarımızda seni görmeyi özledik," dedi genç adam göz kırparak. Göz mü kırpmıştı?

Logan homurdandı. "Daha önce toplantılarınıza gelmemiştim."

Adam kahkahalarla güldü. "Pekâlâ, belki bile isteye gelmedin ama seni toplantılara çekmek hoşumuza gitti. Özellikle *Passion in the Fields - The Farmer and the Milkmaid* kitabını okuduğumuzda." Adam o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki tüm salon onu duyabiliyordu. Birkaç kişi kahkahalarla gülüp Logan'a bakmaya başladı.

"Ah, o gerçekten çok iyi bir kitaptı." Bebekli kadın tek elini göğsüne götürüp sandalyede bayılma hareketi yaptı.

Jeanie gizlice baktığında Logan'ın yüzünün sakalının altında kıpkırmızı olduğunu gördü. Gülümsemesini bastırdı.

"Yeni kafe sahibi sen misin?" diye sordu siyah saçlı kadın. "Ben Kaori."

"Jeanie. Evet, ben kafenin yeni sahibiyim."

"O kafeyi derhâl aç!" Bebekli kadın kahkaha atarak fırçaladı. "Kaori'nin evinde toplantı yapmaktan bıktım. Orası çok dağınık. Her yerde şirin vazolar ve garip takılar var. Kurdeşen dökeceğim bu yüzden."

Kaori kadının omzuna şaka yaparak vurdu. "Isabel'e takılma. Ve Dream Harbor'a hoş geldin."

Kitap kulübü kadınları tekrar aralarında konuşmaya başladı.

"*Passion in the Fields*, ha?" diye sordu Jeanie dayanamayarak.

Logan boğazını temizledi ve yerinde kayarken sandalye gıcırdadı. "Okumadım."

"Ne yazık. İyi bir kitap gibi." Logan'ın bir çiftçi ve sütçü kız hakkında bir kitap okuduğu düşüncesiyle kahkahasını

bastırdı ve kendini söz konusu "sütçü kız" rolüne sokmamak için kendini zor tuttu.

"Sanırım işleri hızlıca toparlamam gerek. Kitap kulübünü kızdırmak istemem." Şaka yapmıştı ama kendisi bile sesindeki tereddüdü, açılış için hazır olamamanın stresini duyabiliyordu.

"Onları boş ver. Sadece pornolarını yayacakları bir yer arıyorlar."

Jeanie başını kaldırdığında Logan'ın yüzündeki hafif gülümsemeyi zar zor yakalayabildi. Başka bir şaka daha.

"Ah, bunu istemeyiz. Ve kesinlikle çiftçileri objeleştirmek istemeyiz."

Logan'ın gülümsemesi daha da genişledi. Kahretsin, bu kitaba daha sonra göz atması gerekecekti. Çiftçilere karşı duyduğu yeni hayranlığı güvenli bir şekilde tatmin edebilirdi.

"Bir şey mi kaçırdım?" Logan'ın tam yanına kıvırcık, kahverengi saçlı bir kadın oturdu.

"Hayır."

"Aslında oldukça ilginç bir edebiyat muhabbetini kaçırdın," diye araya girdi Jeanie, Logan'a varlığını hatırlatarak.

"İlginç değildi. Jeanie, bu Hazel. Hazel, Jeanie."

Hazel, Logan'ın dizinin üzerinden elini uzattı ve Jeanie onu sıkı bir şekilde sıktı. Hazel'ın parmakları parmaksız eldivenlerin dışındaydı ve Jeanie ellerinin soğuk olduğunu fark etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Hazel'ın bakışları Jeanie'den Logan'a ve tekrar Jeanie'ye kaydı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben kafenin yanında bulunan kitabevinin sahibiyim."

Jeanie'nin gülümsemesi genişledi. "Ah, çok tatlı!"

Hazel'ın yanakları kızardı. "Teşekkürler."

Jeanie, Hazel'da da çiftçi romanları olup olmadığını merak etmekle meşgulken neredeyse kadının bir sonraki sorusunu kaçırıyordu.

"Peki, siz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Jeanie, "Çok sıradan bir şekilde," dedi. "Beni öldürmeye gelen davetsiz bir misafir olduğunu düşündüğüm için neredeyse kafasını beyzbol sopasıyla uçuruyordum ama aslında sadece sevimli küçük balkabaklarını... şey... su kabaklarını bırakıyordu. Sonra kafenin perili olabileceğinden bahsettim... şey... o da yardım için buraya gelmemi önerdi."

Hazel'ın gözleri gözlük camının arkasında büyüdü. "Ah... Vay canına."

Jeanie kendisini biraz daha az kaçıkmış gibi göstermeye çalışarak gülümsemeye çalıştı ancak pek başarılı olduğunu sanmıyordu. Hazel hafifçe gülümseyerek yerine yaslandı. Logan'a bir şey fısıldadı, bu da Logan'ın başını sert bir şekilde sallamasına neden oldu. Jeanie bunun ne anlama geldiğini fazla düşünmeye vakit bulamadan, başka bir kadın önlerindeki sıraya oturdu.

"Şuradaki adamı görüyor musun? Belli ki bir şeyler planlıyor," dedi kadın ve Jeanie'nin ne konuştuklarını anlamadığı bir sohbete daldı direkt.

"Sadece konuşuyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Logan, yeni kadın da gözlerini Logan'a dikti.

"Evet, belediye başkanıyla konuşuyor. Muhtemelen bu kasabayı mahvetmek için daha çılgın planları vardır."

"Sadece bir bilgi yarışması gecesi, Annie," dedi Logan.

"Ama benim temel seviye kek yapımı dersimle aynı gece! Bunu kasıtlı olarak böyle planladı!" Kadın salonun diğer köşesindeki adamı öfkeyle süzdü ve Jeanie, kadının bakışlarını takip ederek gözlerini o tarafa çevirdi. Bilgi yarışması düzenleyen ve kasabayı mahvetmeye çalışan adam uzun ve yakışıklıydı. Çiftçi yakışıklılığında değil ama kesinlikle çekiciydi. Koyu saçları, bronz teni vardı. Gülümsemesi ise daha çok ukala bir sırıtışı andırıyordu. Buradaki suyun içinde ne

vardı? Bütün kasaba erkekleri seksi miydi? Dream Harbor'ın düş kısmı buradan geliyordu sanırım. Jeanie bu durumdan şikâyetçi olamayacağını düşündü.

"Sanki Mac'i anaokulundan beri tanımıyoruz gibi davranıyorsun," dedi Logan.

Annie kaşlarını çattı. "Sorun da bu zaten. Onun ne kadar kötü olduğunu hatırlıyor musun? İkinci sınıfta her gün çikolatalı sütünü çalardı! Senin gibi biri bunu anlamalı!"

Logan hafif bir kahkaha atıp küçük bir nefes verdi. "Ben bunu aştım."

Annie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama ben aşmadım."

Sonunda Jeanie'ye doğru bir bakış attı ve Jeanie gülümsedi, belli belirsiz el sallayarak selam verdi.

"Aman Tanrım! Sen şu gizemli yeni kafe sahibi olmalısın. Ben Annie, Sugar Plum* Pastanesi'nin sahibiyim. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Gizemli miyim?" diye sordu Jeanie, Logan'a göz ucuyla bakarak. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ama bir cevap vermedi. "Ben de memnun oldum. Pastanen her sabah nefis kokuyor."

"O zaman uğra! Ayrıca genellikle hafta sonu sabahları kafeye donut getiririm, Logan gibi bana da selam ver."

Jeanie'nin yanakları utançtan kızardı ama Annie sanki her şey çok eğlenceliymiş gibi gülüyordu.

"Gerçekten kişisel değildi..." diye açıklama yapmaya başladı Jeanie ama Annie bir el hareketiyle onu kesti.

"Eğer bu büyük budalanın arka sokakta hırsız gibi dolandığını görseydim ve onu doğduğundan beri tanımasaydım, muhtemelen ben de kafasını uçurmak isterdim."

"Hırsız gibi dolanmıyordum."

"Biraz hırsız gibi dolanıyordun," diye ekledi Jeanie.

* Şekerleme anlamına gelir. -ç.n.

Annie parmağını Logan'a doğrulttu. "Bak, hırsız gibi dolanıyorsun. Onu sevdim," dedi Jeanie'ye işaret ederek.

"Bu lanet toplantı ne zaman başlayacak?" Logan'ın sesinde bezginlik ve umutsuzluğun tatlı bir karışımı vardı. Hazel hâlâ eldivenli olan eliyle dizini sıvazladı.

"Biliyorsun, Belediye Başkanı Kelly asla zamanında başlamaz."

"Ona neden böyle diyorsun? Baba diyebilirsin."

Hazel omuzlarını silkti. "İş başında. Saygılı olmaya çalışıyorum."

Logan gözlerini devirdi ama Jeanie gülümsemeden edemedi. Bu insanları çoktan sevmişti. Bu kasabayı sevmişti. Bu huysuz çiftçiyi sevmişti. Buraya uyum sağlamayı istemesi çok mu fazlaydı? Annie'nin gerçekten onu sevmesini, kitap kulübünün onu davet etmesini, Hazel'in onu babasına, belediye başkanına tanıştırmasını istemek çok mu imkânsız bir dilekti?

Kafedeki işleri yoluna koyma baskısı artıyordu. Ama eğer Jeanie Marvin'in milyar dolarlık yatırımcılarla haftalık toplantılarına hazır olmasını sağladıysa, o zaman küçük bir kafeyi de yönetebilirdi. Değil mi?

Dördüncü Bölüm

Logan cehennemin hep cehennem ateşinden oluşacağını düşünmüştü, oysa meğer cehennem sabahtan beri aklından çıkarmaya çalıştığı kadınla aşırı meraklı en yakın arkadaşlarından birinin arasına sıkıştığı bir belediye toplantısıymış. Hazel'a her bakışında, kadın kaşlarını onu çok rahatsız edecek şekilde değişik biçimde hareket ettiriyordu ve Jeanie'ye her baktığında da Jeanie harika vakit geçiriyormuş gibi ona gülümsüyordu. Kendini neyin içine sürüklemişti böyle?

Neden Jeanie'ye bu lanet toplantıdan bahsettiğini ya da daha da önemlisi, neden bu toplantıya gelmeyi kabul ettiğini bilmiyordu. Jeanie sabah o kadar telaşlı, o kadar kafası karışmış gözüküyordu ki! Ve yorgun. Bu kadın boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve aslında Logan kasabaya bir iyilik yapıyordu. Pumpkin Spice Kafe, kasabadaki tek düzgün kahve dükkânıydı. Eğer yakında açılmazsa, insanlar çareyi muhtemelen otoyolun yanındaki benzin istasyonunda satılan sulandırılmış, yanmış kahvede bulacaktı. Ya da belki de tamamen zombiye dönüşüp birbirlerinin beynini kahvaltı niyetine yemeye başlayacaklardı. Bu şekilde düşününce, aslında Logan bir kahramandı.

Annie boynundan dünyanın en uzun atkısını çıkarırken sarı saçları başının etrafına savruldu ve kasabadaki tüm önemli kişileri tanıtmaya koyuldu.

"Öndeki iğrenç yeşil kravatlı adam görüldüğü üzere belediye başkanı."

"Hey! O kravatı ona ben aldım."

"Üzgünüm, Hazel ama o renk korkunç." Annie omuzlarını silkti. "Her neyse, yanındaki şık takım elbiseli kadın belediye başkan yardımcısı ve eski müdürümüz. Adı Mindy ama onu Müdür Walsh olarak hatırlamaktan vazgeçemeyeceğim hiçbir zaman." Annie sesini alçaltarak Jeanie'ye doğru eğildi. "Korkunç biri."

Jeanie kıkırdadı. Logan o sesin içine işleyip yerleşmesine aldırmamaya çalışarak uzaklara daldı.

"Ve şuradaki de benim ezeli düşmanım Macaulay Sullivan."

"Bilgi yarışması adamı?"

"Bilgi yarışmasına aldanma, Jeanie. O, kafenin yanındaki barın sahibi. Ona dikkat et."

Logan alaycı bir şekilde gülümsedi. Annie ile Mac arasında tek sorun, birbirlerine ilgi duymaları ve bunu asla itiraf etmemeleriydi. Ama şimdi bunun hakkında konuşmaya niyeti yoktu.

"Neyse, şuradakiler de Greg ve Shawn, köşe başındaki evcil hayvan dükkânının sahipleri."

Jeanie başıyla onayladı, her şeyi dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Logan, Jeanie bir not defteri çıkarıp not tutmaya başlarsa şaşırmazdı. Jeanie tam da o tipte birine benziyordu. Onun nasıl bir tip olduğu umurunda değildi tabii. Buraya kahve, kasabaya yardım etmek ve zombi kıyametini önlemek için gelmişti. Jeanie'nin el yazısının neye benzediğini ya da kenarlara küçük karalamalar yapıp yapmayacağını düşünmek için değil.

Muhtemelen karalamalar da yapardı.

"Ve şurada da ana caddenin biraz ilerisine yeni bir restoran açan Sharma ailesi var. En iyi tandır tavuğu onlarda," diye bilgi verdi Annie, Jeanie'ye.

Hazel, Logan'ı yan taraftan dürtükleyerek dikkatini Annie'nin turundan çekti. "Seni buraya getirmeyi nasıl başardığını anlatacak mısın? Bu tür etkinliklere asla gelmezsin," diye fısıldadı kulağına.

"Sadece yardımcı oluyorum. Bilirsin, komşuluk gereği."

"Komşuluk gereği mi?" Hazel'ın sesi, sanki Logan hayatında hiç komşuluk yapmamış gibi inanılmaz bir şekilde yükseldi.

"Evet. Yardımcı olabilirim."

Hazel homurdandı. "Yardımcı olursun, tabii. Ama kasaba toplantısına gelmen? Bu senin için yardımseverlikten çok daha fazlası." Gözlüklerini burnunun üstüne itti ve ona tamamen sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. "Bence ondan hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmıyorum," diye dişlerinin arasından tısladı, gereksiz yere Jeanie'nin onları duyacağından endişelenmişti. "On iki yaşında bir kız çocuğu değilim. Sadece düzgün bir kahve istiyorum."

Sinir bozucu küçük arkadaşı omuz silkti. "Pekâlâ, tabii. Sadece kahve isteyen yardımsever bir komşu. Anlaşıldı."

Logan ona kaşlarını çatarak baktı ama arkadaşı masumca gülümsemekle yetindi. Logan'ın fazla arkadaşı yoktu, bu yüzden arkadaşını öldürmemesi gerektiğini düşündü.

Kollarını göğsünde kavuşturarak eski püskü, gıcırdayan sandalyesine yaslandı. Hoşlanmak. Saçmalık. Bu kadını çok az tanıyordu. Sevimli pijama altları giymesi, hayatında gördüğü en parlak gülümsemeyi onda görmesi ve bir beyzbol sopasını büyük bir lig oyuncusu gibi tutması. Tüm bildikleri bunlardan ibaretti ve böyle kalmasını istiyordu.

Son kez tüm kasabanın önünde çuvallamasından bu yana dumanlar daha yeni yeni dağılmıştı. O hataları yakın zamanda tekrar etmek gibi bir niyeti yoktu. Bir dahaki sefere biriyle çıkarsa, bunu Dream Harbor'dan çok uzakta tutacaktı. Belki de herkesin sözünü ettiği o güzel uzun mesafeli ilişkilerden biri olabilirdi.

Tabii ki Jeanie ile çıkmak istediğinden değildi.

Tek istediği kahveydi.

Belediye Başkanı Kelly kürsüye çıkıp boğazını temizledi. Logan içinden homurdandı.

Belediye başkanı kendine özgü şapşal gülümsemesiyle, "Hoş geldiniz Hayalperestler," dedi.

Hemen canımı al.

"İlk gündem maddemiz." Gözlüğünü burnunun üstüne itirirken Hazel'ınkine çok benzeyen bu hareketi Logan'ın adama istemsiz bir sempati duymasına neden oldu. "Sullivan's Bar artık salı akşamları saat sekizde bilgi yarışması gecesine ev sahipliği yapacak."

Logan, Annie'nin öfkesinin yaydığı enerjiyi hissedebiliyordu. Ya da belki de bastırılmış cinsel arzusunu. Farkı ayırt etmek zordu. Annie'nin hamur işi kursu saat altıda başlıyordu. İnsanlar hem kursa katılıp hem de bilgi yarışmasına katılabilirdi ama Logan, Annie'nin bu gerekçeyi kabul etmeyeceğini biliyordu. Mac onun akşamını gasbetmişti.

Belediye Başkanı Kelly kalabalığın heyecanlı fısıltılarının son bulmasını bekledi. İnsanlar şimdiden takım üyelerini seçmeye başlamıştı. Mac arkasını dönüp Annie'ye göz kırpacak kadar cesurdu. Annie ayağa kalkmaya yeltendi, iki yanında yumruk yaptığı elleri titriyordu. Logan onu omuzlarından yakalayıp koltuğuna tekrar oturttu. Annie'nin ayağa fırlayıp Mac'i boğmak için salonun öbür ucuna gitmeyeceğinden emin olmak için bir dakika daha tuttu. Ya da Mac'in

yüzündeki sırıtışı öperek silmek için. Her ikisi de tüm toplantıyı sonlandırabilirdi.

"Tamam, devam edelim. Gündemdeki bir sonraki madde, Mayberry Caddesi ile Cherry Lane köşesine konulması önerilen dur işareti."

"Dur işaretini boş ver, Pete! Kahvemize ne zaman kavuşacağız?" diye bağırdı Leroy ön sıradan.

Logan, Jeanie'nin yanında gerildiğini hissetti.

"Evet! Karımın garip bitki çayını bir gün daha içemem!"

"Tamam, tamam, Tim. Sakin ol. Kimse sana Tammy'nin çayını zorla içirmiyor." Belediye başkanı kalabalığı susturmak için ellerini havaya kaldırdı. Logan haklıydı. Bir zombi krizinin eşiğindeydiler. "Tahminimce bu gece PS Kafe'nin yeni sahibi de aramızda." Pete, Jeanie'ye cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Belki buraya gelip planları hakkında bizi aydınlatır."

Jeanie derin bir nefes aldı. Logan, belki de herkesin önünde sahneye çıkmak istemiyor diye düşündü. Aslında kendisi onun yerine çıkıp bu hafta sonu açılacağını açıklamaya hazırdı ama Jeanie çoktan ayağa kalkmış ve mikrofona doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Bu akşam ona dikkat etmemek için o kadar çok uğraşmıştı ki saçlarının başının arkasında düzgün bir şekilde toplanmış olduğunu fark edememişti. Ayrıca kirpi pijamaları yerine gri pantolon ve canlı krem rengi bir kazak giymişti. Yüksek, siyah topuklu ayakkabıları eski tahta zeminde yüksek sesle tıkırdıyordu.

Şaşırmıştı. Bu kadın sabah tanıştığı kadın değildi. Bu kadın kurtarılmaya ihtiyaç duymuyordu. İlk kez buraya taşınmadan önce kim olduğunu, Dream Harbor dışında neler yaptığını merak etti. Ona yardım etmesi, onun için bir şeyleri düzeltmesi gerektiğinden o kadar emin davranmıştı ki! Kötü bir alışkanlıktı işte.

Pete'e parlak bir şekilde gülümseyerek kürsünün arkasına geçti. "Herkese merhaba. Ben Jeanie, Dot'un yeğeniyim." Boğazını temizledi, belli belirsiz gülümsüyordu. Anlaşılan biraz heyecanlıydı. "Bu hafta boyunca sizleri kafeinsiz bıraktığım için özür dilerim. Ben... şey... yeni yerleşiyordum ama kafe bu cumartesi tekrar açılacak."

Kalabalıktan alkışlar yükseldi, cesaretlendirici hoş geldin bağrışları Jeanie'nin daha çok gülümsemesine neden oldu. Logan kendi dudaklarının da onunkine benzer bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını hissetti. Kahve için. Kahve için mutluydu.

"Ama bir sorunum var," diye devam etti Jeanie. "Gece vakti garip sesler duyuyorum. Bu... şey... uyku düzenimi gerçekten bozuyor ve bunun ne olabileceğine dair bir fikri olan var mı?"

"Cinayet işleyen çiftçiler?" diye bağırdı Annie. Logan sandalyesinin arkasına vurdu.

"Muhtemelen sadece rakunlardır," diye önerdi Mac. "Çöpleri karıştıran birkaç şişman rakun görmüştüm."

Jeanie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Aslında hayvan değil gibi. Ve her gece biraz farklı. Bazen tıklama gibi, bazen de bir şey kazınıyormuş gibi bir ses."

Ah, kalabalık bu küçük dedikoduyu çok sevmişti. Bir anda salon teorilerle çalkalanmaya başladı.

"Gençler! Ortalıkta belalı işler yapıyorlar."

"Biraz yaramazlık işte. Sonuçta ekim ayı."

"Muhtemelen stresten rüya görmüşsündür. Ben rüya yorumu yapıyorum. Bana uğra!"

"Son zamanlarda hava çok rüzgârlıydı."

"Sadece kaygılısın, tatlım."

Jeanie her çılgın öneriyi dinlerken bir kişiden diğerine hızla başını çeviriyordu.

"Belki de perili olabilir."

Jeanie'nin bakışı, kasabanın tek balıkçı turu şirketinin sahibi ve Logan'ın diğer en iyi arkadaşı olan *SS Ginger*'ın kaptanı Noah'ya takıldı. Uzun hikâyeler anlatmayı sevmesi ve güzel kadınlarla takılmasıyla tanınırdı.

"Perili mi?"

"Evet." Noah'nın kızıl saçlı başını onaylar şekilde salladığını görebiliyordu. "Kesinlikle. Main Caddesi'ndeki binalar inanılmaz eski. Eğer perili değilse, gerçekten daha tuhaf olurdu."

Logan arkadaşının kafasına bir şey fırlatmayı düşündü ama buradan isabet ettirebileceğinden emin değildi. Jeanie'yi gürültü problemi için daha mantıklı bir açıklama bulması için buraya getirmişti, hayalet teorisini desteklemek için değil. Ama şimdi salona bakınca, bu grubun daha makul bir cevap verebileceğini nasıl düşündüğüne anlam veremiyordu.

"Ben de tam olarak bunu düşünmüştüm! Ama Logan bunun delice bir fikir olduğunu düşündü."

"Öyle mi?" diye sordu Noah, bakır rengi tek kaşının yukarı kalkmasıyla salondaki herkesin Logan'a dönmesine neden oldu. Yüzlerindeki aşikâr olan soru belliydi: Gürültü ya da periler değildi merak, akıllarındaki soru tamamen Jeanie ve onunla ilgiliydi. Daha açık ifade etmek gerekirse, nasıl olmuştu da kasabaya yeni gelen güzel kızla tanışmıştı?

Hayır, güzel değildi.

Sadece yeni bir komşuydu.

Boynundaki sıcaklık artmaya başladı.

"Bence bu teoriye biraz kulak vermek gerek," diye araya girdi Belediye Başkanı Kelly, Logan'a bir şey söylemeye fırsat dahi vermeden. Bir anlığına Logan minnettar oldu. Ta ki başkanın bir sonraki sözleri ağzından çıkana kadar. "Aslında şimdi hatırladım, bununla ilgili bir rüya görmüştüm."

Aman Tanrım, onu kurtar. Başkan Kelly'nin rüyası mı? Gerçekten cehennemdeydi. Bir daha bu kasabayı kafein bağımlısı zombilerden kurtarmaya çalışan ne olsundu!

"Bir rüya mı?" diye sordu Jeanie kasabanın nasıl yönetildiğine dair en ufak bir fikri olmadan tamamen masum bir şekilde. Logan yüksek sesle homurdanmaya başlamış olmalıydı ki Hazel onu tekrar yandan dürttü.

Logan yan tarafını ovuşturdu. Hazel'ın dirsekleri gerçekten acıtmıştı ve ona baktığında bakışları daha da keskinleşmişti. Ama çenesini kapalı tuttu. Onunla babasının medyum olup olmadığı konusunda bir daha tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Ders aldığı başka bir hataydı.

Neyse, bir kasabayı rüyalarına dayanarak yönetmek pek de akıl kârı değildi. Her ne kadar bazen işe yarasa da. Üstelik kasabanın adı Dream Harbor olsa da.

Belediye Başkanı Kelly kürsüye doğru adım attı ve tam olarak bir yıl önce Dream Harbor Belediye Başkanı olacağına dair bir rüya gördüğünden ve o büyük buz fırtınasını önceden rüyasında gördüğünden, hatta anaokulunun elektrik sorunlarını fark edip elektrikçiyi çağırarak yangını önlediğinden bahsedecekmiş gibi görünüyordu. Logan buna daha fazla dayanamayacaktı.

"Rüyalar görür," diye atıldı Logan. "Kararlarını rüyalarıyla verir."

Belediye başkanı gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim Logan."

Jeanie'nin bakışları Logan ve belediye başkanı arasında gidip geldi, dudaklarında şaşkın bir gülümse belirdi. Keyifli görünüyordu. Lanet olsun, bu deliliğe katlanmak bir anlamda buna değiyordu.

"Ve rüyanda kafenin perili olduğunu mu gördün?" diye sordu.

Belediye başkanı başını iki yana sallayarak Jeanie'nin biraz garip olduğunu düşündü. "Pek o kadar net olmazlar. Ama iki gece önce bir yabancıyla ilgili bir rüya gördüm. Bu muhtemelen sendin." Jeanie'nin sırtını sıvazladı. "Ama şuna bak, arkadaş olduk sayılır!"

"Devam et, Pete." Toplantının bazı düzenli katılımcıları sinirlenmeye başlamıştı.

Belediye başkanı uysal bir şekilde omuzlarını silkti. "Tabii. Neyse, rüyamda yardıma ihtiyacı olan bir yabancı vardı." Sonra belediye başkanının gözleri, Logan'ın bir hayli uğursuz bulduğu bir şekilde parladı. Dahası, o memnun bakışlarını Logan'a yönlendirdi.

Bu neydi şimdi?

"Ah, doğru," diye devam etti belediye başkanı. "Rüyamda bizim Logan Anders yeni komşumuza yardım etmek için gönüllü olmuştu."

"Zombiler falan da var mıydı?" diye mırıldandı Logan.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Logan elini sallayarak geçiştirdi. "Boş ver."

Belediye başkanı, Logan'ı Hazel ile dokuzuncu sınıfta arkadaş olduklarından beri tanıyordu. Logan'ı herkes kadar iyi tanıyordu ve bunun gerçek bir rüya olmasına imkân yoktu. Bu tamamen kasabanın onun işine burnunu sokma çabalarından biriydi ki geçen seferden sonra bunun olmasına asla izin vermemeye kararlıydı.

"Ben rüzgâr yüzünden olduğunu düşünüyorum. Konu kapanabilir mi artık?" Logan istemeden de olsa sert bir şekilde sormuştu ama belediye başkanının da hayatına karışmasına izin vermeye niyeti yoktu. Rüya ya da değildi. Jeanie'nin sert ses tonuyla gülümsemesinin kaybolduğuna dikkat etmemeye çalıştı.

"Başkanın rüyasını görmezden gelemezsin, Logan," diye araya girdi Isabel, salonun kenarında küçük Mateo'yu bebek kangurusunda uyutmaya çalışıyordu. "Anaokulunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Logan burnunun ucunu sıktı. "Evet, anaokulunu hatırlıyorum."

"Ve o buz fırtınasından önce arabamı yerinden kaldırmamıştım ve büyük bir dal tam üstüne düşmüştü," diye ekledi kitap kulübünden Jacob.

Salonun yarısı başıyla onaylayarak destekliyor ve başkanın rüyalarını görmezden gelmenin ne kadar tehlikeli olduğuna dair uyarı niteliğindeki kendi hikâyesini sıralıyordu. Eğer Logan bütün hayatı boyunca bu delilerle yaşamamış olsaydı, çok şaşırabilirdi. Ama şu an sadece bezmişti.

"Sorun değil," Jeanie'nin sesi kargaşanın içinden yükseldi. "Logan yardım etmek zorunda değil. Kesin yakın zamanda çözerim." Yine gülümsüyordu ama bu sahte bir gülümsemeydi. Bu sabah ona iyi olduğunu göstermek için takındığı gülümseme gibiydi. Kaybolan gülümseme, onu çeken o gülümsemeydi.

Lanet olsun.

"Yardım edeceğim."

Kalabalık kendi kendine konuşmayı kesti.

Jeanie salonun karşı tarafından ona gülümsedi. Gerçek gülümsemesiyle.

"Memnuniyetle yapacağım," diye ekledi ve beklenmedik bir şekilde bunu içtenlikle söylediğini fark etti.

Beşinci Bölüm

"Hediyelerimizle geldik!"

Jeanie on ikinci kez ön tezgâhı silerken, kafenin kapısından çan sesi geldi. Annie ve Hazel içeri girdi, kolları pastane kutularıyla doluydu.

"Ah, vay canına, bunlar da ne?" diye sordu Jeanie kızlar kutuları önüne yığarken. Üst üste yığının üzerinden onları görebilmek için başını eğmek zorunda kalmıştı.

"Yarınki büyük açılışın için!" dedi Annie, kutuları daha düzgün bir şekilde dizdi. "Normalde çok kalabalık olmaz ama geldiğin ilk hafta sonu olduğu için açılış bayağı kalabalık olur diye düşündüm. İnsanlar gerçekten çok heyecanlı."

Jeanie'nin midesi gerginlikle kasıldı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Dün gece onları görmedin mi? Kafeine ihtiyaçları var."

Hazel bir kutuyu açıp içinden bir scone* çıkardı. "Hazır mısın?"

"Ben... şey... sanırım." Jeanie bir scone alıp köşesinden ısırarak yemeye başladı. "Norman'ın çok yardımı oldu. Neyse ki kafenin her şeyine hâkim."

---

* İngiliz mutfağına ait, genellikle çayla birlikte yenilen tatlı ya da tuzlu bir tür ekmek. Tereyağı, süt ve şekerle yapılan, fırınlanarak pişirilen küçük hamur tatlısı. Reçel veya kaymakla servis edilir. -*ç.n.*

Annie kutuyu kapattı. "Ödeme yapacak müşteriler için de biraz ayır!"

"Gerçekten Norman'ın hâlâ burada olmasına şaşırdım," dedi Hazel dirseğini tezgâha dayayarak.

"Gerçekten mi, neden?"

Hazel omuzlarını silkti, kahverengi kıvırcık saçları omuzlarında hareketlendi. "Hep Norman ile teyzen arasında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm."

Annie güldü. "Hazel'ı dinleme. O, kasabadaki herkesi birbirine yakıştırmaya bayılır."

"İstediğiniz kadar gülün. Norman'ın Dot'a bakışını gördüm. Aralarında bir şeyler vardı."

"Ben de senin dün geceki kasaba toplantısında Noah'ya nasıl baktığını gördüm. Aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Hazel ağzı scone ile doluyken. Baştan aşağı kızarmıştı. Jeanie gülümsememek için kendini tutmaya çalıştı. O da hayalet teorisini destekleyen balıkçıyı sevimli bulmuştu ama bu kadınları yeterince tanımıyordu, bu yüzden şakalaşmalarına katılamazdı. Ama bunu hayal edebiliyordu. Kendini onlarla arkadaş olmuş, buraya uyum sağlamış bir şekilde hayal edebiliyordu. Bu, gece uyuyamadığı zamanlarda en sevdiği yeni fantezisi olmuştu.

"Peki, neden daha önce kasabada hiç seni görmedik?" diye sordu Annie konuyu değiştirerek. "Dot hep senden ve erkek kardeşinden bahsederdi."

"Ah, evet..." Suçluluk keskin bir şekilde aniden içine oturdu. İşe o kadar yoğunlaşmıştı ki birçok şeyi ihmal etmişti. Dot teyzesi de onlardan biriydi. "Çocukken birkaç kez ziyarete geldik. Aslında burayı çok severdim. Teyzemin kafesinde vakit geçirmeyi. Ama sonra, bilmiyorum... Kardeşim Kaliforniya'ya taşındı ve hayat bir anda yoğun olmaya başladı galiba."

Annie onu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle inceledi, bir şeyleri birleştirmeye uğraşıyor gibiydi. Jeanie ne gördüğünü merak etti. Başarabiliyor muydu? Sakin, soğukkanlı kafe sahibi imajını veriyor muydu? Yoksa Annie, ilk kez kendisi için bir şey yaparken, içinde tamamen başarısız olma korkusuyla tedirgin bir şekilde büzülüp kıvrandığını anlayabiliyor muydu? Bu kafeyi işletmek, bir başkasının bir şeyler başarması için çalışmak yerine, sadece kendisi için yapacağı ilk şeydi ki dürüst olmak gerekirse, bu onu daha da korkutuyordu.

"Peki, Logan hakkında ne düşünüyorsun?" Aniden konuya girdi Hazel, Annie ve Jeanie'nin bakışlarını üzerine çekmişti.

"Hemen böyle konuya gir zaten." Annie, arkadaşını dirseğiyle dürterek hışımla fısıldadı.

"Sanırım o çok... şey... nazik." Jeanie, kadınların yoğun bakışları altında huzursuzca kıpırdandı. "Ses problemini çözmeme yardım etmesi çok nazik."

"Bu konuda tam olarak nasıl yardımcı oluyor?" diye sordu Annie yüzündeki masumiyet maskesiyle.

"O... ah... biz... bir gözlem yapmaya karar verdik."

"Gözlem mi?" Hazel'ın gözlüklerinin arkasındaki gözleri büyüdü.

"Evet, polisiye dizilerindeki gibi. Uyanık kalıp sesi yapan kişiyi ya da her neyse işte, onu yakalamaya çalışacağız."

"Ve Logan bunu kabul etti?" diye sordu Annie.

"Evet, bu onun fikriydi. Pazartesi gecesi yapacağız." Aslında Jeanie toplantı salonu neredeyse boşaldığında Logan'ı kapıda beklerken bulmuştu. Ona bu işten elini çekebileceğini söylemeyi planlıyordu ki Logan bunun yerine, pazartesi günü gelip sesleri kendisinin duyup duyamayacağına bakmayı planladığını söylemişti. Ama dürüst olmak gerekirse, Logan asla bunu "gözlem" olarak adlandırmamıştı. Bu tamamen onun fikriydi.

O anki gülümsemesini hatırlayınca sıcak bir duygu içini ısıttı. Sessiz çiftçi Logan'ı güldürmeyi seviyordu.

Hazel küçük bir inilti çıkardı. "Ah, hayır. Düşündüğümüzden daha kötü."

"Ne?" Jeanie yanlış bir şey söylemekten korkarak scone'dan bir başka parça koparıp ağzına attı.

"Şimdi, Jeanie," dedi Annie tekrar pastane kutularıyla oynayarak. "Logan genellikle ciddi anlamda kendini kaptırır ve son ilişkisi..."

"Hayır, hayır, hayır... Bu öyle bir şey değil!" Jeanie, Annie'nin açıklamasını sonlandırmak için ellerini kaldırarak araya girdi ve bu sırada bir parça scone kafedeki masanın diğer ucuna fırladı. "Sadece belediye başkanı yüzünden ve neredeyse kafasını uçuracağım için yardımcı oluyor. Sadece biraz uyumaya ihtiyacım var. O kadar. Şey... şey... hepsi bu kadar."

Annie, Jeanie konuşurken kaşlarını kaldırdı. "Hımm. Bak, ben Logan'ı doğduğumdan beri tanıyorum, bu yüzden onun özel cazibesine karşı bağışıklığım var ama kör değilim, Jeanie. Yakışıklı olduğunun farkındayım. Objektif olarak seksi ama aynı zamanda iyi kalpli biri ve bir daha zarar görmesini istemiyorum."

Jeanie, Logan'ın nasıl yaralandığını Annie'den duymak istemiyordu. Bu, onun anlatması gereken bir hikâyeydi.

"Gerçekten. Her şey sadece iyi bir gece uykusu almakla ilgili. Ben buraya kasaba çiftçilerinin aklını çelmeye gelmedim."

Hazel bunun üzerine kıkırdadı ve yere düşen scone parçasını almak için eğildi. "Sana böyle saldırdığımız için kusura bakma," dedi. "Kasaba biraz Logan'a düşkün. Babası doğmadan önce onu terk etti, annesi de biz çocukken öldü. O zamandan beri bütün kasaba onu sahiplendi."

Aman Tanrım, sevimli küçük Logan'ın annesini kaybettiğini düşünmek istemiyordu.

"Ona zarar vermem," dedi boğuk bir sesle. Başını iki yana salladı. Ne dediğinin farkında mıydı? "Yani onunla ya da ona bir şey yapmayacağım." Ah, her şey yanlış çıkıyordu ağzından. "Demek istediğim, buraya birileriyle flört etmeye gelmedim. Sadece yeni bir başlangıç istiyorum. O kadar."

Annie başını sallayarak onayladı. Tatmin olmuştu. "Harika! O zaman mahalleye hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

Annie kafeden çıkarken Hazel geride kaldı. "Gerçekten iyi bir adam," dedi.

"Öyle olduğuna eminim."

"Bence ona bir şeyler yapmak istersen, kötü bir şey olmazdı." Hazel göz kırptı.

"Ben..." Jeanie'nin yanakları kızardı.

"Yeter ki şehre geri kaçıp onu yüzüstü bırakma!" dedi Hazel neşeyle arkasını dönerken. "Yarın sabah erkenden görüşürüz, balkabaklı latte siparişim için!"

"Güle güle," diye mırıldandı Jeanie ama o kısa ziyaret yüzünden kafası karmakarışık olmuştu. Logan'ın arkadaşları onun Logan ile çıkmasını mı istiyordu, yoksa ondan uzak durmasını mı?

Her halükârda pek bir önemi yoktu. Onlara karşı dürüst davranıyordu. Buraya kasabadaki çiftçileri baştan çıkarmak ya da onlarla flört etmek için gelmemişti.

Sadece kahve servisi yapmaya ve yirmi sekiz yaşında stres kaynaklı kalp krizinden ölmemek için gelmişti.

Birkaç saat sonra, pastane reyonunda sabah için scone'lar, muffin'ler ve balkabağı şeklinde şekerli kurabiyeler sıralanmıştı. Her yüzey pırıl pırıl parlıyordu ve Logan'ın küçük balkabakları her masayla tezgâhta yerini almış, tam anlamıyla bir sonbahar havası katıyordu. Kafede her şey hazırdı ama Jeanie hâlâ içindeki gerginliğin etkisini hissediyordu.

Tezgâhın arkasındaki bir tabureye çökerek yeni çalışma alanını inceledi. Kesinlikle Marvin'in ofisinin dışındaki masasına göre çok farklıydı. Bakması gereken lekeli bir bilgisayar ekranı, cevaplaması gereken sürekli çalan bir telefon, dinlenme odasına geri götürmekte her zaman geciktiği kirli kahve fincanları yoktu.

Bütün gün topuklu ayakkabılarla koşturmaktan ayakları ağrımıyordu ama temizlik yapmaktan, düzenlemekten ve ertesi güne hazırlanmaktan sırtı ağrıyordu. Aklı Marvin'in randevuları, karısının doğum günü, metresinin yeni adresi ve öğle yemeği siparişiyle meşgul değildi. Ama kalbi ertesi günkü büyük açılış için heyecandan kıpır kıpırdı. Ya her şey ters giderse?

Burada ne işi vardı ki? Büyük ön pencereden Main Caddesi'ne bakan manzaraya baktı. Cadde oldukça şirin ve düzenliydi, yol boyunca ağaçlar sıralanmıştı. Yapraklar yeni renk değiştirmeye başlamış, yeşil arasına sarı ve kırmızılar karışmıştı. Çoğu kapının önünde altın ve mor renkli krizantemler vardı.

Kendine not: Krizantem al.

Kafe, Tarçınlı Rulo Kitabevi ve Sullivan's Bar ile yan yanaydı. Annie'nin pastanesi, kitabevinin diğer tarafındaydı. Birkaç diğer mağaza ve restoran, evcil hayvan dükkânı ve postanenin de eklenmesiyle işte, Main Caddesi böyle bir yerdi.

Açıkçası burası çok sevimliydi. Sonbahar havasıyla küçük bir New England kasabasının en güzel hâli. Burada kendini

farklı hissetmesi gerekmez miydi? Boston'un o çılgın enerjisinden, trafikten ve kalabalıktan uzakta? Burada kendisinin de farklı *olması* gerekmez miydi?

Deneyecekti, hem de elinden gelenin en iyisiyle.

Yüzünü elleriyle ovuşturdu. Belki de erkenden yatıp ertesi gün olmadan gerçekten biraz uyumayı denemeliydi. Norman'ın defalarca hatırlattığı gibi, kafe sabah tam yedide açılıyordu. Norman'ın kendisinden pek hoşlanmadığı hissini üzerinden atamıyordu ama kaba tavırlarını yaşlı bir adamın huysuzluğuna bağlamaya karar verdi. Teyzesi ona yıllarca güvenmişti, bu yüzden Jeanie de güveniyordu.

Ama huysuz da olsa, Norman'ın burada olmasından memnundu. Kafenin her ayrıntısını biliyordu ve iki barista da çalışmaya devam etmeye karar vermişti. Jeanie neden endişelendiğini anlayamıyordu. Burası teyzesi olmadan da kolayca işleyebilirdi. Hatta kafeyi bir hafta boyunca kapatmasına bile gerek olmadığını düşündü ama buraya ilk geldiğinde öyle bunalmıştı ki insanların gerçekten içeri gelip her zamanki sabah kahvelerini istemesi fikri, neredeyse onu Boston'a geri kaçıp bir sonraki asistanlık işini aramaya yönlendirecekti.

Kafenin üstündeki yeni dairesinin boş zemininde otururken aradığı emlakçıyı düşündü. Barbara Sanders. Kısa konuşmaları sırasında Jeanie'ye kendisine Barb demesi konusunda ısrar etmişti. Jeanie'nin ön kapının altından atılmış hâlde bulduğu kartvizitteki Barb'ın fotoğrafı ona bakıyordu. Düzgün, bakımlı ve kendinden emin görünüyordu; kocaman kusursuz bir gülümsemesi vardı. Jeanie kendini Barb'a güvenmek isterken buldu, Barb'ın sorunlarını çözmesini istiyordu.

Neredeyse kafenin satılığa çıkarılmasına göz yumacaktı, ancak sonra birden Marvin'in masasına yığılmış bedeni, yüzü rapor yığınlarının üzerine düşmüş hâldeki görüntüsü geldi aklına. Hızla Barb'a fikrini değiştirdiğini söyledi. Yine de

diğer işletmelerin son zamanlarda ne kadara satıldığını gösteren karşılaştırmaları göndermesini kabul etmişti ve telefonu kapatıp büyük bir kâse salata yiyerek kendini iyi hissetmeye çalıştı.

Ama şimdi, düzenli küçük kafeye, *kendi* düzenli küçük kafesine bakarken, burayı işletmek konusunda hiçbir tecrübesi olmayan Jeanie bir hata yapmış olabileceğini düşündü.

Mekân küçüktü, sadece birkaç yuvarlak masayla sandalyeye yetecek büyüklükteydi ve Jeanie kafeyi müşterilerle dolu hayal etmeye çalıştı. Kalbi heyecan ve endişeyle sıkıştı.

Kafenin ön tarafındaki cumbalı pencere boşluğu eskimiş ve aşınmış rahat iki sandalye için mükemmel bir köşeydi. Üst kattaki Jeanie'nin dairesi, Barb Sanders'ın övgüler yağdırdığı aynı orijinal ahşap zemindendi. Mekânın ortasında bir tarafı kasa, diğer tarafı birkaç bar taburesi için ayrılmış L şeklinde bir tezgâh duruyordu. Kasaya bitişik cam dolap Annie'nin tatlılarıyla doluydu. Duvarlar krem beyaza boyanmış ve yerel sanatçıların tablolarıyla süslenmişti. Duvara yapıştırılmış yanlarındaki küçük, yırtık kâğıt parçaları tablonun ismiyle fiyatını belirtiyordu.

Jeanie mekânda karşı taraftaki büyük mor bir ineğin olduğu tabloya dalgınca bakıyordu. Acaba bu tabloyu asarken sanatçı da gerilmiş miydi? Evde oturup, aslında çok iyi bir ressam olmadığı korkusuyla midesi mi bulanmıştı? İnsanların kendisinin renkli çiftlik hayvanları hakkında ne düşüneceğini merak etmiş miydi, yoksa hiç düşünmeden işe mi koyulmuştu?

Arka kapının çalmasıyla varoluşsal krizi ve inekle olan bakış müsabakası bölündü. Tabureden atladı ve önlüğünü çıkararak arka kapıya doğru yöneldi. Sabah önlüğü giyerken daha resmî hissetmesini sağlayacağını ummuştu ama nafileydi.

Kapıyı açtığında karşısında Logan'ı görmeyi hiç beklemiyordu ama yalan söyleyemezdi, onu orada görünce bir heyecan dalgası hissetmişti.

"Merhaba," dedi, kapıyı biraz daha açtı.

"Buyur," dedi Logan bir selamlaşmaya bile gerek duymadan. Elini uzattı, avucunun içinde küçük bir kutu duruyordu.

"Ee... şey... bu da ne..."

"Affedersin. Kulak tıkaçları. Belki işine yarar diye düşündüm... yani..." derken Logan eliyle sakalını sıvazladı, sakalının üstündeki yanakları pembeleşiyordu, "büyük günden önce bu gece uyumana yardımcı olur."

Kasabadaki çiftçiler için buraya gelmedin, diye hatırlattı kendine Jeanie ama hediyenin tatlılığı ve hafif beceriksizce verilme şekli, neden buraya çiftçiler için gelmediğini hatırlamasını oldukça zorlaştırıyordu. Özellikle de şu anda kapısında duran iri, yakışıklı bu çiftçiye karşı.

"Teşekkür ederim! Gerçekten çok düşüncelisin." Küçük kutuyu onun elinden alırken, ellerinin ne kadar büyük, sert ve sıcak olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Yeni bir kilit de getirdim. Arka kapının kilidinin tam düzgün çalışmadığını fark ettim."

"Sen... benim için yeni bir kilit mi getirdin? Şey, kapım için?" Jeanie gerçekten uzun bir süre kimseyle çıkmadığı için mi böyle hissediyordu, yoksa bu yaşadığı en romantik jest miydi, bilmiyordu.

"Evet, şey, kilidin kötüyken uyuyamazsın diye düşündüm," dedi Logan arka cebinden çıkardığı zincir kilitle oynarken. "Burada aslında endişelenecek bir şey yok ama ben yine de..." Bakışları Jeanie'nin gülümsemesine takılınca sesi kısıldı. Yanakları daha da kızardı.

"Bu harika. Gerçekten teşekkür ederim. Çok naziksin. Duyamamaktan huzursuz olabilirdim ama yeni kilidimle

eminim ki rahatça uyuyacağım. Yarın büyük gün ve hazır olmam lazım."

Logan göz kırptı. "Tabii."

Doğru. Çok konuşuyordu. "Onu alayım, sanırım. Kapıya nasıl takılacağını çözerim herhâlde."

"Gerek yok." Logan ayağının yanındaki alet çantasını açmaya başlamıştı bile. "Birkaç dakikaya hallederim."

"Ah. Tamam. Harika." Jeanie geri çekilip Logan'ı içeri aldı ve katiyen onun kapıya kilidi vidalarken kaslarının nasıl gerildiğini hayranlıkla izlemedi. Katiyen derin bir nefes alıp onun sonbahar yaprakları ve odun dumanı gibi kokusunu içine çekmedi. Bunlardan uzak duruyordu çünkü Logan sadece dost canlısı bir komşuydu ve o sadece yeni bir başlangıç için buradaydı. Ayrıca katiyen çılgın biri olmak için değil.

Ama Logan işini bitirdiğinde ve Jeanie'nin ilk tepkisi gitmesine üzülmek olunca, Hazel'ın haklı olduğunu düşünmeden edemedi.

Yakışıklı çiftçiyle ilgili hisleri düşündüğünden daha karmaşıktı.

"Sabah burada olacak mısın? Kahve için?" *Tabii ki kahve için Jeanie. Başka ne için burada olacak? Bunu cevaplama sakın,* diye kendine kızdı.

Logan doğrulup tornavidasını alet çantasına geri koydu. "Kaçırmam."

Kahve. Kahveden bahsediyordu.

Ama ona bakış şekli, ağzının kenarındaki hafif gülümseme, belki de sadece kahveyle ilgili değildi, diye düşündü Jeanie. Sonra Annie'nin sözleri aklına geldi, Logan hızlıca kendini kaptırır, kalbi kırılırdı. Jeanie birinin kalbinden sorumlu olacak durumda değildi. Hele Logan gibi tatlı birinin. Hele de burada ne yaptığına ya da artık kim olduğuna dair en ufak bir fikri yokken.

"Harika," dedi, sesi biraz fazla yüksek, biraz fazla net çıkmıştı ve Logan'ı kapıya doğru yönlendirdi. "O zaman yarın görüşürüz. Ve tekrar teşekkürler." Şaşkın çiftçinin ardından kapıyı biraz fazla hızlı kapattı ama onu göndermesi gerekiyordu. Yoksa pişman olacağı bir şey yapabilirdi, mesela başını onun yumuşak oduncu gömleğine gömüp kalmasını istemek gibi.

Logan, hayatının şu anki dağınık hâlini düzeltmekten sorumlu değildi. Bunu halletmeden ona yaklaşmamalıydı, hele arkadaşları ve tüm kasaba gözlerini üzerlerine dikmişken.

Duzenleme
Ny.ozlem

Altıncı Bölüm

"Bu saatte, gün bitmiş, nereye gidiyorsun?" Logan'ın büyükannesi onu sessizce dışarı sıvışmaya çalışırken yakaladı.

"Kasabaya gidiyorum. Galiba sabaha kadar dönmem."

"Sabaha kadar mı?" Büyükannesinin kaşları, neredeyse kıvırcık beyaz saçlarına değecek kadar yukarı kalktı. "Kasabada seni o kadar saat ne tutuyor bakalım? Yeni bir hanım arkadaş mı? Ya da bir bey arkadaş? Biliyorsun ki beni ilgilendirmez, yeter ki mutlu ol, tatlım," dedi gülümseyerek. Logan'ın kolunu okşayıp mutfağa doğru geçti. Kasabada biriyle buluştuğunu itiraf etmek, PS Kafe'nin yeni sahibiyle bir hayalet avına gittiğini açıklamaktan çok daha kolay olurdu: Özellikle de tüm hafta sonu boyunca bu kadını düşünmeden edememişken.

Cumartesi ve pazar günü kafeye gitmiş, alıştığı kahvesini tekrar içebildiği için mutlu olmuştu. Bunun, her müşterinin gülümseyerek siparişini alırken Jeanie'yi karşısında görmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da kasaba halkının her bir üyesinin ondan hayat hikâyesini ve kafe için mevcut iş planını öğrenmeye çalışırken bile ne kadar rahat göründüğüyle ilgisi yoktu. Hele ki sonbahara özgü kazaklarının vücut hatlarını

oldukça dikkat dağıtıcı bir şekilde sarması hiç etkilememişti. O sadece kahve seven bir adamdı.

Beklendiği gibi, kafenin yeniden açılması büyük bir ilgi görmüştü ve Jeanie, her iki gün de Logan ile ancak birkaç kelime edebilmişti. Ama kulak tıkaçları sayesinde çok daha iyi uyuduğunu söyleyecek zamanı bulabilmişti. Bu iyiydi çünkü Jeanie ne kadar çabuk geceleri tekrar uyumaya başlarsa, Logan da ona yardım etme görevinden o kadar çabucak kurtulacaktı.

Ve kesinlikle istediği şey buydu.

"Gitmeden önce akşam yemeği için bir şeyler atıştırmak ister misin? Ocakta biraz yahnim var," diye sordu büyükannesi. Logan kadının sırtı dönükken yüzünü buruşturdu. Büyükannesini çok seviyordu ama yemekleri tam bir felaketti. Elektrikli ocağı, yemek hayallerinin söndüğü yerdi.

"Hayır, teşekkürler. Çoktan yedim."

Büyükannesi kendisi için bir kâse yahni koyarken Logan onu dikkatle inceledi. Üzerine ay ışığına doğru uluyan bir kurt resminin olduğu açık mor bir sweatshirt giymişti ve altındaki fosforlu, spor pantolon bugün aerobik dersine gittiğini gösteriyordu. Logan gülümsememek için kendini tutmaya çalıştı. Büyükannesinin tanıdığı çoğu otuz yaşındaki insandan daha fazla enerjisi vardı.

"Ee, bana neyin peşinde olduğunu anlatacaksın mısın, yoksa artık büyükannenle paylaşmıyor musun yaşadıklarını?" Büyükannesi yahnisinden bir kaşık aldı ve yüzünü ekşiterek kaşığı tekrar kâseye bıraktı. "Bu seferki biraz tuhaf olmuş."

Logan, büyükannesi buzdolabından bir kutu dondurma çıkarırken gülmesini bastırdı.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi mutfak kapısının kasasına yaslanarak ve tahta gıcırdadı. Eski çiftlik evi neredeyse yüz elli yıllıktı. İçinde gıcırdamayan, yaşlı bir adamın eklem

yerleri gibi ses çıkarmayan hiçbir parça yoktu. Ama o bu hâliyle seviyordu. Bu evin bir tarihi vardı. Tıpkı mükemmel bir eski kot pantolon gibi tam olarak uyuyordu.

"Bilirsin, ben havalı bir büyükanneyim. Tek gecelik ilişkiler, çıkar ilişkileri, bardan kız tavlama... Hiçbir şey beni şaşırtmaz." Büyük bir kaşık dolusu dondurma alıp gülümsedi. "Bu çok daha iyi."

Logan mutfağa girip yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Çok havalısın. Bu sadece Pete'in beni bulaştırdığı bir şey."

"O adam bahar vaktindeki bir sincaptan bile daha çatlak."

Logan güldü. "Kesinlikle öyle." Giderken, "Sabah görüşürüz," dedi. Güneş çoktan batmıştı ve Jeanie'ye saat sekizde orada olacağına söz vermişti.

"İhtiyacın olduğunda her zaman buradayım, minik loganberry turtam."

Loganberry'nin ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı ama kendini bildi bileli büyükannesi ona hep böyle seslenirdi. Hayatının bu noktasında büyükannesi tanıdığı tek anne figürüydü, kendi annesi yavaş yavaş hafızasından silinmişti. Artık geride sadece birkaç anı kalmıştı: Söylediği bir şarkının anlık bir yankısı ya da kullandığı gül suyu kokusu.

Ama büyükannesi hep yanında olmuştu. Eğilip ona sarıldı, başına bir öpücük kondurdu. "Eğer bahsetmeye değer bir şey olursa, ilk sana söylerim."

Büyükannesi gülümsedi. "Tek istediğim bu."

Dışarı adım atar atmaz, anlayabildiği tek kadın olan habeş tavuğunun küçük sürüsü, onun kıymetlileri tarafından

karşılandı. Kamyonetine yürürken akşam yemeğinden kalan mısır tanelerini onlara attı ve memnuniyetle çıkan gıdaklama ve mırıldanma seslerini keyifle dinledi. Tavuklarla anlaşabiliyordu. Tavuklar mantıklıydı. Tavuklar seni seviyor gibi yapıp sonra her yıl kurulan Noel ağacı ışıklandırmasında, bütün kasabanın önünde evlenme teklif edince bir anda fikirlerini değiştirmiyordu.

Logan o anıyı hatırlayınca önce buz kesti, ardından ateş gibi yandı. Lucy'yi kaybetmek ya da cevabıyla ilgili yaşadığı yıkım değildi sadece mesele. Herkesin önünde yaşadığı rezalet ve ardından gelen merhamet dolu bakışlardı. Kasabanın yetimi olarak büyümek yeterince zorken, bir de "zavallı, yalnız adam" sıfatını özgeçmişine eklemek tam bir darbe olmuştu.

Aradan neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ atlatamamıştı. Lucy'yi değil, Lucy'yi atlatmıştı. Zaten hiçbir zaman birliktelikleri mantıklı olmamıştı. Lucy'nin kız kıza hafta sonu tatilinde olduğu bir sırada tanışmışlardı. Logan'ın dikkatini çekmesi zor olmamıştı. Lucy, Mac'in barında dikkatini çekmişti, zaten oradaki en güzel ve çocukluğundan beri tanımadığı tek kızdı.

Lucy'nin kız kıza hafta sonu kaçamağı ikisi için tutkulu bir hafta sonuna dönüşmüştü ve Logan her şeyin bu kadarla kalacağını düşünmüştü. Ama Lucy ziyaretlerine devam etmiş ve Logan da onu görmek için Boston'a gitmek üzere çiftlikten izin almıştı. Bir süreliğine bunu yürütebileceğini düşünmüştü.

Ama sonunda Lucy, Logan'ın olmadığı bir şey olmasını istemişti. Lucy tatillerde Dream Harbor'da olmayı seviyordu ama ona göre sürekli yaşamak için uygun bir yer değildi. Küçük kasaba hayatından nefret ediyordu. Çiftliği sevmiyordu; çok pis, çok kokulu, çok eski buluyordu.

Logan'ın bunu önceden anlamış olması gerekirdi. Ama Lucy kendisine onu sevdiğini söylemişti ve Logan da ona inanmıştı, ne aptalca. Sessiz ve sade bir evlenme teklifinin Lucy'nin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Lucy büyük ve cesur, gürültülü ve gösterişli şeyleri severdi. Logan'ın tam zıttıydı. Logan'ın göz ardı ettiği bir diğer dev kırmızı bayrak da buydu, ta ki her şey için çok geç olana kadar.

İşte, bu yüzden kasabadaki en önemli gecede, meydandaki dev ağacın önünde durmuştu. Her şeyi planlamıştı, hatta Belediye Başkanı Kelly ile bile konuşmuştu. Geri sayımın hemen ardından, Logan herkesin önünde diz çökecek ve teklifini yapacaktı.

Bu sahne tozlu yolda kamyonetine doğru yürürken zihninde bir korku filmi gibi ağır çekimde dönüp duruyordu. Diz çökmüş, yüzüğü çıkarmış ve bütün kalabalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Lucy'nin yüzündeki endişeli ifadeyi fark etmeliydi. Bu, "Evet" demek üzere olan bir kadının yüz ifadesi değildi. Bu, kaçmaya hazır bir kadının ifadesiydi.

Lucy de tam olarak bunu yapmıştı. Logan daha, "Benimle evlenir misin?" diye cümlesini tamamlayamadan, Lucy başını iki yana sallayıp meydandan koşarak uzaklaşmıştı. Şaşkın kalabalıkla baş başa kalan Logan'ı orada bırakıp ertesi sabah ilk trenle Back Bay'e gitmişti.

Bu anıyı hatırlayınca midesi kasıldı.

Güzel, diye düşündü. *Bu duyguyu aklına kazı. Çünkü Jeanie ile bir şeye kalkışırsan, aynı şeylerin yaşanacağı kesin.* Kasaba zaten Jeanie'nin burada olmasıyla kafayı bozmuştu. Öncelikle o yeniydi. İkincisi, onlara hayat veren kahveyi servis ediyordu. Üçüncüsü ise o âdeta parlayan bir güneş ışığıydı.

Hayır. Kes bu saçmalığı. İşte, tam da bu türden bir saçmalık onu geçen sefer gerçekle yüzleşmekten alıkoymuştu. Jeanie buraya yeni gelmişti. Üstelik küçük bir işletme yönetme

konusunda hiçbir tecrübesi yoktu. Ayrıca Boston'da yaşamaya alışkındı. Logan, bir ayağı kapının dışında olan birine kesinlikle yeniden bulaşamazdı.

Artık riskli ilişkilere son. Kasabanın gözleri önünde flört etmeye son.

Hatırlanması gereken iki basit kural. Kadınlar konusunda felaket kararlar vermekle ilgili geçmişi olan bir adam bile bunu başarabilirdi herhâlde.

Logan, Harry Styles'ı, yani kurtardığı alpakayı güvenle araba yolundan uzak tutan eski çitin önünde durdu. Ya da en azından tutmaya çalışıyordu. Çünkü bu tüylü hayvanı mutfak penceresine kafasını sokup sinekliği çiğnerken de dahil olmak üzere, olmaması gereken her yerde buluyordu.

Logan yaşlı dostunun başını güzelce kaşıdı, Harry de kulaklarını oynatarak teşekkür etti. Büyükannesi, bir gün kurabiye siparişlerini bırakmaya gelen bir grup izci kıza hayvana isim koymaları için izin vermişti. Logan kabul etmek zorundaydı, isim ona gerçekten uyuyordu. Bu alpakada stadyumu çığlık atan binlerce hayranla doldurabilecek bir özgüven vardı. Ama o, çimenleri çiğnemeyi tercih ediyordu.

Logan başını biraz daha kaşıdı, eski anılarını kafasından attı ve ardından Jeanie'nin yanına doğru yola çıktı. Henüz ekim başı olmasına rağmen serin bir geceydi. Rüzgâr kuru yaprakları tarlaların üzerinden savuruyordu. Dolunay vardı ve parlak bir şekilde gökyüzünde duruyordu, arada sırada geçen bir bulut ayın üzerinde gölgeler bırakıyordu.

Herhâlde hayalet avı için herhangi bir gece kadar iyi, diye düşündü.

Harry'ye veda edip kamyonetine atladı. Bu saçma gecenin bir an önce sonuna gelsem iyi olacak, diye düşündü. Ama karnında yeni bir duygunun kıpırdandığını hissetti. Bunu Jeanie'yi göreceği için duyduğu heyecan olarak tanımlamayı kesinlikle reddetti.

Yedinci Bölüm

Jeanie atıştırmalıkları koyduğundan beri masayı beşinci kez yeniden düzenliyordu. İşi biraz abartmıştı sanki. Üç çeşit patates cipsi, mısır cipsi ve guacamole vardı; farklı şekillerde pretzeller, Cadılar Bayramı için alınmış büyük boy mini çikolatalar, Twizzlers (Jeanie bunlardan nefret ediyordu ama Logan'ın sevebileceğini düşünmüştü), Annie'nin pastanesinden taze kurabiyeler ve yolda bir pizza.

Kesinlikle çok fazlaydı. Cips poşetlerinden oluşan çığ gibi yığını bir kez daha düzeltti. Gözlem yapmakla ilgili bildiği tek şey atıştırmalık gerektiğiydi. Değil mi? Sanki böyle olmalıymış gibi geliyordu. Ayrıca Logan ile geceyi geçirmek konusunda biraz gergindi, bu yüzden ağzını atıştırmalıklarla doldurursa çok kötü bir şey olamayacağını düşünmüştü. Bu mantıklıydı. Durumu tamamen kontrol altında tutuyordu.

Twizzlers paketi masadan kayıp pat diye yere çarptı.

Evet, her şey tamamen kontrol altındaydı.

Jeanie ön camın yanındaki rahat koltuklardan birine kendini bıraktı. Atıştırmalıkları küçük oturma köşesindeki sehpanın üzerine yerleştirmişti çünkü buranın gözlem için en rahat yer olacağını düşünmüştü. Kafenin geri kalanı, hızlı bir kahve molası için mükemmel olan küçük yuvarlak masalar ve ahşap

sandalyelerle doluydu ama gece boyunca oturmak için pek uygun değildi.

Son üç gündür bu masalar sabah açılıştan akşam kapanışa kadar kasaba halkıyla dolup taşmıştı. Telaşlı, yoğun ve bir o kadar da heyecan vericiydi. Kafe bir saat gibi kusursuz işliyordu ve Jeanie çoğu zaman gelen müşterileri karşılayıp onlarla sohbet ediyordu. Hatta bazı müdavimlerin siparişlerini ezberlemeye bile başlamıştı. Bir müşterinin gelip, "Her zamankinden lütfen," demesi ve Jeanie'nin bunun ne olduğunu bilmesi, bir kafe sahibi olmanın zirvesi gibi görünüyordu.

Herkes oldukça misafirperverdi, Dot teyzesi hakkında hikâyeler paylaşmaktan ve Jeanie'ye bir milyon farklı soru sormaktan mutluydular. Jeanie buraya aitmiş gibi hissetmişti ya da en azından bir gün buraya ait olabileceğini düşünmüştü.

Açılışın olduğu hafta sonunun en güzel yanı, her gece yorgunluktan yatağa yığılıp Logan'ın getirdiği kulak tıkaçları ve yeni takılan güvenli kilidin sağladığı huzur sayesinde bebek gibi uyumasıydı. Ama gece boyunca uyanan bir bebek gibi değil de gerçekten mışıl mışıl uyuyan bir bebek gibiydi.

Jeanie atıştırmalıklardan oluşan dağa bir kez daha göz attı. Bu saçma gözlemi iptal etmesi gerektiğini düşündü. Tam iptal etmek üzereydi, eğer bu sabah arka merdivenlerden aşağı inerken mükemmel bir gece uykusunun verdiği enerjiyle kendini uçuyormuş gibi hissederken o sesi tekrar duymasaydı: Arka kapısında bir tırmalama sesi. Ama Norman birkaç dakika sonra gelip ona açılışta yardım ederken arka tarafta hiçbir şey görmediğini söylemişti.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise, eski dost Norman'ın ona bu bina hakkında anlattıklarıydı. Burada bir ailenin öldüğünü söylemişti. Kızıl hastalığı mıydı? Yoksa sarı humma mı? Renkli bir hastalık çeşidi bütün ailenin ölümüne sebep olmuştu.

Görünüşe göre, yıllar boyunca Dot teyzesi onlarla barış yapmayı başarmıştı ama Norman'a göre, aile yeni mülk değişikliğinden pek memnun değildi.

Jeanie bir kurabiye kapıp saatine bir kez daha baktı: 19.45. Logan'ın yakında gelmiş olması gerekiyordu. Öyle biri gibi görünüyordu: Randevularına vaktinde gelen, başkalarının zamanına saygılı biri. Uyuyamadığınızda size kulak tıkacı getirecek kadar düşünceli. Trafiği durduracak kadar yakışıklı. Falan filan işte.

Peki, neden Logan ile çıkmaması gerekiyordu?

Ah, doğru ya, önce hayatını düzene sokması gerekiyordu. Bu küçük, tuhaf kasabada yaşamayı öğrenmeliydi. Mükemmel bir kafe sahibine dönüşmeliydi. Sakin, rahat, belki biraz tuhaf biri. Boş zamanlarında mor çiftlik hayvanları resmeden biri mesela. Dot teyzesi gibi. Hayaliyle iç huzurunun peşinde olan özgür bir ruh ya da her neyse işte. Ancak o zaman çiftçiyle çıkabilirdi. Belki. Eğer arkadaşları izin verirse.

Arka kapıdan gelen sert kapı sesi Jeanie'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. Uzun zaman önce ölmüş bir hayaletin tüyler ürpertici tırmalaması değildi bu, kapının diğer tarafındaki esaslı bir adamın tok bir şekilde vurmasıydı. Jeanie yerinden kalktı, kafeden hızla geçerek arka kapıya gitti ve yepyeni kilidini açtı.

"Üzgünüm, geç kaldım."

Jeanie saatine baktı: 20.02. Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Sorun değil. Buyur, gel."

Logan başıyla onaylayıp küçük alanı geçerek onu takip etti.

"Burada oturabiliriz diye düşünmüştüm burası daha rahat olduğu için ama şimdi tekrar düşününce genelde sesleri arka taraftan duyuyorum. Belki kafenin arka kısmına geçmeliyiz. Daha önce hiçbir şey gözetlemedim de yani..."

Jeanie sözlerini toparlamak için başını kaldırınca Logan'ın atıştırmalık yığınına baktığını gördü.

"Ah, bir de acıkırız diye düşündüm."

Logan'ın ağzının köşesinin yukarı kıvrıldığını fark etti. "Muhtemelen acıkırız." Gözleri hâlâ yiyeceklerin üzerindeyken, bir elini sakallarında gezdirdi. "Ama hiç bu kadar acıktığımı hatırlamıyorum."

Jeanie, Logan'ın diğer ağzının köşesinin de yukarı kıvrıldığını fark etmese utanabilirdi. Onu gülümsetmişti.

Jeanie de ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şey, upuzun bir gece var önümüzde. Ortaokuldaki pijama partilerinden beri hiç sabaha kadar uyanık kalmadım ama o zamanlar hep çok fazla atıştırmalığımız olurdu."

"Tabii," dedi Logan, yüzündeki eğlendiğini gösteren ifade hâlâ duruyordu. Twizzlers paketini açıp bir tane çıkardı. İşte! Jeanie doğru tahmin etmişti.

"En son ne zaman duydun bu sesleri?" diye sordu Logan yanındaki sandalyeye otururken, doğrudan konuya girmişti. Twizzler'dan bir parça koparıp çiğnemeye başladı.

"Bu sabah." Jeanie de oturdu, yanına bir paket ekşi krema ve soğanlı cips aldı. "Gerçekten seviyor musun o şeyleri? Onlar objektif olarak en kötü şekerlemeler."

"Objektif olarak, öyle mi?" Logan elindeki kırmızı şekerlemeyi inceledi, sonra bir ısırık daha aldı. "Bu konuda araştırma yapıldı yani?"

Jeanie güldü. "Büyük ihtimalle. Onların en kötü şekerlemeler olduğuna dair genel bir kanı var."

Logan, Jeanie'yi fazla uzun bir süre inceledi. Bu da onun yüzünün kızarmasına neden oldu. Sonra bir ısırık daha aldı. "Keskin fikirlere sahip bir kadın." Başıyla onayladı bir karar vermiş gibi. "Hoşuma gitti."

Jeanie, Logan'ın gömleğini, yüzünü ve kısaca olduğu kişiyi sevdiğini söylememek için ağzına bir avuç cips tıkıştırdı. Üstelik onu henüz doğru düzgün tanımıyor olmasına rağmen. Bunun yerine, gürültülü ve çıtır çıtır çiğneme sesleri eşliğinde başıyla onayladı.

"Peki, hayaletler hakkında da böyle keskin düşüncelerin var mı?" diye sordu Logan. "Burada olan bitenin gerçekten bu nedenle mi olduğunu düşünüyorsun?"

Jeanie omuz silkti. "Belki. Diğer teoriler kadar mantıklı görünüyor."

Logan bir kaşını kaldırdı, sanki "*Gerçekten mi?*" der gibiydi ama bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmedi.

"Hem belediye başkanı ve diğer herkes bunun yerinde bir fikir olduğuna gerçekten ikna olmuş görünüyor. Yani benimle senin... şey, senin bana yardım etmenle ilgili."

Logan alaycı bir şekilde homurdandı. "Evet. Bu kasaba harika fikirlerle dolu." Ah, hayır, Jeanie bunun olacağından korkmuştu. Logan bu çılgın nöbet fikrine hiç dahil olmak istememişti. Bunu tahmin etmeliydi. Onu buna mecbur bırakmıştı ve ardından tüm kasaba işin içine girmişti.

"Burayı sevmiyor musun? Dream Harbor'ı yani?" diye sordu, asıl sorusunu sormaktan şimdilik kaçınarak.

"Burayı seviyorum. Burası benim evim."

"Ah. Pek öyle görünmüyordu da."

Logan bir elini sakalında gezdirdi. "Kardeşlerin var mı Jeanie?"

Konuyu biraz saptırmıştı ama sonuçta bütün gece buradaydılar. Sohbeti devam ettirmek iyiydi. "Kaliforniya'da yaşayan bir erkek kardeşim var." Aslında bir saat önce atıştırmalık seçmeye çalışırken Bennett ile telefonda konuşmuştu. Onu her şeyden çok fazla almaya ikna eden de kardeşi olmuştu.

"Peki, o zaman şu hissi bilir misin? Kimse kardeşin hakkında kötü bir şey söyleyemez, sadece sen söyleyebilirsin. Hatta seni sinir etse bile, sadece sen onun bir baş belası olduğunu söyleyebilirsin."

Jeanie gülümsedi. "Evet, anlıyorum." Üçüncü sınıfta Ben'i kardan adamlarını devirmekle suçlayan iki kızı doğum günü partisine çağırmaktan vazgeçmişti. Daha sonra muhtemelen bunu Ben'in yapmış olduğunu fark ettiğinde ise itiraf ettirmek için onun üzerine oturmak zorunda kalmıştı. O dönemler Jeanie için oldukça kafa karıştırıcıydı.

Logan başıyla onayladı ve Twizzler'dan bir ısırık daha aldı. "Ben de bu kasaba için böyle hissediyorum."

"Yani seni deli etseler bile onları seviyorsun."

"Aynen öyle."

"Ve burada, belediye başkanının seni yeni kıza yardım etmen için göndermesinden dolayı iraden dışında mı bulunuyorsun?"

Lütfen hayır desin. Lütfen hayır desin.

Logan başını iki yana salladı, koyu renk kaşları birleşti. "Burada kendi isteğimle bulunuyorum." *Ağğğ.*

"Peki..." Bu çılgın hayalet avı gecesine onu zorlamamıştı ama yine de hikâyenin daha fazlası varmış gibi hissediyordu. Sanki Logan'ın, kasabanın kendisini neden burada istediğine dair başka bir teorisi var gibiydi.

Jeanie cipslerini yerken bekledi, Logan ise Twizzler'ın kalanını yavaş yavaş çiğneyerek bitirmek üzereydi. Nihayet Logan göz teması kurdu.

"Bu kasaba, buradaki insanlar... biraz fazla olabilirler. Ama bana değer veriyorlar." Omuz silkti, sanki bir kasaba dolusu insanın sana değer vermesi çok da önemli bir şey değilmiş gibi. Jeanie'ye değer veren insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Boğazındaki düğümü yutkunarak geçiştirdi.

"Ama hayaletlere inanmıyorum."

Jeanie güldü. "Hayalet ya da değil, bu gizemi çözebilirsek mutlu olacağım. Gerçi kulak tıkaçları bayağı işe yaradı. Ve taktığın yeni güvenlik sistemi gerçekten çok faydalı oldu." Ona gülümseyerek baktı ve Logan'ın yanaklarına yayılan kızarıklığı görmek hoşuna gitti.

Logan boğazını temizledi. "Faydalı olduğunu duyduğuma sevindim." Sandalyesinde kıpırdandı. "Şimdi şu sesler hakkında daha fazla şey anlat bakalım."

Düzenleme
Ny.ozlem

Sekizinci Bölüm

Uyku tulumlarını yere serdiklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Bunları getirdiğin için teşekkürler. Pek kamp yapan biri sayılmam. Bunu tahmin etmişsindir zaten. Düşünsene, kilit olmayan bir çadırda, dışarıda her türlü ürkütücü sesle ne hâlde olurdum."

Jeanie tulumun kenarını tutup sallarken gülümsedi. Logan, sadece birkaç çam iğnesinin yere düştüğünü görünce rahatladı. Bu tulumları kullanmayalı epey zaman olmuştu. Neyse ki Jeanie tutarken içinden bir fare ailesi çıkmamıştı.

"Gerçi çocukken kız izcilerle kampa gitmiştim. Ama benim esas derdim marshmallow'lu çikolatalı sandviçlerdi. Mikrodalgada yapılabildiğini öğrenince kamp günlerim sona erdi."

Logan başıyla onayladı. Zaten Jeanie'nin hikâyelerinin çoğu bir cevap gerektirmiyordu. Üstelik bugün kilosunun yarısı kadar şeker yemiş ve üstüne sayısını unuttuğu kadar çok kahve içmişti, dolayısıyla hikâyelerinin sayısı ve hızı katlanmıştı. Zaten cevap vermek için vakit de yoktu.

"Seni kamp yaparken görebiliyorum," dedi Jeanie tulumuna yerleşirken. "Sen tam o türden birisin."

Logan karşısına, kendi uyku tulumunun üzerine oturdu. "Ne tür?" diye sordu Jeanie'nin kendisini nasıl biri olarak gördüğünü öğrenmeyi fazlasıyla merak ederek.

Jeanie başını yana eğip onu inceledi. Gür siyah saçları omzunun üzerinden salınıyordu. "Şey, bilirsin işte..."

Logan başını iki yana salladı. Hiç bilmiyordu ama o an bunu öğrenmek için utanç verici bir şekilde yanıp tutuşuyordu.

Jeanie, sanki Logan anlamamakta ısrar ettiği için derin bir nefes vererek devam etti. "O dayanıklı, doğa insanı, oduncu gömlekli tiplerden."

"Oduncu gömlekli?"

"Evet." Eliyle onun kareli gömlekli bedenini işaret etti. "Gür sakallı, oduncu gömlekli enerjin var."

Logan kaşlarını çattı. Sakallı olmak kötü bir şey miydi? Eli istemsizce yüzüne gitti. Yoksa Jeanie oduncu gömleklerinden hoşlanmıyor muydu? Ama bu gömlekler hem çok sıcak tutuyordu hem de rahattı.

"Yanlış anlama," dedi Jeanie biraz daha yakına eğilerek. "Bu kesinlikle sana çok yakışıyor."

Ah. *Ah... ona yakışıyordu demek.*

Jeanie'nin yanakları kafenin loş ışığında hafifçe kızardı. Jeanie bir nefes daha alıp saçlarını kulağının arkasına attı. "Demek istediğim, oduncu gömleği senin işin için çok pratik, sakal da sana yakışıyor. Eminim kampta da oldukça iyisindir."

Pratik. Doğru. İşte, bu oydu. Sağlam. Güvenilir bir tarım ekipmanı gibi.

Sen gerçekten iyi bir adamsın, Logan. Lucy'nin vedası kulaklarında yankılandı. *Burada kendine güzel, rahat bir hayat kurmuşsun ama ben yapamıyorum. Bu küçük kasabada sonsuza kadar kalamam. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.*

Sakalı Lucy gittikten sonra bırakmıştı. Lucy sakaldan nefret ederdi.

"Yastık getireyim," dedi Jeanie, birden ayağa kalkıp dairesine çıkan arka merdivenlere doğru fırladı.

Kahretsin. Muhtemelen ona somurtuyordu, Lucy kaynaklı tüm öfkesini yanlışlıkla Jeanie'ye yöneltmişti. Saatine baktı: 01.07. Hâlâ ne garip bir ses ne hayaletvari bir esinti ne de olağan dışı başka bir şey vardı. Bu tam anlamıyla saçmalıktı.

Botlarını çıkarıp uyku tulumuna uzandı, ellerini başının arkasına koyarak gerindi. Bu seslerin, yeni bir yere taşınmanın Jeanie'de neden olduğu gerginlikten başka bir şey olmadığına neredeyse emindi. Bu tamamen anlaşılabilirdi ama bir noktada Jeanie'nin bunu atlatması gerekiyordu.

Galiba kafasındaki büyükannesinin sesi ona, "Sakın Jeanie'ye bunu atlatması gerektiğini söyleme!" diyordu. Zaten o kadar aptal değildi. Jeanie daha iyi hissedene kadar yanında olacaktı. Ayrıca kaba olmayacaktı. Jeanie'nin masumca yaptığı bir yorum eski güvensizliklerini yüzeye çıkardığı zamanlarda bile.

Jeanie merdivenlerden inerken tahtalar gıcırdadı ve Logan kalkıp yardım edemeden önce elinde bir dolu yastıkla karşısında durdu.

"Al bakalım," dedi Jeanie, bir yastığı yüzüne fırlattı.

Logan yastığı alıp başının altına koydu. "Müthiş, çok sağ ol."

Jeanie kıkırdayarak kalan yastıkları uyku tulumunun üstüne bıraktı. Logan, Jeanie'nin yerleşirken çıkardığı hafif hışırtıyı dinlerken tavana bakmaya devam ediyordu. Gece yarısı birinin yanında yatmak tuhaf bir samimiyet hissi veriyordu. Hatta sadece bu kadar basit bir şey bile.

Kafedeki ana ışıklar kapalıydı, onları sadece tezgâhın arkasındaki gece lambalarının hafif ışığı aydınlatıyordu. Büyük

ön pencereden içeri ay ışığı süzülüyor, dışarıdaki ağaçlar tavanda gölgeler oluşturuyordu. Oda kahve ve hamur işlerinin kokusuyla doluydu.

"Ama çok gevşememeliyiz," dedi Jeanie. "Yoksa uyuyakalır ve her şeyi kaçırırız."

"Tabii ki bunu istemeyiz," diye mırıldandı Logan yastığa iyice yaslanırken. Yastık Jeanie gibi kokuyordu, şampuanı gibi ve dönüp derin derin koklamamak için kendini tuttu. Jeanie'nin uyku tulumu hışırdadı, Logan'a dönmüştü. O ise sırtüstü yatmayı tercih ediyordu, tavanı izlemek onun koyu kahverengi gözlerine bakmaktan daha güvenliydi.

"Beni deli zannettiğini biliyorum."

"Zannetmiyorum."

Jeanie inanmadığını gösteren bir "hah" sesi çıkardı, nefesi Logan'ın yüzünün yanından geçerken Logan gözlerini kapadı. Öylesine yumuşak, öylesine sıcaktı ki...

"Tüm bunların ne kadar deli işi olduğunun farkındayım. Sadece burada her şeyin... mükemmel olmasını istedim, bu yeni... iş için. Ama sanki bir şeylerin ters gittiği hissini içimden atamıyorum. Sanki bir şey beni buradan uzaklaştırmaya çalışıyor."

Logan ona doğru döndü, o kadar yakındı ki Jeanie'nin nefesini bir an da olsa tuttuğunu hissedebildi. Jeanie'nin burada mutlu olmasını sağlama arzusu farkına varmadan yüzeye çıkmıştı. Aynı o lanet olası içgüdü. Her seferinde onu yaralayan.

"Harika iş çıkarıyorsun."

Jeanie'nin gözleri büyüdü, sanki bunu beklemiyormuş gibiydi, bu da Logan'ı ayrı yaraladı. Kimse ona iyi bir iş çıkardığını söylemiyor muydu?

"Sadece burada yaşamanın ve teyzemin kafesini işletmenin nasıl bir şey olacağı konusunda bir hayalim vardı."

"Ve?"

Jeanie yastık yığınının içine biraz daha gömüldü, gözleri kocaman ve koyuydu. "Ve düşündüğümden farklı oldu."

İşte, oradaydı. Bu kadından uzak durması için bir sebep. Jeanie, Dream Harbor'dan olmadığı bir şey olmasını bekliyordu. Aynısını Logan'dan da bekleyecekti.

"Yerleşmen lazım. Her şey yoluna girer." Sesi, amaçladığından daha sert çıkmıştı ama Jeanie'nin sözleri, bu karanlık kafede yastığının kokusunu içine çekip onun daha yakında yatmasını dilemesine rağmen neden onunla birlikte olmaması gerektiğini hatırlatmıştı. Lucy ile geçirdiği o ilk hafta sonu gibiydi, Dream Harbor'ı, bir de kendini ona satabileceğini sandığı o anlar.

Hiç değilse bu sefer ikisinin de üstünde kıyafetleri vardı.

Jeanie'nin saçları yastığa sürtündü, başıyla onayladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Patronum masasında öldü. Ve onu ben buldum," diye pat diye söyledi.

"Ne?" Logan'ın ona karşı hissettikleri aniden değişti ve Jeanie'nin kaşlarının arasındaki o küçücük çizgi onu neredeyse öldürecekti. "Kahretsin, Jeanie. Bu korkunç bir şey." Onun neden bu kadar huzursuz olduğunu artık anlıyordu. Ölü patronunu bulmuştu. Sadece biraz ortam değişikliği için gelmemişti. Korkmuştu ve kaçıyordu.

"Evet." Gözlerinde yaşlar birikti. "Gerçekten çok korkunçtu." Sesi öyle cılız, öyle yaralıydı ki! *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.* Ağlayan kadınlarla ne yapacağını hiç bilemezdi. Bütün içgüdüleri ona bunu düzeltmesini, her şeyi yoluna koymasını söylüyordu.

Boğazını temizledi. "Orada ne yapıyordun... eski işinde demek istiyorum?"

"CEO'nun idari asistanıydım."

"Vay. Etkileyici."

"Pek değil." Konu değişikliği gözyaşlarının dökülmesini engellemişti, *Tanrı'ya şükür.* "Genelde her şeyin sorunsuz yürümesini sağlamak için koştururdum. Toplantılar ayarlardım, dosya düzenlerdim, kahve alırdım. Bunun gibi şeyler. Ama sonunda tüm hayatımı kapladı. Hiç öyle olmasını istememiştim."

Derin bir nefes aldı ve sırtüstü döndü, Logan da aynı şeyi yaptı. Yine onun derin bakışlarından güvenli bir şekilde kurtulmuştu.

"Üniversitede işletme okudum ama o diplomayla ne yapmak istediğimi hiç bilemedim. Güvenli bir seçim gibi görünüyordu, sonrası için bir şeyler bulurum diye düşündüm."

"Nerede okudun?" diye sordu Logan. Ölen patronu için ağlamasını engelleyecekse soru sormaya devam edecekti.

"B.U."

"Bastır Terriers."

Jeanie hafifçe gülümseyerek iç çekti. "En ürkütücü maskot."

"Hey, bu ufaklıklar kızdırıldıklarında gerçekten vahşi olabilir."

Yine güldü, Logan bu sesin içine işlemesine izin verdi. Tanrı aşkına, ne güzel bir kahkahası vardı. O samimi olandan, aniden parlayan küçük bir neşe kıvılcımı gibi. Logan bu kahkahayı sevmişti, onu şişeleyip eve götürmek istiyordu. Bu geceyle ilgili her şeyi pişmanlıkla hatırladığında ya da sonrasında kendisini yine bir enkaz hâline getirdiğinde, yanında olmasını isterdi.

"Neyse, bir asistanlık işi buldum ve sanırım iyiydim çünkü sonunda şirketin en tepesine kadar çıktım. Ama yedi yıl boyunca hedeflediğim şey bu değildi."

Elleri uyku tulumlarının üzerindeydi ve Logan onun serçe parmağını kendi parmağıyla okşayarak devam etmesi için

cesaretlendirdi ama bu küçük dokunuş onu ürpertti. Gece geç olmuştu ve kasaba sessizdi. Tek ışık, tezgâhın arkasındaki gece lambalarının hafif sarı parıltısıydı. Kahve kokulu, şekerle dolu kendi küçük baloncuklarında yalnızlardı. Ayrıca Logan bundan biraz fazla hoşlanmıştı. Böyle anlar, böyle geceler uzun sürmezdi. Eninde sonunda gerçeklik su yüzüne çıkar ve geriye uyumsuz hayatları olan iki insan kalırdı.

"Sonra bir sabah Marvin'in her zamanki latte'si elimde, içeri girdim ve işte, oradaydı. Gece boyunca ofiste kalması alışılmadık bir şey değildi. Kimse onu kontrol etmemişti. Kimse onun için endişelenmemişti bile. Tamamen yalnız ölmüştü."

Jeanie, Logan'ın hemen yanında burnunu çekti. Logan onun elini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarıyla sarmaladı. Eli sıcacıktı, yumuşacıktı, küçücüktü. Mükemmeldi.

"Teşekkürler," dedi Jeanie burnunu çekerken. "Ama işin aslı şu ki... Bunun bana da olabileceğini fark ettim. İşimin her şeyim olmasına izin vermiştim. Patronum sürekli çalışıyordu, ben de öyle. Artık arkadaşlarım yoktu. Ailemi yılda birkaç kez görebiliyordum. Hatta Dot'u bile ziyaret etmiyordum, oysa sadece kısa bir araba yolculuğu mesafesindeydi!"

"Herkes yoğun olabilir."

"Ben iki yıl önce grip olmuştum."

Logan bu konuşmanın gidişatının hızla değişmesinden dolayı sersemliyordu. "Grip kalp krizinden çok farklı."

"Biliyorum ama çok kötüydü. Günlerce yüksek ateş, kusma, ne varsa hepsini yaşadım." Tekrar burnunu çekmeye başladı, sesi gözyaşlarından dolayı çıkmıyordu ve Logan, Jeanie'nin elini daha sıkı kavrayarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Kimse beni kontrol etmedi. Beni kontrol *edecek* kimse yoktu. Oturma odasındaki halıma kustum ve onu üç gün boyunca temizleyemedim. Halıyı tamamen atmak zorunda kaldım!"

Artık hüngür hüngür ağlıyordu, Logan'ın içini daraltan hıçkırıklar nefes almasına engel oluyordu.

"Hey, hey, ağlama. Lütfen. Her şey yoluna girecek."

Parmaklarını onun parmaklarından ayırdı ve kolunu Jeanie'nin omzuna doladı. Onu kendine doğru çektiğinde, Jeanie başını Logan'ın göğsüne gömdü. Logan tişörtünün üzerinden sıcak, ıslak gözyaşlarını hissedebiliyordu.

"Şişşt... Artık her şey yolunda." Sırtını yavaşça sıvazlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Vücudundaki her kemik bu gözyaşlarını durdurmak, onun bir daha asla böyle hissetmemesini sağlamak istiyordu. "Söz veriyorum, bir dahaki sefere kustuğunda beni arayabilirsin, tamam mı? Gelip temizlerim. Her gün bir sürü iğrenç çiftlik olayıyla baş ediyorum. Bir alpaka üstüne tükürüne kadar bir şey görmüş sayılmazsın."

Jeanie'nin kahkahasının sesi Logan'ın gömleğinde boğuldu.

"Bu gömlek gerçekten çok güzel," dedi. "Sana söylemiştim, oduncu gömlekli olmak iyi bir şey."

Logan güldü, onu kendine biraz daha yaklaştırdı. İçinde yankılanan bütün uyarı çanlarına rağmen bu hissettiği rahatlığı, bu kadar doğru gelen hissi görmezden gelmek zordu. Jeanie az önce burada olmasının tek sebebinin, ölü patronunu bulmanın şokuyla travmasını yaşaması olduğunu itiraf etmişti. Peki, kendini daha iyi hissettiğinde onu burada tutan ne olacaktı? Er ya da geç bu küçük kasaba hayatının ona uygun olmadığını anlayacaktı. Lucy gibi.

"Kusura bakma," dedi Jeanie başını Logan'ın gömleğinden kaldırırken. "Sanırım şeker etkisi bu."

"Evet, olabilir."

Jeanie'nin saçları gözyaşlarıyla ıslanmış hâlde yüzüne düşmüştü. Logan, saçlarını kulaklarının arkasına iterek yanağına nazikçe dokundu. Parmakları yanağında gezindi. Jeanie

gözlerini kapattı, kirpikleri siyah dikenler gibi birleşmişti. Burnu ağlamaktan kızarmıştı ve vücudu onun yanında çok sıcaktı; bir yapboz parçası gibi tam onun yanında oturuyordu. Yapmaması için her türden nedene sahip olmasına rağmen onu öpmek doğal görünüyordu, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi.

Ama Logan geri dönülemez bir çizgiyi geçmek üzereyken Jeanie'nin gözleri birden açıldı.

"Duydun mu?" diye fısıldadı hayali hayaleti ürkütmek istemiyormuş gibi. Logan kalp atışlarının arasından, az önce neredeyse yapacağı şeyin etkisinden hâlâ kurtulamamış bir hâlde sesi duymaya çalıştı.

"Ben bir şey..."

O an Logan da duydu. Belirgin bir tırmalama sesi. Ardından arka sokaktan gelen tiz bir çığlık.

Belki de gerçekten bir hayalet bulmuşlardı.

Dokuzuncu Bölüm

Ah! Neredeyse oluyordu. Jeanie, Logan'ın hemen arkasmda parmak uçlarında ilerleyerek arka kapıya bakmaya giderken aslında hayalete içinden teşekkür etti. Hayalet tam bir hata olmak üzere olan şeyi bölmüştü. Logan onu öpmek üzereydi ve o da neredeyse karşılık verecekti. Peki, ya sonra ne olacaktı?

Hayal gücü hemen devreye girerek "sonra ne olacaktı?" sorusuna pornografik bir dizi görüntüyle yanıt verdi. Kafenin zeminindeki huysuz çiftçiye yapmak istediği çılgınca uygunsuz şeyleri zihninden uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. Şu anda bunun zamanı değildi. Arka kapısında öfkeli bir ruh vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı, Logan aniden durunca neredeyse onun sırtına çarpıyordu.

Tırmalama sesi bir durup bir yeniden başladı, sanki ahşap üzerinde tırnakların çıkardığı o keskin ses gibiydi. Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. Gerçekten de arka kapısında öfkeli bir hayalet mi vardı? TEYZESİ NEDEN BURANIN PERİLİ OLDUĞUNDAN BAHSETMEMİŞTİ?! Onu derhâl arayıp ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu.

Kapının ardından garip, ürpertici bir çığlık geldi ve Jeanie yüzünü Logan'ın yumuşacık oduncu gömleğine gömdü.

"Geçen sefer bu inlemeyi duymamıştım. Sence onları daha da mı kızdırdım?" diye sordu sesi gömleğin kumaşıyla boğulmuş hâlde.

"Hayır, sanmıyorum."

Logan'ın sesinin titreşimini Jeanie yüzünde hissediyordu ve bu his onu neredeyse güldürecekti. Ama sonra yeniden korktuğunu hatırladı ve sinmeye devam etti. Sözde yeni az stresli hayatı burada sona ermişti. Rahat, küçük kasaba kimliği camdan uçup gitmişti. Şu an tam burada kalp krizi geçirmezse şanslıydı.

Ah, ne utanç verici.

Metalik bir ses duydu, Logan zincir kilidi açıyordu.

"Sakın açma!" diye bağırdı Logan'ın kürek kemikleri arasındaki sert boşluğa doğru. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz! Bir plana ihtiyacımız var, bir hayalet uzaklaştırma planına. Aman Tanrım, dertlerimle ağlayıp sızlanmak yerine bunu düşünmeliydim," diye inledi, hâlâ Logan'ın sırtına doğru konuşuyordu.

Bir şey bacağına dokundu.

"Ağğğ!" Jeanie, Logan'ın bedenine tırmanacak gibi oldu ki kötü bir fikir sayılmazdı, ama sonra kapının tamamen açık olduğunu ve bembeyaz bir kedinin Jeanie ile Logan'ın bacakları arasında dolanıp durduğunu fark etti.

"İşte, hayaletin."

Jeanie geri çekildi. "Bir dakika. Ne?" Kediye baktı, kedi de ona baktı. "Bu... bu bir kedi."

Logan kıkırdadı. "Evet, kedi."

Jeanie'nin yüzü ateş gibi kızardı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Dünyadaki en büyük aptalım," diye inledi, yardım etmesi için çağırdığı adama bakmaya cesaret edemiyordu. Hayaleti sadece bir kediydi! Öfkeli bir hayalet gelip ruhunu almaya çalışsa daha iyi hissederdi. Hiç değilse endişelerinde haklı çıkardı.

"Bunu yaptırdığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi ellerinin arkasından.

"Jeanie..."

"Hayır, hayır, hayır. Bu konuda nazik olmana gerek yok. Önce neredeyse kafanı uçuruyordum, sonra seni o çılgın kasaba toplantısına götürmeye zorladım ve sonra, Aman Tanrım, sonra lanet olası belediye başkanını işin içine soktum!"

Logan, Jeanie'nin ellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Hey. Kes şunu."

Jeanie kendini daha fazla saçmalamaktan alıkoymak için altdudağını ısırdı.

"Bana bir şeyler yaptırabilen tek kişi büyükannem ve bu, sadece beş yaşından beri saçmalıklarıma katlandığı için. Anladın mı?"

Jeanie başıyla onayladı. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Sadece bir kediymiş."

Söz konusu kedi ayaklarının dibinde acıklı bir şekilde miyavladı. İkisi de aşağıya doğru baktı ve aynı anda Logan'ın hâlâ Jeanie'nin bileklerini tuttuğunu fark ettiler. Logan, Jeanie'nin elleri ateşmiş gibi geri çekilip bir adım geriledi, neredeyse arkasındaki duvara çarpıyordu.

"Bu küçük adamın bir şeyler yemesi lazım. Kamyonette kedi maması var."

Jeanie, Logan'a neden kamyonetinde kedi maması taşıdığını ya da bu arada kediyle ne yapması gerektiğini sormaya fırsat bulamadan, Logan çoktan gitmişti. Beyaz, tüy yumağına benzeyen kediciğe doğru baktı.

"Beni biraz kötü duruma düşürdün, biliyorsun, değil mi?"

Kedi turkuaz renkli gözlerini kocaman açarak ona baktı. Bu bakış o kadar yoğundu ki ruhunun derinliklerine kadar kendisini görebiliyormuş gibi hissediyordu. Belki de bu kedi

bir hayaletti? Ya da belki Jeanie şekerden biraz uzak durup yatağa gitmeliydi, yoksa aklını tamamen yitirecekti.

"Daha sık göz kırpman gerekmiyor mu?" diye sordu yeni hayalet kedisine.

Kedi gözlerini iyice dikti ve sonra ayağa kalkarak Jeanie'nin bacağına sürtündü. Peki, şimdi ne yapacaktı? Jeanie'nin hiç evcil hayvanı olmamıştı. Hiç vakti olmamıştı ki! Çocukken annesinin alerjileri yüzünden tüyü ya da kılı olan veya kanatlı hiçbir hayvana sahip olmasına izin verilmemişti. Bu yüzden Jeanie kısa ömürlü birkaç Japon balığı dışında, hayatında başka hiçbir canlıya bakmamıştı.

Belki Marvin'i sayabilirdi ki belki saymalıydı da ama o işin sonu gerçekten çok kötü bitmişti.

Kediye tekrar baktı ve aniden Logan çok yakında o mamayla geri dönmezse hayvanı yanlışlıkla öldürebileceğine ikna oldu. Tam bu düşünce aklından geçerken kedi mırıldanmaya başladı. Hafif titreşim Jeanie'nin bacağına kadar ulaştı. Eh, bu aslında oldukça hoş bir histi.

Jeanie eğildi ve küçük yaratığın kulaklarının arasını kaşıdı. Mırıltı daha da yoğunlaştı. "Bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle iyiye işaret," dedi Logan eğlendiğini gösteren sesiyle kapı aralığından.

Jeanie ona gülümseyerek baktı. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Logan kendisini duyup anladığını ama söyleyecek bir şeyi olmadığını ifade eden o kısa baş hareketini yaptı. Jeanie bu tarz bir tavırla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Onun her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu. Belki o da daha sık baş sallamalıydı.

Logan, Jeanie'yle kedinin yanından geçerek tezgâhın arkasındaki çekmecelerde bir şeyler aramaya başladı. Konserve

açacağını buldu ve kutu açılır açılmaz Jeanie'nin yeni arkadaşı baş okşamaya olan tüm ilgisini bir anda yitirdi. Kedi, Logan'ın yere koyduğu mama kabına doğru hızla ilerledi.

"Aç. Üzerinde tasma yok. Muhtemelen sokak kedisi," dedi Logan tezgâha yaslanıp kollarını geniş göğsünde kavuşturarak.

"Kamyonetinde kedi maması mı taşıyorsun?"

"Tabii ki."

"Tabii ki..."

Logan elini sakalında gezdirirken hâlâ kediye bakıyordu. "Ne zaman lazım olacağını bilemezsin."

"Haklısın," dedi Jeanie gülümsememek için kendini zor tutarak. Bu adam gerçekten de sürprizlerle doluydu. "Çiftliğinde çok kedi var mı?"

"Ahırda birkaç kedi."

"Başka?"

Logan'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "İki keçi, bir alpaka ve yarım düzine tavuk."

"Ama çiftliğinde sebze yetiştiriyorsun sanıyordum?"

"Onlar kurtarılmış hayvanlar. Çalışmak için bulunmuyorlar. Yalnızca keyifleri yerindeyse tavuklar arada bir yumurtluyor."

Gerçekten mi? Bir de hayvanları mı kurtarıyordu? Bu adam sakalı ve somurtkan tavırlarının arkasında bayağı şey gizliyordu. İlk başta onu bir seri katil sanmış olmasına gerçekten şaşırmıştı.

Kedi yemeğini bitirince Logan yere çöküp kediyi sevmeye başladı. Hâlâ çorap vardı ayaklarında, oduncu gömleğinin kollarını sıvamıştı. Yataktan yeni kalkmış gibi saçları dağınıktı ve kulağının arkasını kaşırken kediyle yumuşak bir sesle konuşuyordu. Bu sahne o kadar ev hissi veriyordu, o kadar samimiydi ki Jeanie bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Eğer

o gece yatsaydı böyle olurdu; birlikte uyanıp güne başlamadan önce bir fincan kahve içmek için aşağı inerlerdi. Jeanie bunu öyle yoğun bir şekilde istedi ki nefesi kesildi. Fantezinin o kadar hızlı etkisi altına girmişti ki fantezisinde ileri gitmişti. Bu muydu eksikliğini çektiği şey?

Sabahın erken saatlerindeki huzurlu, sessiz anlar.

Bu âna tutunmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Daha önce hiç yapamamıştı. Hayatı hep hızlı ve gürültülü geçmişti, bu hayata hiç düşünmeden balıklama dalmıştı. Bu hayat Jeanie'ye aniden öylece gelmişti. Son yedi yıldır ne istediğini düşünmekten kaçınmayı başarmıştı ve şimdi tek istediği bu adam, bu kediyi okşamak ve daha önce yaptığı gibi onun güçlü bedenine yaslanmaktı.

Az kalsın onu öpüyordu. O ânı hatırlayınca yüzü sıcaktan alev aldı. Az kalsın onu öpüyordu ve o da istemişti. Belki tekrar denerdi...

"Gittiğim veterinerin numarasını verebilirim," dedi Logan, Jeanie'nin fantezisini bölerek.

Hı? Kedi için veteriner. Yeni kedisi için. Tabii. Logan onu tekrar öpmeyi değil, sahipsiz hayvana yardım etmeyi düşünüyordu.

Jeanie boğazını temizledi ama sesi yine de biraz garip çıkmıştı. "Harika olur, teşekkür ederim."

Logan doğrulup dimdik şekilde ayakta durdu ve dağınık saçlarının arasından elini geçirdi. Kedi ona baktı, belli ki dokunuşunu şimdiden özlemişti.

Ben de kedi. Ben de.

"Sanırım mesele çözüldü," dedi Logan ve Jeanie onu kalmaya ikna etmek için başka bir sebep, rahatlatıcı kucağına geri dönmek için başka bir neden bulmak için bir bahane aradı. Ama hiçbir şey bulamıyordu, Logan da yorgun görünüyordu.

Ne yapacaktı? Onu rehin mi tutacaktı? *Belki*? Hayır, bu kesinlikle yeni Jeanie'nin hedeflediği bir şey değildi.

"Evet, her şey çözüldü. Yardımların için teşekkür ederim. Sanırım Belediye Başkanı Kelly haklıymış."

Logan gözlerini devirdi. "Onu cesaretlendirme." Sonra tezgâhın yanındaki not defterini aldı. Jeanie'nin, kasabanın kim kimdir listesini tuttuğu bu defterin kenarları kalp, çiçek ve kıvrımlarla doluydu. Boş zamanlarda yaptığı küçük karalamalar... Gerçi pek fazla boş zamanı olmuyordu.

Logan sayfayı inceleyip gülümsedi, sonra sayfayı çevirip veterinerin adını ve numarasını yazdı.

"Gerçekten çok iyidir. Seni iyi bir şekilde yönlendirir." Sayfanın altına kendi numarasını da ekledi. "Biri kusarsa diye," dedi ve sonra yerdeki yastıkları en yakındaki sandalyeye atıp uyku tulumlarını toplamak için eğildi.

Jeanie tezgâha yaslanmış bir şekilde duruyor, yerinden kıpırdayamıyordu. Bedeni, Logan'ın buradan daha çabuk ayrılmasına sebep olacak herhangi bir harekete karşı direniyordu. "Tekrar teşekkür ederim. Her şey için. Bana yardım ettiğin, bu kadar nazik davrandığın ve her şey için."

Logan uyku tulumunu toplama işine ara verip omzunun üzerinden ona baktı. "Sanırım sana doğru şekilde davranılmasına alışık değilsin, Jeanie."

Sözleri içine oturdu. Kahretsin.

Bu doğru olabilir miydi? Gerçekten kötü muameleye ve sürekli kullanılmaya mı alışmıştı? İşinin gereklilikleri doğrultusunda Marvin'in işini yapabilmesi için her ihtiyacını karşılamak zorundaydı. Ama onun ihtiyaçlarını kim karşılıyordu?

Uzun zamandır sırtını dayayabileceği biri olmamıştı. Yanında biri olsa bile durup dinlenmemişti. Jeanie son yedi yıla baktığında hayatının ofiste geç vakitlere kadar geçen saatler ve sabahın erken saatlerinde kahve almak için yapılan

koşuşturmalardan ibaret olduğunu fark etti. Son birkaç ilişkisi kısa sürmüştü ve son zamanlarda çok az ilişkisi olmuştu ve iş arkadaşları arkadaştan çok tanıdıktı. Kustuğunda halıyı temizlemesi için aralarından herhangi birini arayacak kadar rahat hissetmemişti. Annesi belki de Buffalo'dan Boston'a dokuz saatlik yolu gelirdi ama bu delilik olurdu ve Jeanie asla ondan bunu istemezdi.

Son birkaç yılın telaşesinde Jeanie yalnız olduğunu bile fark etmeye zaman bulamamıştı.

Logan uyku tulumlarını toplamaya geri döndü, hareketleri kusursuz ve etkileyiciydi. Botlarını giyip sandalyesinin arkasına asılı ceketi aldı.

Eğer kusar ve sonrasında kalkacak gücü bulamazsa onu arayacaktı, o da gelirdi, bunu şimdiden biliyordu ama bu düşünce onu hem rahatlatıyor hem de korkutuyordu aynı anda. Logan nazik, güçlü ve düşünceliydi. Kendisine ne sunabileceğini net bir şekilde görebiliyordu. Bunu anlamamak imkânsızdı.

Ama karşılığında o ne verecekti? Kafeyi yönetmekle ilgili bir yığın güvensizlik; buraya taşınma kararının yanlış olduğunu hissettiren bir kaygı sarmalı; fazla konuşma, yeterince dinleyememe... ve her durumda en kötü senaryoya atlama eğilimi.

Harika bir liste değildi.

Ancak artık olmak istediği kişi de değildi.

Bu yüzden yeni Jeanie planının yeni bir aşaması vardı, son aşaması; yakışıklı çiftçiyi elde etmek.

Yeni kedisi ayaklarının dibinde yüksek sesle miyavladı. Henüz bu noktada değildi. Önce biraz uyumalıydı. Sonra bir kedi sahibi olmanın ne demek olduğunu öğrenmeliydi. Gerisi sonra halledilecekti.

"Gidiyorum," dedi Logan.

Jeanie hayallere dalmışken Logan atıştırmalıkların neden olduğu karmaşayı temizlemiş ve kedi için bir kaba su doldurmuştu. Kahretsin. İyi bir başlangıç değildi.

"Tamam, iyi plan. Tekrar teşekkür ederim. Sonra görüşürüz," dedi Jeanie. Bu vedalaşmalardan biri yeterli olabilirdi.

"İyi bir uyku çek." Arka kapıya doğru giderken onun yanından geçtiği esnada Logan'ın sesi alçaktı.

Jeanie başıyla onayladı. Aklından geçenleri söylemekten çok daha güvenliydi böylesi ve düşündüğü şey, eğer o kalırsa çok daha iyi uyuyacağıydı.

Onuncu Bölüm

"Yeni bir teorim var," diye telaşla ön kapıdan içeri girdi Annie, soğuk ekim rüzgârı da onunla birlikte içeri esti. Jeanie onu bir haftadan az bir süredir tanıyordu ama Annie, her zamanki gibi Jeanie'nin ne olduğunu anlamadığı bir konuşmanın ortasında gibiydi.

Bunu sevmişti. Ancak arkadaşlar böyle davranırdı.

Öğleden sonra geç saatlerdi, bu yüzden kafe boş sayılırdı. Jeanie tek başına halledebileceği konusunda ısrar edince Norman da erken çıkıp yeğenini hayvanat bahçesine götürmüştü. Yoksa akvaryum muydu? Bu konuşmaya pek dikkatini vermemişti çünkü beyninin büyük bir kısmı o anda Logan'ı, yumuşak oduncu gömleklerini, güçlü kollarını ve kedilere fısıldamakla ilgili gizli yeteneklerini düşünerek hayal kurmakla meşguldü.

"Ne hakkında yeni bir teori?" diye sordu Jeanie tezgâhın arkasındaki sandalyesinden. Kafe sakin olduğunda oturmak için arkalıklı bir tabure getirmişti, her ne kadar Norman buna homurdanıp dursa da. *Müşteriler seni otururken görmek istemez*, demişti.

"Müşteriler kahvelerini istiyor. Servis yaparken amuda kalksam da bunun bir önemi yok," diye itiraz etmişti. Sonrasında Norman da konuyu kapatmıştı.

"Yeni teori senin hayaletinle ilgili," dedi Annie.

Aralarındaki tezgâh "L" şeklindeydi; bir tarafında kasada sipariş vermek için, diğer tarafında ise oturmak için taburelerin bulunduğu bir alan vardı. Annie bir tabure çekerek oturup derin bir nefes alıp devam etti. Pastane üçte kapandığı için Annie'nin mesaisi bitmişti.

"Ah, anladım. O sorun çözüldü."

"Çözüldü mü? Ne, şimdiden mi?"

Jeanie, Annie'nin her zaman sipariş ettiği chai latte'yi tezgâhın üzerinden kaydırarak uzattı. Annie avuçlarına alarak kokusunu içine çekip sorularına devam etti.

"Hayaletler bazen alengirli olabilir. Emin misin, gerçekten gitmiş mi?"

"Meğer aslında bir hayalet falan yokmuş."

Annie kupasına bakarak kaşlarını çattı. "Seni buna ikna eden Logan mı? O dünyadaki en büyük şüpheci adam, Jeanie. Sadece kendi eliyle tutabileceği şeylere inanır."

"Dün gece ortaya çıkan kediyi iki eliyle sevdi, bu yüzden bence bu iş tamam," dedi Jeanie.

"Kedi mi? Olamaz."

Tam da o sırada, planlanmışçasına Jeanie'nin aşırı mantıklı davranarak Casper adını verdiği kedi salına salına kafeye girdi. Ön camdan gelen güneş ışığının yerde oluşturduğu kareye doğru yürüyüp kendini yere bıraktı, bir bacağını kafasının üzerine atıp kendini yalamaya başladı.

Eğer Norman burada olsaydı, kıyameti koparırdı. Pumpkin Spice Kafe'nin yeni aile üyesinden hiç hoşnut değildi. Ama Jeanie bu sabah onu veterinere götürmüş, aşılarını yaptırmış, bir kedi tuvaleti ve veterinerin önerdiği devasa bir mama çuvalı satın almıştı bile. Bu beyefendi artık burada kalacaktı.

Annie, Casper'a bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar Jeanie'ye çevirdi. Yuvarlak yüzünden akan şüphe açıkça okunuyordu.

"Gerçekten. Dün gece Logan'la buradaydım ve arka kapıda bir tırmalama sesi duyduk. Meğer ses bu kediden geliyormuş. Demek ki bütün bu süre boyunca duyduğum şey onun sesiydi." Jeanie'nin yüzü Logan'ın adını anınca ve onunla bütün gece burada olduğunu düşününce alev alev yandı. Özellikle de Logan'ın saçlarını yüzünden çektiği sırada parmaklarının yanağında bıraktığı hissi hatırlayınca...

Annie tek kaşını kaldırdı. "Hımm."

Ah, olamaz, çiftçi fantezileri yüzünden okunuyordu. Eski işinde hiç böyle bir sorun yaşamamıştı. Eski hayatında hiçbir meslektaşı onda böyle hisler uyandırmamıştı. Bir kez bile bir iş arkadaşının iş gömleğine başını dayamak istememişti. Buna neden olan oduncu gömleklerinin büyüsüydü.

"Pekâlâ, eğer başka bir gariplik olursa haberim olsun çünkü bence Mac bir şeyler karıştırıyor."

Şimdi kaşını şüpheyle kaldırma sırası Jeanie'deydi. "Mac'in kafemi lanetlediğini mi düşünüyorsun?"

"Lanet değil." Annie elini kaldırdı, az daha kupasını devirecekti ki Jeanie kupayı hızlıca kenara çekti. "Bence seni korkutup buradan uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Niye böyle bir şey yapsın ki?" Jeanie adamı neredeyse hiç tanımıyordu. Bir kafe sahibiyle bir bar sahibi neredeyse birbirine tamamen zıt saatlerde çalışıyordu. O kafeyi kapatırken Mac barı açıyordu ve bu zamanlarda da Mac Sullivan'la kibar bir selamlaşma dışında hiç muhatap olmamıştı.

"Onun bu mekânı istediğini bilmiyorsun. Geçen yıl barı aldığında orayı genişletmek istediğini söylediklerini duydum. Dot'a kafeyi satın almak için bir teklif yapmış ama Dot kabul etmemiş."

"Yine de bir zamanlar kafeyi istemiş olması beni buradan kaçırmaya çalışacağı anlamına gelmez ki!"

"Onu benim kadar tanımıyorsun, Jeanie. Sadece dikkatli ol," diye ekledi Annie, sesine gizemli bir ton katarak, ardından Jeanie'nin önüne ittiği latte'den bir yudum aldı.

"Peki, ederim."

Kafenin kapısındaki zilin şıngırdamasıyla içeri serin bir rüzgâr doldu. Rüzgârın ardında kuru yapraklar savruluyordu.

"Ah, sen ne tatlı bir şeysin!" Hazel eğilip Casper'ın karnını okşadı ve kedi keyifle mırladı. "Bu tatlı şey de nereden çıktı?"

"Jeanie'nin hayaleti."

"Gerçekten mi?" Hazel gözlüklerinin arkasından şaşkınlıkla baktı. "Bütün o gürültüyü çıkaran bu küçük şey miymiş?"

"Görünüşe göre," dedi Annie hâlâ ikna olmamış gibi bir ses tonuyla. "Jeanie ve Logan bu kedi ortaya çıkmadan önce bütün gece buradalarmış."

"Öyle mi?" Hazel doğrulup tezgâha doğru yürüdü. "Peki, nasıl geçti?"

"Gayet iyi. Normal. Tamamen sıradan bir hayalet gözetleme gecesiydi." Jeanie aniden cappuccino makinesini temizlemenin çok acil bir iş olduğuna karar kıldı. Sonuçta neredeyse kapanış saati gelmişti. Temizleyip kapatmanın zamanıydı. Hazel'ın rahatsız edici bakışlarıyla yüzleşmenin pek de sırası değildi. O bakışlar neredeyse Casper'ınkiler kadar tedirgin ediciydi.

"Tamamen sıradan bir hayalet gözetleme gecesi, öyle mi? Ne güzel," dedi Hazel.

Jeanie, Annie ve Hazel'ın birbiriyle bakışmasını görmezden geldi ve Hazel'ın her zamanki balkabağı aromalı latte'sini hazırladı.

"Evet, çok güzel," diye tekrar etti Jeanie, Hazel'ın içeceğini tezgâha koyarken. "Ve şimdi her şey çözüldü. Gürültünün

nedeni sadece kediymiş." Omuz silkti. Büyük bir olay değildi. Artık mesele kapanmıştı. Logan'ın kulak tıkacı gibi tatlı küçük hediyelerle gelmesine ya da onunla geceyi geçirmesine gerek yoktu. Hiç gerek yoktu...

"Sadece yarın için bir uyarıda bulunmak için uğradım," dedi Hazel parmaksız eldivenlerini çıkarıp tezgâha bırakırken.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Annie.

"Ne için uyarı?" diye sordu Jeanie tekrar taburesine otururak. Dün gece Logan gittikten sonra biraz uyuyabileceğini ummuştu ama hayalet olmamasına, yeni kulak tıkaçlarına ve sağlam kilide rağmen fazla gergin olduğu için uyuyamamıştı. Kafeyi tüm gün işletmek, bir de öğle yemeği molasındaki veteriner randevularıyla kedi için alışveriş yapmak derken bitkin düşmüştü. Yine. Şimdiye kadar küçük kasaba hayatı onu fena hâlde zorlamıştı.

"Çarşambaları kitap kulübü günü."

"Peki..."

"Öğle saatlerinde kitapçıda buluşuyorlar ama genelde buraya gelip kahve içiyorlar, sonra kimisi işe geri dönüyor, kimisi de çocukları servisten almaya falan gidiyor. Sadece seni uyarmak istedim," dedi Hazel gözlüğünü burnuna doğru iterek. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Biraz... taşkın olabiliyorlar."

Annie homurdandı. "Taşkın demek biraz hafif kalıyor."

"Eğlenceli gibi geliyor," dedi Jeanie kasaba toplantısındaki kahkahalar atan grubu hatırlayarak.

"Ah, tatlı, tatlı Jeanie," dedi Annie başını iki yana sallayarak. "Onlar buraya, ellerindeki son müstehcen kitaplarından aldıkları enerjiyle dolup taşarak gelecekler, bir cadı grubu gibi kıkırdayacaklar. Ve sonra senin hakkında her şeyi öğrenmek isteyecekler."

Jeanie güldü. "Biraz dramatikleştirmiyor musun?"

Hazel eldivenlerini aldı. "Gidene kadar hayat hikâyeni, kredi puanını ve tercih ettiğin flört uygulamasını öğrenmiş olacaklar. Kesin bilgi."

"Korkmuyorum," dedi Jeanie, Hazel'ın sıkıntı verici olduğunu gösteren ses tonuna rağmen gülümsememek için kendini zorladı.

Hazel omuz silkti. "Uyarımı göz önünde bulundur." Tabureden indi. "Gitmem gerekiyor. Öğleden sonra okulöncesi için hikâye zamanı. *Black Cat Carves a Pumpkin* kitabının yazarı imzalı kopyalarla geliyor. Curcuna beni bekler."

"Bekle. Etkinlik için istediğin kurabiyeleri getireyim. Gidip alayım." Annie artık oda sıcaklığında olan latte'sini bir dikişte içerek Hazel'ın ardından kapıya yöneldi. "Ah, Jeanie, pazar günü çiftçi pazarında olacak mısın?"

"Çiftçi pazarı?"

"Evet, Dot hep çadırımın yanına kurardı. Sıcak elma şarabın ve balkabağı aromalı her şeyin benim mevsimlik muffin ve turtalarımla harika gider. Gelmek zorundasın."

"Ah... şey ... tabii ki. Norman'a sorarım."

"Bunu sana söylememesi şaşırtıcı."

Jeanie kaşlarını çattı. Norman belli ki ondan hoşlanmıyordu ama artık yaşlı adamın işini yapmasını engellediği görülüyordu. Yarın onunla konuşması gerekecekti.

"Orada olacağım."

"Harika!" Annie kapıdan ona gülümseyerek baktı. "Ah... Kitap kulübündekiler buradayken Logan'dan bahsetme. Dedikoduyu yalayıp yutarlar. Onunla besleniyorlar resmen."

Jeanie güldü ama içi içini yiyordu. Kasaba dedikodularının malzemesi olmak isteyeceği en son şeydi. Hele de dedikodu yapılacak bir şey yoksa. Hiçbir şey yoktu ki!

"Teşekkür ederim. Uzun bir uyarı listesi. Mac'e dikkat, kitap kulüplerine dikkat ve Logan'dan hiç bahsetme. Anlaşıldı."

Annie selam verip öğle sonrasının geç saatlerinin serinliğine adım attı.

Küçük kasaba hayatının bu kadar tehlikeli olabileceğini kim bilebilirdi ki?

On Birinci Bölüm

Keçileri kontrol etmek için dışarı çıktığında Logan'ın botları kuru yaprakların üzerinde çıtırdıyordu. Ağılın yanındaki tabelayı değiştirmesi gerekiyordu.

Donut yasak. Keçiler, elma şarabıyla yapılan donutları yememeliydi, özellikle de elma toplama sezonunda. Ama bu, çocukların her fırsatta onları donutla beslemeye çalışmasını engellemiyordu. Bu keçiler de neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmiyordu.

Tıpkı onun gibi. Tıpkı Jeanie ile geçirdiği geceden beri onu düşünmekten kendini alamaması gibi. Jeanie iki lanet gündür kafasının içinde dönüp duruyordu. Jeanie'nin kötü bir şaka anlatırken yüzünde beliren neşeli sırıtış, Jeanie'nin her türlü atıştırmalığı yemeye olan hevesi, Jeanie'nin koyu kavrulmuş kahve kokusu, Jeanie'nin yumuşak bedenini kendisininkine bastırması.

Tabelayı çit direğine çakarken sinirini tahtadan çıkarırcasına çekiçle vurdu. Ses, sessiz tarlalarda yankılanarak aşağı kadar bütün çıtaları titretti. Bir karga sürüsü ağaçların tepesine doğru uçarak çığlıklarıyla sessizliği delip geçti.

Saçmalıyordu. Hızla kendini kaptırıyordu, tıpkı son seferki gibi. Bu kadını neredeyse hiç tanımıyordu. Tamam, belki kafede karanlıkta kendisiyle bazı şeylerini paylaşmıştı. Belki de Jeanie hakkında her şeyi öğrenmek *istiyordu.*

Ama Jeanie daha iki haftadır buradaydı. Yepyeni bir kasabada, hem de patronunu masasının üzerinde ölü bulduktan sonra yepyeni bir işe başlamıştı. Kim bilir, belki de bu olay olmasa burada bile olmayacaktı. Jeanie bir şeylerden kaçıyordu ve burada kalacağının hiçbir garantisi yoktu. Logan sadece gelip geçen başka bir kadına daha kapılmamaya yemin etmişti. Kasabasını, hayatını ruhsal arayış turlarında bir tür mola yeri olarak kullanan insanlarla işi bitmişti.

Jeanie burada her şeyin mükemmel olmasını istediğini söylememiş miydi? Burada hayatını nasıl istediğine dair bir hayali olduğundan bahsetmemiş miydi? Ama mükemmel diye bir şey yoktu. Jeanie'nin hayatını hayalindeki gibi yapmaya çalışan kişi olmak istemiyordu. Olmazdı. İşe yaramazdı.

Hiçbir zaman yaramamıştı.

Keçiler Dylan ile Marley ya da büyükannesinin sevdiği tabirle "Boblar," tabelanın yanına gelip hüzünle ona baktılar, sanki bu tabelanın donut günlerinin sonu olduğunu anlamış gibiydiler.

"Sizin iyiliğiniz için," diye mırıldandı Logan. Boblar buna cevap olarak meledi. O lanet donutları seviyorlardı.

Logan aklını dağıtacak daha fazla işi olmasını dileyerek çiftlik evine doğru ağır adımlarla geri döndü. Ama ekim ayının sakin bir çarşamba sabahıydı, küçük çiftliği için sessiz bir zamandı.

Meyve bahçesi sadece cumadan pazara kadar, kendi elma ve balkabağını topla etkinliği için açıktı ve buna ek büyükbabasının güvenilir traktörünün çektiği bir saman vagonunda yolculuk vardı. Bu, çiftliği cazip kılan tek gerçek şeydi. Logan çevredeki diğer çiftliklerin sonbaharda yaptığı zımbırtılara burada yer vermeyi reddediyordu. Ne zıplayan evler ne mısır tarlası labirentleri ne de midilli gezileri. Zaten bir midillisi de yoktu. Sadece elma ve balkabakları, Annie'nin

donutları ve saman vagonları. Bir de Boblar. Ama çocuklar ve aileler burayı seviyordu. Çiftliğin elma toplama etkinliğinden kazandıkları para koca kışı atlatmalarına yarıyordu.

Ancak ekimin ortasına yaklaşılırken, elmaların neredeyse tamamı toplanmıştı ve balkabağı tarlası bile oldukça boş görünüyordu. Sezonun son büyük etkinliği, kasabadaki Sonbahar Festivali olacaktı. Logan, oyma yarışması için balkabaklarını her zaman kendisi tedarik ederdi. Bu etkinlik için ahıra onlarca balkabağı ayırmıştı.

Ne yazık ki hâlâ yetenekli büyükanne ve büyükbabası, işleri erkenden halletme eğilimi ve işe aldığı çalışkan mevsimlik işçilerden dolayı, gerçekten bir şey yapmaya ihtiyacı olduğu bu çarşamba gününde yapabileceği pek bir şey yoktu. Tabelayı düzeltmek beklediğinden çok daha kısa sürmüştü.

Sadece perşembe günleri teslimat yapıyordu ve çiftçi pazarı pazar öğleden sonraya kadar kurulmuyordu. Bahar için ihtiyaç duyacakları tohum ve malzemelerin faturaları üzerinde çalışabilirdi ama bugün bu tür bir iş için fazla huzursuz hissediyordu.

Belki bir fincan kahve işe yarardı.

Keçilerden daha aptaldı.

Ama yine de kamyonetine binip kasabaya doğru yola koyuldu.

Logan kafeye adımını atar atmaz yaptığı hatayı fark etti.

Çarşamba günüydü.

Kitap kulübü günü.

Kapının üzerindeki çanların şıngırtısının eşliğinde içeri girdi ve ortadaki masanın etrafına oturmuş beş kafa kendisine

döndü. Altı, eğer masanın yanında duran ve o Jeanie'ye özgü kocaman gülümsemesiyle bakan Jeanie de sayılırsa. Logan'ın kalbi, onu görünce göğsünde bir hız treni varmış gibi atmaya başladı.

Keçilerle kalmalıydı.

"Logan! Merhaba!" Kaori'nin sesi küçük mekânı doldurdu, Nancy ise onu yanlarına çağırmak için el salladı, sanki üç kişilik telaşlı kalabalığın arasından onları bulamayacakmış gibi.

"Eski öğretmenine merhaba demeden geçme," dedi Nancy gülümseyerek. Logan'ın, kendisine ayakkabı bağlamayı öğreten kadının şu an ne tür sapkınlıkları olduğunu bilmek istemediğini fark etmiyormuş gibiydi.

Logan iç çekti ve elini sakalının üzerinde gezdirdi. Kaçış yoktu. Ağır adımlarla masaya yaklaşıp gruba başıyla selam verdi.

Mesele bu insanları sevmemesiyle ilgili değildi. Hepsi oldukça düzgün, normal insanlardı. Tabii, Dream Harbor standartlarına göre normal.

Ama onların kendisine acımalarını, sempatik bakışlarını ya da yeni birini bulma konusunda "yardımlarını" istemiyordu ki Noel ağacı ışıklandırma fiyaskosundan sonra bu insanların onun için yapmak istediği tek şey buydu. Tıpkı beş yaşındayken, birdenbire annesiz kaldığında tüm kasabanın üzerine düşmesi, ona göz kulak olmaya çalışması ve türlü ikramlarla gelmesi gibi.

Hepsi iyi kalpliydi, hepsi annesinin kaybına üzülmüş ve bu üzüntülerini ona, yani annesinin bebeğine sevgi göstererek gidermeye çalışıyorlardı. Ama Logan'ın büyükannesi ve büyükbabası da vardı. O zamanlar başka bir ebeveyne ihtiyacı olmamıştı ve yirmi beş yıl sonra da hâlâ yoktu.

Üstelik onları her gördüğünde, o soğuk günde dizlerinin üzerine çöktüğü an ve Lucy'nin yüzündeki dehşet dolu ifade geliyordu aklına. O aşağılanma, o başarısızlık hissi hâlâ çok yeniydi ve bu grup bu duyguları sürekli yeniden gün yüzüne çıkarıyordu.

"Merhaba, millet. Jeanie." Başını Jeanie'ye doğru eğerek selam verdi ve bakışları bir saniyeden fazla uzun onda kaldı. Jeanie'nin gri kazağının yakasının hemen üzerindeki solgun tenine hafif bir kızarıklık yayıldı. Bugün giydiği kazak soluk griydi, vücut hatlarını hafifçe belli ediyordu.

"Hafta ortasında seni kasabada görmek Bigfoot* görmeye benziyor," dedi Jacob gülerek.

Logan, Jeanie'den gözlerini ayırmayı başarıp cevap verdi. "Sakin bir gün. Sadece bir kahve almaya geldim."

"Lucy'nin iyi yanı seni kasabaya daha sık getiriyor olmasıydı," dedi Linda.

İşte, lanet olsun. Uzun sürmemişti.

Nancy'nin eşi Linda, kitap kulübünün geri kalanının kendisine attığı dehşet dolu bakışların farkında değildi. Linda'nın sosyal incelikleri kaçırma ya da kimsenin konuşmak istemediği konuları açma gibi bir huyu vardı. Hâlâ Noel partisini hatırlıyordu Logan, bir akşam hem gideli çok uzun zaman geçmiş olan babasından hem de ölmüş annesinden bahsetmişti. Büyükannesi kadını neredeyse kapı dışarı etmişti.

"Evet, iyi bir şeydi sanırım," dedi Logan ayaklarının üzerinde kıpırdanarak. İşte, bu yüzden kasabaya gelmiyordu. Sürekli başarısızlığını hatırlatan bu insanlar yüzünden. "Ama sonuçta burada kalacak kadar iyi değilmiş." Yeniden başıyla selam verdi ve Linda'nın gafını fısıltılarla düzeltmeye çalışan kitap kulübünü ardında bırakıp uzaklaştı. Lucy hakkında Jeanie'nin önünde konuşmak istediği son şeydi,

* Kuzey Amerika'da yaşadığına inanılan bir yaratık, büyük ayak. -*ç.n.*

hele ki kitap kulübünün yardımcı olmaktan fazlasıyla uzak "yardımlarıyla."

Jeanie onun siparişini almak için peşinden tezgâha kadar gitti, oysa liseden beri kafede çalışan Crystal zaten oradaydı.

"Her zamankinden mi?" dedi, kaşlarının arasındaki endişe kaynaklı çizgiye rağmen Jeanie'nin sesi kısıktı. Belli ki Lucy hikâyesinin tamamını duymamıştı, yoksa koyu renk gözlerinde acıma dolu bir ifade olurdu ki Logan bunun olmasını istemiyordu, Jeanie'nin kendisinin başarısız romantik girişimini öğrenmesini istemiyordu.

Ya da acımanın da ötesinde, Jeanie, Logan'ın büyük jestini reddettiği için Lucy'yi deli sanabilirdi. Diğer taraftan Jeanie büyük jestlerin hayranıysa, onun için kötü bir haberdi çünkü Logan jest kotasını çoktan doldurmuştu. Başını hafifçe iki yana salladı, ne düşünüyordu ki? Jeanie'nin ondan istediği tek şey lanet kahve siparişi olabilirdi.

"Evet, teşekkürler." Crystal'a başıyla selam verince Crystal gülümsedi ve süt şişelerini doldurmak için arka tarafa yöneldi. Jeanie, Logan'ın sade kahvesini alıp yanına gitti. Aceleyle içeri girerken tekrar kullanılabilir kupasını kamyonetinde bırakmıştı. Bugün hatalar peşini bırakmıyordu.

"Kalmak istemediğini düşünmüştüm." Jeanie kitap kulübündekilerin oturduğu masaya doğru baktı. Masadakiler belli ki Logan'ın hüzünlü hikâyesini çoktan bir kenara bırakmış, son okudukları kitap hakkında kahkahalar atmaya geri dönmüştü. "Ama buraya uğraman hoşuma gitti. Yani... seni görmek güzel." Jeanie'nin yüzü kızardı ve Logan onun kulağının arkasına düşen birkaç saç telini düzeltmek, parmaklarını yeniden o yumuşacık cildinde dolaştırmak ve daha önce yaptığı gibi, Jeanie'nin hafifçe iç çektiğini duymak istedi.

Ellerini ceplerine soktu.

"Seni görmek de güzel." Yılın en yetersiz ifadesi olabilirdi. Jeanie'yi görmek, "güzel" kelimesinin ifade ettiğinden daha karmaşıktı. Bir yandan tezgâhı aşarak iki gece önce fırsat bulamadığı öpücüğü vermek istiyor, diğer yandan oradan kaçıp bir daha asla geri dönmemeyi arzuluyordu.

Bunun yerine, önünde garip bir şekilde durarak Jeanie'nin bir şeylerden bahsetmesini umdu, böylece birkaç dakika daha burada kalıp ona bakmaya devam edebilirdi.

Neyse ki Jeanie'nin her zaman anlatacak bir şeyleri vardı. "Casper bayağı alıştı. Her gece yatağımın ucunda uyuyor, bu da benim daha iyi uyumamı sağlıyor. Tabii, sabahları saat beş gibi yüzümün üzerine oturmadığı zamanlar hariç. Bil bakalım, artık alarma kimin ihtiyacı yok! Tabii ki benim!" diyerek kahkaha attı.

Logan da güldü, daha çok yüz üzerine oturması konusunda herhangi bir yorum yapmamak için. Kontrolünü hızla kaybediyordu.

Jeanie hikâyesini anlatırken Logan tezgâha doğru eğilmiş, kollarını onunla arasındaki yüzeye koymuştu. Jeanie de hafifçe ona doğru eğildi, sanki aralarındaki mesafeyi koruyamıyorlardı. Logan kesinlikle bunu istemiyordu.

"Ona Casper ismini mi verdin?" Sesi alçaktı, sadece Jeanie'nin duyabileceği kadardı.

"Evet çünkü benim hayaletimdi. Ve dost canlısı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden isim tam uydu..." dedi Jeanie gülümseyerek ve Logan'ın içinde bir şeyler altüst oldu.

"Mantıklı," dedi Logan kediyi bir kez daha lanetleyerek. Bu kadar çabuk bulunmasaydı, Jeanie'yi daha sık görmek için bir bahanesi olacaktı, bilhassa da gece, özellikle ay ışığı pencereden içeri süzülürken yerde onun yanında olarak. Lanet kedi!

Arkasından birinin boğazını temizlemesiyle içinde bulundukları an bozuldu. Logan doğruldu ve özür dileyerek posta görevlisi Bay Prescott için kenara çekildi.

"Gitsem iyi olur," dedi Jeanie'ye kahve makinesinin tıslamasına karışan sesiyle.

"Tamam, tabii." Jeanie'nin yanakları çalışmaktan dolayı kızarmıştı, şakaklarının etrafına dökülen saç tutamları kıvrılıyordu. Bu küçük sıcak kafede tanıdığı insanlarla sohbet ederken mutluydu. Buraya ait görünüyordu.

Onun buraya ait olmasını istedi.

"Buyurun, Bay Prescott. İyi günler," dedi Jeanie yaşlı adama içeceğini uzatarak. Sonra Logan'a döndü ve ardından sözleri Logan'ın tüm dengesini altüst etti. "Lucy her kimse, sanırım gitmekle aptallık etmiş." Jeanie ona hafifçe gülümsedi ve sonra hiç ara vermeden sıradaki müşterinin siparişiyle ilgilenmeye başladı. Logan ise sendeleyerek güneş ışığına geri çıktı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı.

Çünkü Jeanie'yle ilgili hiçbir şey Logan'ın beklediği gibi çıkmıyordu.

On İkinci Bölüm

İşte, başarmıştı. Logan ile hiçbir silahın, hayalet avının ya da gözyaşlarının olmadığı tamamen normal bir konuşma yapmıştı. Zafer kazanmıştı! Hayalini kurduğu o neşe saçan kafe sahibi olma yolunda ilerliyordu, endişe ve cinayet teorileriyle dolu kocaman bir çanta olmaktan çok uzaktaydı.

Logan'ın çıkışını izledi, ardından sıradaki müşterilere döndü. Müşteriler birkaç kasaba öteden gelen üniversite öğrencileriydi; kitaplarla dolu çantaları ve sorgulatan piercing'leri vardı. Onları görünce, üniversitedeki oda arkadaşı Emily'ye mesaj atma isteği uyandı içinde. Yıllar boyunca ihmal ettiği bir kişi daha.

"Gerçek işler" için mülakatlara girmeye başladığında, piercing'inin kapanmasına izin verdiği burnundaki yeri kaşıdı ve Emily'nin piercing'inin hâlâ durup durmadığını merak etti.

"Jeanie, hadi, gel bize katıl!" diye seslendi Kaori. "Seninle sohbetimiz daha bitmedi."

Jeanie gülümsememek için kendini zorladı, Hazel'ın uyarısını hatırladı. Birazdan kan grubunu soracaklardı herhâlde.

Tezgâh önündeki sıra bitmişti ve Crystal zaten müşterilerle ilgileniyordu, bu yüzden Jeanie kitap kulübündekilerin masasına doğru ilerledi. Küçük masa boş fincanlar ve kapaklarında yarı çıplak erkeklerin olduğu yıpranmış kitaplarla doluydu.

"Sizlere başka ne ikram edebilirim?" diye sordu Jeanie.

"Ah, hayır," diye elini salladı Nancy. "Biraz sohbet edelim dedik Kaori ofise dönmeden ve Isabel, Jane'i okuldan almadan önce."

Mateo, Isabel'in kucağında mutlu bir şekilde mırıldanıyor, bir kurabiyeyi kemiriyordu. Jacob tombul karnını gıdıklayınca bebek dişsiz ağzıyla gülümseyerek kıkırdadı. Isabel saatine baktı. "Biraz daha vaktim var," dedi anlamlı bir gülümsemeyle.

"Benim de öyle. Bir sonraki dersim saat üçte," dedi Jacob, Mateo'nun yere düşen kurabiyesinin yerine yeni bir tane uzatırken.

"Linda ile ben kuşlar kadar özgürüz, değil mi hayatım?"

"Emekli olduğumuzdan beri her gün öyle."

"Ee, hadi o zaman, kendine bir sandalye çek Jeanie," dedi Nancy. Yakındaki bir sandalyeyi işaret etti ve Jeanie onların davetini geri çeviremedi. Kaba olmak istemiyordu, sonuçta hepsi müşteri sayılırdı. Ama onları gerçekten seviyor ve bu harika küçük kulübüne katılmak istiyordu.

"Bu hafta ne okudunuz?" diye sordu yerine geçerken. Masadan bir kitap aldı. Kapağında etkileyici bir erkek gövdesi vardı, ortasında ise *Heat It Up* yazıyordu. Yazarı Veronica Penrose'du ki Jeanie bu ismin gerçek olduğuna pek ihtimal vermedi ama hoşuna gitti.

"Erkek erkeğe bir hokey aşk hikâyesi," dedi Jacob, bu haftanın seçimi hakkında belli ki heyecanlıydı. "Düşmanlıktan aşka, mükemmel. Şiddetle tavsiye ederim."

"Hokey pek bana göre değil," dedi Jeanie sayfaları yavaşça karıştırarak.

Kaori'nin kahkahası küçük kafenin içinde yankılandı. "Hokey kısmını kimse önemsemiyor tatlım."

Jeanie'nin gözü ilginç birkaç pasajda takıldı. Bu kitabın hokeyle alakalı olmadığını hızlıca anladı. "Haklısınız. İyi bir

şeye benziyor," dedi birkaç satırı daha okurken yanakları kızararak. Belki de Jeanie hayatı boyunca yanlış kitapları okumuştu.

"Birbirlerine karşı bu kadar açık olabilmelerine bayıldım," dedi Isabel iç çekerek.

"Evet, bir de ne kadar ateşli olduğuna!" diye ekledi Nancy. "Arabada yaptıkları şey..."

"Tamam Nancy, henüz Jeanie'yi korkutmayalım," dedi Kaori, Nancy'nin hokey oyuncularının arabada tam olarak ne yaptıklarını anlatmasını engelleyerek. Bu biraz üzücüydü çünkü şimdi de Jeanie meraklanmıştı. "Her neyse, Jeanie'yi buraya çağırdık çünkü onu hâlâ tam tanımıyoruz," dedi Kaori.

Jeanie tüm gözlerin kendisine döndüğünü hissedince yerinde kıpırdandı. "Hakkımda bilmeniz gereken her şeyi biliyorsunuz zaten. Batı New York'ta büyüdüm, üniversite için buraya geldim, son on yıl da Boston'da yaşadım." Omuz silkti, söylediklerinin gerçekliği onu bir kez daha vurdu. Gerçekten de tüm hikâye buydu. Küçük kasabasından kaçmak için Boston'u seçmişti ama sonunda hayatı küçülmüş, iş yaşamının telaşlı enerjisinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

"Boston'da geride özel birini bırakmadın mı?" diye sordu Nancy.

"Hayır."

"Peki, burada kalmayı mı planlıyorsun? Yani kasabada," dedi Isabel, Mateo'nun yüzündeki kurabiye kırıntılarını silerken. "Yani kafeyi işletme konusunda ciddi misin?"

"Şey... evet. Yani evet. Evet, kafeyi işletmek için burada kalmak konusunda kesinlikle çok ciddiyim. Planım bu." Aslında başka hiçbir planı yoktu. Yedek bir planı, kaçış planı ya da şehre-geri-dönüp-yeni-bir-asistanlık-işi-bulma planı yoktu. Buraya geldikten sonra bu işi başarmaya kararlıydı. Bunu

emlakçı Barb Sanders'a da söylemişti. Jeanie, Pumpkin Spice Kafe'nin sahibiydi ve onu satmayı düşünmüyordu.

Şimdi sadece kendisini, Barb Sanders'ı ve kitap kulübünü bunun doğru olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

"Ah, bunu duyduğumuza çok sevindik," dedi Kaori teşvik edici bir gülümsemeyle.

"Bak, sana farklı olduğunu söylemiştim," dedi Linda, Nancy'yi omzuyla dürterek. Sonra Jeanie'ye dönerek gizli bir şey söylüyormuş gibi fısıldadı. "Logan'ı Lucy gibi ortada bırakmandan korkuyorlar. Zavallı Logan. Lucy kasabaya gelince çocuğu altüst etti. Ama dediğim gibi, onunla ilgili tek iyi şey, Logan'ı daha sık buraya getirmesiydi. Onu görmeyi seviyorum, büyümüş de olsa. Annesine karşı bir borç gibi hissediyorum, ona göz kulak olmalıyım. Her neyse, Lucy'nin Noel ağacı ışıklandırmasında evlenme teklifine hayır dediği zamanki yüz ifadesini hâlâ hatırlıyorum. Ah! Kim tekmeledi beni?" Linda şok içinde sessiz kalan Jeanie'yi bırakarak incinen bacağını ovmaya başladı.

Logan bu Lucy denen kişiye evlenme teklif etmişti. Lucy de hayır mı demişti? Bu kadın kimdi ve sorunu neydi?

"Bu kadar yeter, tatlım," dedi Nancy tatlı bir sesle ama Jeanie tekmeyi onun attığından emindi. "Lucy buraya hiç uyum sağlayamadı. Zaten Logan için iyi bir eş olmazdı."

Lucy buraya hiç uyum sağlayamadı. Jeanie masadaki diğer yüzlere baktı. Peki, ya o buraya uyum sağlayabiliyor muydu? Belki Jacob gibi yırtık kotlar giymesi gerekiyordu. Ya da Isabel gibi daha fazla taş takması? Küçük Mateo'nun bile boynunda kehribar kolye vardı. Büyükanneler tarafından örülmüş gibi duran kalın atkılar da Dream Harbor'ın ayrılmaz bir parçası gibiydi. Oysa Jeanie'nin bir çift parmaksız eldiveni bile yoktu. Kasabaya adım attığınızda bunlardan dağıtmaları gerekirdi.

Bunun yerine, Jeanie iş dünyasına uygun dolabındaki kıyafetlerin arasında sıkışıp kalmıştı ve farklı bir şeyler almak için hiç vakti olmamıştı. Pantolonları, kazağı ve babetiyle saçları alçak bir topuz şekilde toplanmış, kasaba kafesini işletmekten çok öğleden sonra bir iş toplantısına hazır gibiydi. Kaori de benzer bir hava taşıyordu ama gerçekten öğleden sonra ofise gidiyordu: Avukat mıydı? Muhasebeci miydi? Jeanie hatırlayamıyordu ama Kaori'nin her sabah büyük bir soya sütlü koyu kavrulmuş kahve içtiğini biliyordu.

Eğer Jeanie burada yeni bir yaşam tarzı istiyorsa, belki de bu görünüme ayak uydurması gerekiyordu...

"Sen ve Logan tezgâhta oldukça samimi görünüyordunuz," dedi Jacob, Jeanie'nin kıyafetlerle ilgili düşüncelerini yarıda kesip doğrudan Logan'ı hayal etmesini sağlayarak. "Sanki o tezgâhı aşmak ve..."

"Jacob," dedi Kaori sertçe. "Jeanie'yi utandırıyorsun. Onu ciddiye alma, tatlım. Bu kitapları okuduktan sonra kafasında türlü türlü fikirler uyanıyor."

"Eğer orgazm ve ilişkide eşitlik çılgınca fikirlerse, o zaman aklı başında olmak istemiyorum."

Kaori onu elini sallayarak susturdu. "Evet, evet ama Jeanie'yi ilk toplantımızda travmatize etmeyelim." Jeanie daha az travmatize olmuş, Jacob'ın aklını okuyor olmasından ise daha çok korkmuştu.

"İlk toplantım mı? Bu sayılır mı?" *Bak bana, yetişkin arkadaşlar ediniyorum ve bir hobi ediniyorum!* Resmen ömrüne yıllar eklendiğini hissediyordu.

"Elbette sayılır! Ve her zaman bize katılabilirsin. Jacob'a numaranı ver, haftanın kitabını sana mesaj atsın. Şimdi gitmeliyim." Kaori kaptığı çantasının içine kitabını tıkıştırdı. "Hepinizle sonra görüşürüz."

"Ben de gitmeliyim. Bu minik canavarı ablası eve gelmeden önce uyutmak istiyorum," dedi Isabel, Mateo'nun yarım bıraktığı kurabiye parçalarını topluyordu.

Böylece Jeanie'nin Dream Harbor kitap kulübüyle ilk gayri resmî toplantısı hızlı vedalaşmalar ve tekrar görüşme sözleriyle sona ermişti.

Jacob, Jeanie'nin numarasını almak için biraz daha oyalanmıştı.

"Beni dahil ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Jeanie, Jacob numarasını yazarken.

"Biz herkese açığız," dedi Jacob gülümseyerek. "Ve..." Planlı bir şekilde eğildi. "Biliyorum, bu kasaba Logan'ı garip bir şekilde koruyor ama inan bana, teklif ederken gördüm ve çok acımasızcaydı. Üstelik tüm kasaba onları izliyordu." Jacob o anı hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Biz sadece arkadaşız," dedi Jeanie cılız bir sesle. Logan'ın kalbinin herkesin önünde parçalanmış olduğu düşüncesi onun başını döndürmüş, midesini bulandırmıştı. Belki oturmalıydı?

"Eğer arkadaşlıktan öteye geçmeyi düşünüyorsan ki seni suçlamam, tam da istediğim gibi düşüncelere dalan çok yakışıklı bir adam, sadece bu konuda ciddi olduğundan emin ol," dedi Jacob omuz silkerek. "Lucy onu terk ettikten sonra Boston'a koşarak geri döndü ama sen gerçekten kalmayı planlıyorsan... işler en hafif tabirle garipleşebilir."

"Anladım. Tamam."

Jacob gülümsedi ve çantasını omzuna astı. "Peki, görüşürüz!"

"Görüşürüz."

Jacob kapıdan çıkar çıkmaz Jeanie en yakındaki sandalyeye âdeta çöktü. Kasabaya geldiğinden beri ikinci kez Logan'dan uzak durması gerektiği konusunda uyarılmıştı. Bu kasabanın gerçekten kendi insanlarını koruma konusunda

şakası yoktu. Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu, tam anlamıyla stres kaynaklı baş ağrısı kapıdaydı.

Eğer Logan'la bir ilişkiye başlarsa, tüm kasaba onları izleyecekti ve kaçınılmaz olarak bu iş sona erdiğinde ne olacaktı? Bu kesinlikle istemediği bir baskıydı. Zaten eski hayatını geride bırakmasının sebebi de bu tür baskılardan kaçmaktı.

Derin bir nefes alıp ardından yavaşça verdi. Bunu, Marvin'in ölümünden kısa bir süre sonra indirdiği meditasyon uygulamasından öğrenmişti. Problem yoktu. Logan'dan uzak duracaktı. Sadece kibar müşteri ve barista sohbeti olacaktı. Flörtleşmek yoktu. Masmavi gözlerine dalmak yoktu. Kesinlikle onun o açık havaya özgü kokusunu içine çekmek yoktu.

Onlar arkadaşlardı. Aslında tanışıklardı, o kadardı ve bu kadarı gayet yeterliydi.

Jeanie buraya kendine odaklanmaya gelmişti, bir kasaba skandalına karışmaya değil. Bunu kendisine tekrar tekrar hatırlatacaktı, ta ki bu düşünce zihnine kazınana kadar. Logan'ı planına dahil etmek saçmalıktı zaten. Buraya yeni Jeanie'yi bulmaya gelmişti, bir adamı değil. Değil mi?

Evet.

Tezgâhın arkasına geçtiğinde Jacob'ın kendisi için bıraktığı kitabı fark etti. *Çiftçi ve Sütçü Kız.* Üstündeki yapışkan notta şu yazıyordu: *Kafandan atmana yardımcı olsun diye.*

Jeanie, rüzgârda uçuşan oduncu gömleği açılan kaslı adamın olduğu kapağa bakarken, gerçek olanın yerini asla tutamayacağını biliyordu.

On Üçüncü Bölüm

"Bir dakika, anlamadım. Dot teyzemin kafesini işletmek için neden tamamen kişiliğini değiştirmen gerekiyor ki?" Jeanie inleyerek yatağına yüzüstü kendini bıraktı, yastıkların arasından çıkıp telefonun ekranındaki kardeşinin kendisine baktığını gördü.

"Çünkü Ben, buraya sadece kafe için gelmedim. Buraya... buraya..."

Jeanie sırtüstü döndü, kendisiyle birlikte telefonunu çevirince kaşlarını çatan kardeşini fark etti. Ben ona böyle bakarken açıklaması zordu ama lanet olsun, kendince haklı sebepleri vardı.

"Buraya yeni bir hayat için geldim. Daha yavaş tempolu, bilirsin, daha... ne bileyim, sade bir hayat için."

Ben homurdandı. "Sen var olmayan bir şeyi arıyorsun."

"Eski hayatıma devam etseydim ölürdüm, Bennett! Sonumun Marvin gibi mi olmasını istiyorsun?"

"Tamam, öncelikle Marvin senden en az otuz yaş büyüktü. İkincisi, adamın ana besin kavnağı domuz pastırmasıydı. Ve üçüncüsü, adam karısıyla beraber iki metresini idare etmeye çalışıyordu, Jeanie. Bu çok fazla stres demek. Senin hayatın böyle değil."

"Benim hayatım onun hayatını yönetmeye çalışmaktı!" Jeanie, Marvin'in cansız gözleriyle hesap tablolarının üstünden kendisine bakan görüntüsünü zihninden silmeye çalıştı. "Ve artık o hayata geri dönemem."

"O zaman dönme. Küçük bir işletme sahibi olman bence harika bir şey ama sırf küçük bir kasabaya taşındın diye bambaşka biri olman gerekmiyor."

Jeanie iç geçirdi. Kardeşi bazen o kadar anlayışsız oluyordu ki!

"Gözlerini kapat," dedi Jeanie. Farklı bir taktik uygulamanın zamanı gelmişti.

"Neden?"

"Sadece kapat işte." Gerçekten de artık erkek kardeşinden başka arkadaşlara ihtiyacı vardı. Ben'in gözlerini kapatmasını bekledi, sonra devam etti. "Tamam, şimdi kafeyi gözünde canlandır. Hatırlıyor musun? Aynı görünüyor. Eski ahşap zeminler, duvarlarda çokça sanat eseri, sanat okulundan çıkma büyük seramik kupalar."

"Evet, hatırladım."

"Şimdi Dot teyzemi düşün."

Ben'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Hep farklı, renkli kişiliğiyle tanıdıkları, düz ve katı annelerinin aksine, uzun etekler giyip büyük renkli küpeler takan bu sıra dışı teyzelerini çok severlerdi. Kafesini işletirken, hayatını kendi kurallarıyla yaşarken her zaman o kadar ilginç, o kadar canlı görünürdü ki!

"Tamam, şimdi beni canlandır."

Üzerinde hâlâ gün içinde giydiği iş kıyafetleri vardı. Baştan aşağı gri. Kafasında yaratmaya çalıştığı kadına bundan daha az benzeyemezdi.

Ben gözlerini açtı. "Gayet iyi görünüyorsun, Jeanie. Bir kafeyi işletmek için hippi olman gerekmiyor."

"Hippi olmaya çalışmıyorum." *Sadece eski hâlimden, eski hayatımdan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorum.* "Sadece buraya uyum sağlamak istiyorum."

"Oradaki yerel halk sana zorbalık mı yapıyor, Jean Marie? Çünkü oraya gelirim ve..."

"Ne yapacaksın?" dedi gülerek. "Uçağa atlayıp gelerek kasabalılara mı saldıracaksın?"

Ben'in kaşları daha da çatıldı. "Gerekirse."

"Duyarlılığın için teşekkür ederim ama aslında şu ana kadar herkes çok nazik davrandı." Jeanie'nin düşünceleri anında Logan'ın derin mavi gözlerine ve konuşurken ona doğru biraz daha yaklaşan hâline kaydı. Gerçekten çok nazik.

"Bak, her şey yolunda. Yerel halk seni seviyor. Norman da sana yardımcı olarak her şeyi çözmeni sağlıyor. Bir de evcil hayvan beslemenin kan basıncını düşürdüğünü okudum daha yeni. Sonsuza kadar yaşamak konusunda iyi gidiyorsun diyebilirim."

Jeanie karnına yerleşmiş olan kediye baktı. Kedi o anda içinden gelen hafif bir titreşimle biraz sakinleştirici bir etki yaratıyordu, kabul. Ama esas mesele bu değildi. Ölmekten çok, hayatını yaşamayı unutmaktan korkuyordu.

Bir yerlerde, büyüdüğünde kim olduğunu veya ne olmak istediğini unutmuştu. Üniversiteden geleceğine dair iyimserlikle mezun olmuştu, burnundaki hızması duruyordu, sonraki yedi yılını ise on saatlik bir çalışmayla ruhunun emilmesiyle geçirmişti.

Şimdi, işte, buradaydı; büyümüştü ve zamanının her saniyesini talep eden başka biri olmadan kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Marvin'in hayatını düzenlemediği için Jeanie ne yapacağını bilmiyordu.

Ya da kim olmak istediğini.

Ama yeni bir gardırop almak başlamak için en iyi yer gibi görünüyordu.

"Sanırım Norman benden nefret ediyor," dedi Ben'in söylediklerinden o an ilgisini çeken tek şeye yönelerek.

"Ne demek nefret ediyor?"

"Bilmiyorum ama bana her zaman kızgın gibi görünüyor. Ayrıca bu hafta sonu çiftçi pazarında bir çadır kurmam gerektiğini söylediler fakat Norman bundan hiç bahsetmedi."

"Çiftçi pazarı mı? Bu çok tatlı."

"Kes sesini. Bu yeni imajımın bir parçası."

"Ben eski imajını da seviyorum."

Kaş çatma sırası Jeanie'deydi. "Beni şimdi duygusallaştırma, Bennett."

Bennett dilini çıkardı, o an yedi yaşındaki hâline öyle benziyordu ki Jeanie gülmekten kendini alamadı. "Neredeyse kasabanın ateşli çiftçisinin kafasını uçuracak olan sinirli ama neşeli, hafif paranoyak kafe sahibi olmakta yanlış bir şey görmüyorum," dedi.

"Bunu sana asla anlatmamalıydım."

"Gerçekten seninle gurur duyuyorum. Tek başına olan bir kadının kendini savunma becerilerine ihtiyacı vardır."

"Evet, bunu bana defalarca söyledin. Belki de bu yüzden sebze teslimatıyla ilgili aşırı büyük bir tepki verdim. Ayrıca sana hiç onun ateşli biri olduğunu söylemedim."

Ben kahkaha attı. "Yeni Jeanie rolü yapmaya devam et ama seni tanıyorum. O adamdan bahsettiğin an suratın kıpkırmızı oldu."

Jeanie gözlerini devirdi. Bir şekilde kardeşiyle konuşmak onu çocukluğuna geri götürüyor gibiydi. Sıcak ve nostaljikti ama ciddi bir konuşma yapmak için korkunçtu.

"Eh, burada herkes onu çok seviyor, eğer ona herhangi bir zarar verirsem, kasaba halkı bana cephe alır," dedi.

Ben merakla kaşını kaldırdı. "Sevilen biri olduğunu mu söylüyorsun? Daha fazla anlat."

Jeanie omuzlarını silkti, saçları yastıklara sürtündü. "Bu insanlar gerçekten birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. Hep birlikte büyümüşler falan. Sanırım burada doğan biri burayı terk edemez."

Ben kahkahalarla güldü.

"Neyse, ateşli çiftçiden uzak durmam gerekiyor. En son ihtiyacım olan şey, kasaba meydanında dansta ya da başka bir şekilde onun kalbini kırdığım için kapımın önünde elinde yabalarla bekleyen öfkeli kasaba halkı."

"Tamam, ilgimi dağıttın. Sen neden bahsediyorsun ve gerçekten kasaba meydanı dansı var mı?"

Jeanie derin bir iç çekti. Bugün kafede geçen tüm konuşmalar bir anda zihninde belirdi, Logan'a Lucy'nin aptallık ettiğini düşündüğünü söylediğinde yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırladı. Şaşkın ve umutlu.

"Kasaba meydanı dansı yok. En azından bildiğim kadarıyla," dedi. Gerçi böyle bir şey olsaydı şaşırmazdı. "Önemli olan bu değil. O çiftçi, Logan, artık yasaklı. Çok fazla baskı demek bu."

"Tabii, artık sen tamamen o sade hayatı yaşıyorsun," dedi Ben alaycı bir şekilde gülümseyerek. Ama Jeanie buna aldırmadı.

"Kesinlikle. Rahat ve tasasız Jeanie. İşte, ben."

"Pekâlâ, benim gitmem lazım. Bazılarımızın hâlâ yüksek stresli işleriyle ilgilenmesi gerekiyor." Kardeşi teknoloji sektöründe çalışıyordu ve dürüst olmak gerekirse, Jeanie onun tam olarak ne yaptığını hâlâ bilmiyordu. İnsanlar sorduklarında genellikle "bilgisayarlarla bir şeyler yapıyor" diyerek geçiştiriyordu.

"Tamam, bol şans. Ben de örgü örmeye falan başlayacağım galiba. Belki de doğa yürüyüşüne çıkarım? Yürüyüş eğlenceli olabilir."

"Doğa yürüyüşüne çıkma. Senin berbat bir yön duygun var."

"Belki yeni Jeanie'nin harika bir yön duygusu vardır."

"Kesinlikle yok. Ormandan uzak dur. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Ben'in yüzü ekranda kayboldu ve Jeanie, hayalet kedisi ve seksi çiftçilerle ilgili elindeki kitabıyla yalnız kaldı. Bir dakika kadar kapağa bakıp düşünüyormuş gibi yaptı, sonra kitabı açtı.

Nihayetinde okumak yürüyüş yapmaktan daha güvenliydi.

On Dördüncü Bölüm

"Bugün kendi meyveni topla etkinliğindeki kalabalık için burada kalmamı istemediğine emin misin?"

Logan'ın büyükbabası ona bezgin bir bakış attı. "Kesinlikle."

Yaşlı adam elmalarla dolu başka bir kasayı da kamyonetin kasasına itti. Çok konuşmayan bir adam olan büyükbabasının bu sessiz tabiatı genelde hoşuna giderdi Logan'ın ama şu anda pazara gitmemek ve muhtemelen Jeanie ile karşılaşmamak için bahane arıyordu. Onun yanında kendine güvenemeyeceğinden emin olduğundan beri.

Çarşamba günü söyledikleri zihnine kazınmış gibiydi. *"Kim bu Lucy bilmiyorum ama bence gitmekle aptallık etmiş."* Bu ne anlama geliyordu? *Kendisinin* gitmek gibi bir planı olmadığını mı? Belki de Logan'ın tüm endişeleri yersizdi. Eğer bu doğruysa, o zaman Jeanie ile daha fazlasını denememesi için bir neden kalmıyordu.

Belki bunu şimdilik gizli tutabilirlerdi. Kasabadaki dedikodu kazanını hemen kaynatmaya gerek yoktu. Ama Jeanie gizlice buluşma fikrine nasıl bakardı? Logan'ın zihninde, karanlık bir köşede Jeanie'nin olduğu bir görüntü canlandı. Bacağı Logan'ın kalçasına dayanmış, Logan kulağına eğilip

sessiz olması için fısıldıyordu, bu görüntü öylesine netti ki kafasında!

"Bütün sabah böyle hayallere mi dalacaksın, yoksa kamyoneti doldurmama yardım mı edeceksin?" Büyükbabasının homurtu şeklinde çıkan sesi Logan'ın bu hiç de uygun olmayan pazar sabahı düşüncelerini bölüverdi.

Boğazını temizledi. "Haklısın. Özür dilerim." Başka bir kasayı kaptı, dikkatini dağıttığı için minnettardı. Çarşambadan beri böyleydi, kafası hep tanımadığı bu kadınla meşguldü. Çok tanıdıktı bu his. Lucy ile geçirdiği ilk hafta sonundan sonraki günlerde az kalsın çekiçle başparmağına vuracaktı, ihtiyaçlarının üç katı kadar gübre sipariş etmişti, kapıyı açık bırakmıştı ve Bobların her ikisini de kaybetmişti. Büyükannesi perişan olmuştu.

Logan'ın kadınların kendi hayatını altüst etmesine izin verme gibi bir huyu vardı.

İşte, bu yüzden bugün pazara gitmemesi gerekiyordu. PS Kafe'nin çadırı her zaman Annie'nin pastanesinin çadırının hemen yanında olurdu, sıcak elma şarabı ve balkabağı aromalı latte'ler satardı. Jeanie'yi tekrar görmeye hazır değildi, en azından duygularını frenlemeyi başarana kadar.

"Bugün çok yoğun olabilir. Sezonun sonuna yaklaşıyoruz." Logan kamyonetin yanına yaslanarak alnındaki teri sildi. Güneş parlaktı ve hava mevsim normallerine göre fazlasıyla sıcaktı. Limandan gelen tuzlu bir koku havada süzülüyordu, ekimden çok ağustos ayı gibiydi. Hava Logan'ın iç dünyası kadar dengesizdi.

Büyükbabası şapkasının altından kalın, gri kaşlarını çatarak ona baktı. Kaşları, eski Red Sox şapkasının altına gizlenmiş iki tüylü tırtıl gibi duruyordu. "Neyin var senin?"

Logan yüzünü ovuşturarak derin bir iç çekti. "Hiçbir şeyim yok. Sadece seni insan kalabalığıyla baş başa bırakmak istemiyorum."

"Büyükannenle birlikte idare ederiz. Ayrıca kendi meyveni topla etkinliği için çalıştırdığın o gençler de burada olacak."

Büyükbabası haklıydı elbette. Büyükannesi ve kendisine yardımcı olacak yeterince çalışan vardı. Ancak genelde çiftçi pazarına gitme görevi büyükannesine aitti. Bu hafta sonu ise, "Sonbaharın çiftlikteki tüm heyecanını hissetmek istiyorum," demişti. Aynen böyle demişti. Karşı çıkmanın imkânsız olduğu bir talepti.

Büyükbabası hâlâ onu süzüyordu. Logan bakışlarını kaçırmak için bir sandık daha kaldırdı.

"Kasabadan sonsuza dek kaçamazsın."

"Kaçmıyorum."

Büyükbabası homurdandı. "Ben kalabalıkları pek sevmem."

Oldukça hafife alınmış bir ifadeydi. Büyükbabası insanlardan neredeyse Logan kadar kaçınırdı.

"Ama sırf yaşananlar yüzünden burada saklandığın fikrinden hoşlanmıyorum."

Logan tuhaf bir şekilde büyükbabasının homurtusuna benzeyen bir ses çıkardı, sonra ikisinin de aynı şekilde durduğunu fark etti: kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, kamyonetin kasasına yaslanmış hâlde. Kabul, gerçekten de yaşlı adama bir hayli benziyordu.

"Saklanmıyorum."

"Anneni kaybettiğinde de saklandın."

"Beş yaşındaydım ve annem ölmüştü. Saklanmak bu durum için gayet normal bence."

"Bir yere kadar." Büyükbabası başıyla onayladı. "Ama sonrasında seni biraz iteklememiz gerekti. Arkadaşlarınla oynaman için seni ikna etmemiz gerekti. Seni okula geri götürmek zorunda kaldığımızda ise neredeyse kalbim paramparça oldu."

Logan güçlükle yutkundu.

"Seni kapının önünde bacaklarımdan ayırmak zorunda kalmıştım. Bundan gerçekten nefret etmiştim. Büyükannene senin burada, bizimle olman gerektiğini söylemiştim."

Büyükbabası şapkasını çıkarıp seyrelmiş saçlarının arasından elini geçirdi. Logan onun kendisinin evde olmasına çalıştığını bilmiyordu ama okulda bir ay boyunca her gün ağladığını hatırlıyordu. Bayan Pine ya da artık kendisine böyle hitap edilmesini istediği gibi Nancy hikâye zamanı kucağında oturmasına ve acil durumlar için masasının üzerinde tuttuğu pelüş bir fili yanında taşımasına sesini çıkarmamıştı. Muhtemelen Annie'nin en iyi arkadaş olduklarını ilan ettiği gün ağlamayı bırakmıştı.

Ama bu tamamen farklıydı.

Bu, büyük bir hata yapmadan önce duygularını çözmeye çalışmasıyla ilgiliydi. Geçen sefer olduğu gibi. Tüm kasabanın gözü önünde.

"Yaptığım şey bu değil."

Büyükbabası nihayet bakışlarını ondan kaçırıp hafifçe başıyla onayladı. "Peki. Öyle diyorsan. Ama o kadının seni yeniden denemekten alıkoymasına izin verme."

O kadın. Büyükbabası, Lucy kasabayı terk ettiğinden beri adını söylememeye özen gösteriyordu ve Logan bu destek gösterisine her ne kadar tuhaf olsa da değer veriyordu.

"Vermem," dedi kendinden emin bir şekilde, her ne kadar tam olarak böyle yaptığını bilse de. Sadece ne kadar iyi niyetli olsalar da acısının kasabanın konusu olmasından yorulmuştu. Belki bu sefer acısını kendi içinde yaşamak istiyordu. "Hadi, gideyim artık."

Büyükbabası bu fikri bir homurtuyla onaylayarak kamyonetten uzaklaştı. "Satamadıklarını Annie'ye ver. O turtalardan daha fazla istiyorum."

Logan gülümsedi. Büyükbabasının tatlılara olan düşkünlüğü meşhurdu ve Annie pastaneyi açtığından beri elma karşılığında turta alıyordu.

"Olur." Kamyonetin kabinine atlayıp el sallayarak yola koyuldu, Jeanie hakkında ne yapacağı konusunda her zamankinden daha fazla kafası karışıktı.

Ne yazık ki pazar yerine vardığında, Jeanie'yi aniden görmek de bu kafa karışıklığını çözmesinde pek yardımcı olmamıştı. Jeanie, Annie ile çadırı kurmaya çalışırken gülüyordu; rüzgâr çadır kumaşını uçuruyor ve kadınları âdeta teslim olmaları için zorluyordu. Jeanie'nin saçları bugün açıktı ve rüzgârla birlikte yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Güneşin önünden birkaç kara bulut geçerken meydanı gölgede bıraktı. Parlak olan hava hızla kararmaya başlamıştı ama bu tür bir hava genelde insanları alışverişten alıkoymazdı. Eğer New England'da mükemmel bir gün beklerseniz, hiçbir şey yapamazdınız. Hava birkaç saat içinde yazdan sonbahara dönebilirdi ve o anda olan da tam buydu.

Logan kamyonetten atlayarak Jeanie'nin çadırın üzerinde zaferle durduğu yere doğru yürüdü.

"En azından uçmayacak artık," dedi gülümseyerek, hâlâ Logan'ın geldiğini fark etmemişti. Bugün farklı görünüyordu, genelde üzerinde olan iş kıyafetleri yerine kot pantolonla renkli bir hırka giymişti. Rahat görünüyordu.

Bunu burada yerleşiyor olduğuna dair bir işaret olarak almamaya karar verdi. Bir kadın bir niyet taşımadan da giyim tarzını değiştirebilirdi sonuçta.

"Yağmurdan korunmak için başının üzerine kurarsan daha çok işe yarar."

Jeanie hızla arkasını döndü. "Logan!" Yanakları kızardı. "Selam."

"Selam."

Logan gözlerinin içine baktı, aralarındaki havada bir elektriklenme olmuştu sanki. Bunu hayal etmemişti. Her gördüğünde hissettiği o karıncalanma hissi geri gelmişti. Elektrik vardı sanki ve gerçekti, tıpkı tepelerinde toplanan fırtına bulutları gibi.

"Merhaba, ben de buradayım!" Annie araya girdi, elini Logan'ın yüzünün önünde sallıyordu. "Zamanın başlangıcından beri en iyi arkadaşın. Merhaba, oradaki." Jeanie hakkında ne hissettiğini zaten tam olarak biliyormuş gibi, ona bakmak için döndüğünde sırıttı. Bu da demekti ki işler sarpa sardığında her şeyi o da öğrenecekti. Bu düşünce Logan'ı huzursuz etti.

"Merhaba, Annie. Yardıma ihtiyacınız var mı?" Mağlup olmuş çadırı işaret etti.

Annie ellerini kalçalarına koyup Jeanie'nin ayaklarının altındaki kumaşı inceledi. "Onu kurmaya değer mi bilmiyorum." Gökyüzüne baktı. "Sence Pete iptal eder mi?"

"Bilmiyorum. Belki bir şekerleme yapıp rüyasında bir şeyler olup olmadığını görmesi lazımdır."

Annie, Logan'ın koluna vurdu. "Kaba olma."

"O adam kararlarını rüyalara göre veriyor, Annie. Bunun normal olduğunu iddia etme."

En iyi arkadaşı omuz silkti. "Çoğu zaman işe yarıyor, Logan. Yani sen, Jeanie ve hayaleti düşün. Sorun çözüldü." Yine o alaycı gülümseme.

"Evet. Sorun çözüldü." Çadırın yanına geçti ve Jeanie'ye çadırın yanlarını düzeltmesinde yardım etti. Aslında çadır dedikleri mavi vinil çatısı olan metal bir çerçeveden ibaretti. Kelimenin tam anlamıyla "kolay kurulum" çadırı deniyordu ki o an için bu ismin yanıltıcı olduğunu düşündü ama çiftçi pazarlarında kullanılan standart ekipmandı. Pete bir yıl boyunca kasaba bütçesinin bir kısmını bu şeylerden toplu olarak sipariş etmek için harcamıştı.

Mevcut koşullarda Logan çadırların uçup gitmesinden endişeleniyordu. "Bunu sabitlemek için bir şeyiniz var mı?" diye sordu, bir yandan da kendini meşgul edip ne Annie'nin anlamlı bakışlarına ne de Jeanie'nin parlak gülümsemesine bakmak zorunda kalıyordu. İçindeki fırtına, su kenarından gelen soğuk havayla karşılaşan sıcak hava gibiydi. Huzursuz ediciydi.

"Bunları kullanabiliriz." Jeanie çadırın köşelerine bağlayabilecekleri küçük kum torbalarını gösterdi. Hava çok bozmazsa bunlar işe yarayabilirdi. Annie'nin çadırı çoktan kurulmuştu ve turtalarıyla keklerini hava şartlarından korumak konusunda iyi iş çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Bu iş görür." Logan torbaları alıp çadırın köşelerine yerleştirmeye başladı. Annie ve Jeanie eski dostlar gibi sohbet ederken Logan çalışmaya devam etti. Sesleri, hava ve iç dünyasındaki kaosun aksine, sıcak ve huzur doluydu.

"Bunu buraya koyalım ve işte, içecekleri etiketlemek için küçük simgeler." Jeanie masasını düzenlerken konuşuyordu. İçecek sürahilerinin etrafını süslemek için kabaklarından bazılarını kullandığını görünce kalbinin gururdan kabarması garip miydi? Evet, kesinlikle garipti.

"Harika görünüyor! Çok şirin. Bugün insanlar içecekler için başına üşüşecek," dedi Annie. "Ah, bu da George. Pastanede çalışıyor. Onun pastaları tam bir efsane."

"Tanıştığıma memnun..."

Jeanie'nin cümlesi bir anda çıkan rüzgârla kesildi. Sonra her şey aynı anda gerçekleşti.

Jeanie'nin çadırı anında havalandı.

Annie çığlık attı, tam o sırada bulutlar aralandı ve soğuk bir sonbahar yağmuru hızla üzerlerine yağmaya başladı.

Logan sırılsıklam olmuştu. Jeanie sırılsıklam olmuştu. Annie'nin turtaları sırılsıklam olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

George hemen harekete geçti. "Bunları hemen toplamamız gerekiyor!" diye bağırdı ve turtaları plastik kutulara yerleştirmeye başladı. Annie kekleri hızla saklama kaplarına doldururken panik içindeydi.

Jeanie çadırının caddede uçuşunu izlerken olduğu yerde kalakaldı. Özenle hazırlanmış çiftçi pazarı masası yağmurun altında tamamen mahvolmuştu. Logan'a baktı, yüzünden aşağı yağmur suları süzülüyordu, saçları kafasına yapışmıştı.

Jeanie'nin yüzündeki ifade kahkaha atmak ile gözyaşı dökmek arasında gidip geliyordu ve Logan gözyaşlarının galip gelmesine izin vermeyecekti.

"Hadi, gidelim." Elini tuttu ve birlikte çadıra doğru koşmaya başladılar. Rüzgâr şiddetli bir şekilde eserken hızla oluşan su birikintilerinin içinden geçtiler. Bu lanet fırtına nereden çıkmıştı böyle? Ayrıca eğer medyum bir belediye başkanınız varsa, hava durumunu tahmin edemiyorsa ne işe yarardı ki?

Logan, Jeanie'yi kasaba binasına kadar sürükleyip Pete'in herkesi tehlikeye atan bu çiftçi pazarı yüzünden ağzının payını vermeye hazırdı ki Jeanie'nin kahkahası fırtınanın sesini yararak kulağına ulaştı.

Ona baktı, nefesi kesildi. Yüzü, bulutların arasından süzülen güneş gibi parlıyordu. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordu Jeanie nefes nefese.

"O lanet çadırı yakalayacağız," dedi Logan, bu Jeanie'yi daha da güldürdü.

"Tamam ama yavaşla biraz!" Hâlâ gülümsüyordu, Logan'ın temposunu düşürmesine neden oldu. "Bir çadır yakalamak için bayağı hızlısın."

"Bu bir güvenlik sorunu," dedi Logan ciddi bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak ama dudakları Jeanie'ninki gibi yukarı kıvrılmaya başlamıştı bile. Jeanie'nin parmakları hâlâ onun parmaklarına dolanmıştı ve yağmurun altında birlikte

koşuyorlardı. Kalbi, bu anları sonradan uykusuz gecelerinde tekrar tekrar düşünebilmek için bir yerlere kaydediyordu. Huzursuz ama mutluydu.

Jeanie buraya uygundu. Ona uygundu. Kalbi bu kelimeleri durmaksızın tekrarlıyordu.

Jeanie kocaman gülümsedi, gözlerinden süzülen yağmuru eliyle sildi. O gözler... O koyu kahve gözler...

Tam yüzünü elleriyle tutup dudaklarını Jeanie'nin dudaklarına bastırmayı düşünürken, tepelerindeki gök gürledi.

"Hadi, gidelim!" Jeanie çığlık atarak tekrar Logan'ı koşturmaya başladı. Main Caddesi boyunca yağmurun altında koşuyorlardı. Neyse ki cadde pazar nedeniyle trafiğe kapalıydı, bu yüzden sadece hava koşullarından kaçan birkaç kişiyle uğraşmak zorunda kaldılar.

"Orada!" Jeanie'nin zafer dolu çığlığı hızla bir iç çekişe dönüştü ve Logan'ın göğsünde bir acı gibi yankılandı. Çadır bir ağaca dolanmıştı. Büyük metal ayakları dev bir örümceğin bacakları gibi eğilmiş, mavi brandası ortadan ikiye yırtılmıştı. "Eyvah." Jeanie'nin yüzü gördüğü manzaranın etkisiyle düştü.

"Ben hallederim." Logan metal ayaklardan birini çekiştirmeye başladı. Bu aptal çadırı dallardan kurtarmaya kararlıydı, sanki Jeanie'yi burada tutan tek şey bu çadırdı. Çiftçi pazarındaki bu başarısızlık Jeanie'nin ağlayarak Boston'a geri dönmesine neden olacakmış gibi hissetti.

Geri dönmesine neden olur muydu?

"Hey." Jeanie kolunu hafifçe çekti. "Bence artık almamız imkânsız."

"Alabilirim," diye homurdandı Logan daha da sert çekerek. Bir dal çatırdayıp brandadaki yırtığı büyüttü.

"Hey." Jeanie eliyle kolunu daha kararlı bir şekilde kavradı, ta ki Logan kendisine dönüp bakana kadar. Gülümsüyordu. "Hadi, kuru bir yere gidelim."

Logan şaşırdı. Hâlâ buradaydı, yağmaya devam eden yağmur damlalarının arasından ona gülümsüyordu, eli hâlâ kolundaydı ve onu sıkıca tutuyordu. Güçlükle yutkundu.

"Tamam." Başıyla onayladı. Söyleyebildiği tek şey buydu. Söylemesi gereken tek şey buydu. Kafasında dönüp duran diğer kelimelerden çok daha iyiydi. Jeanie'nin istediği yere onunla gideceğine ve oraya vardıklarında ona yapmak istediği tüm şeylere dair olan sözlerden.

Bunun yerine, Jeanie'nin kendisini kafeye doğru çekiştirmesine izin verdi.

On Beşinci Bölüm

Arka kapıdan gizlice süzülüp arka merdivenlerden çıktılar, tıpkı ebeveynlerine yakalanmamaya çalışan gençler gibiydiler. Ama aslında içeride sadece Norman ve fırtınanın bitmesini bekleyen birkaç müşteri vardı. Jeanie ön kapıdan geçerken Logan'ın bedenindeki rahatlamayı hissedebiliyordu, sanki o da yakalanmak istemiyordu, sanki ikisi de el ele tutuşarak kafeden geçmeye hazır değildi.

Bu gizlilik hâli Jeanie'nin işine geliyordu. Çok daha az baskı demekti.

Dairesinin kapısını iterek açıp Logan'ı içeri çekti. "Başardık," dedi hâlâ hızla nefes alıp verirken.

"Başardık," dedi Logan, dudaklarının kenarı yukarı kıvrılmıştı.

Fırtınadan mı bahsediyorlardı, insanlardan mı, yoksa birbirlerinden uzak durmak için buldukları bahanelerden mi, Jeanie emin değildi. Ama her neyse, evine varmışlardı. Birlikte. Kimsenin onları görmediği bir yerde yalnızlardı.

İkisinin üzerinden de parke zemine su damlıyordu ve Jeanie'nin gerçekten de Logan'ın mavi gözlerine bakmayı bırakarak gidip birkaç havlu getirmesi gerekiyordu. Ama yağmur pencereleri dövmeye devam ediyor, göğsü de hâlâ koştukları için hızla inip kalkıyordu. Logan o lanet çadırı onun için

kurtarmaya o kadar kararlıydı ki Jeanie'nin göğsünde büyük ve durdurulamaz bir şey yükseliyordu. Kendine engel olamıyordu. Olmak istemiyordu.

Elleriyle Logan'ın sırılsıklam olan gömleğini kavrayıp onu kendine çekti, Logan'ın dudaklarından çıkan şaşkın "Ah!" sesinin tadını çıkardı.

Ama o kadarla kaldı.

Bu tatlı, huysuz adamla göğüs göğüseydi ve çok daha fazlasını istiyordu ama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Bu planın bir parçası değildi. Değil mi? Yeni Jeanie böyle miydi? Evinin girişinde erkeklere sarkıntılık mı ediyordu? Jeanie geçmişte böyle şeyler yapmazdı. Çıktığı erkekler... iyiydi. Sadece iyi, gayet nazik, düzgün öpüşen, diğer konularda da fena olmayan. Ama hiçbiriyle böylesine bir olmak istememişti. Hiçbirinin uzun süre yanında kalmasını istememişti, ilişkilerinin bitmesini hiç umursamamıştı.

Ama bu, bu farklıydı.

Bu yeniydi.

Logan pürüzlü eliyle yanağını okşadığında düşünceleri son buldu. Nefesi kesildi. Logan yüzünü kendisine doğru eğdi, dokunuşu nazik ama kararlıydı, parmakları saçlarına gömülüyordu.

Hafif bir inleme, derin bir homurtu, bir gök gürültüsü.

Sonra Logan'ın dudakları kendikilerinin üzerindeydi, sıcak, yumuşak ve ısrarcıydı, sanki yavaş gitmek istiyormuş gibiydi, bunu amaçlamıştı ama bir kere birbirlerine değdiklerinde, bunu başaramadı, daha sert bastırmaktan, daha derine gitmekten kendini alamadı.

Jeanie kollarını boynuna dolayıp bedenini ona yasladı ve Logan'ın iniltisi tatlı ve sert bir melodi gibi içinden geçti. Burada kaybolabilirdi. Sonsuza dek burada kalabilirdi.

Logan'ın dudakları boynuna indi ve Jeanie'nin çıkardığı ses, Logan kendi sesiyle eşlik etmeseydi utanç verici olurdu. Dudakları, dili ve dişleriyle nemli teninde bir yol oluşturdu.

İkisini birden çevirdi, Jeanie'nin sırtını kapıya yasladı. Logan onu ahşaba bastırdı.

Aman Tanrım, aman Tanrım. O kadar sağlam, o kadar dayanıklıydı ki! Bu konuda o kadar iyiydi ki! Jeanie'nin Logan'dan uzak durmak için tüm sebepleri fırtınayla birlikte denize açılmıştı. Jeanie ıslak kıyafetlerini çıkarıp tanışıklıktan sevgililiğe giden tüm adımları atlamasına üç saniye kalmıştı ki gök gürledi ve ışıklar söndü.

Kahretsin.

"Logan," dedi Jeanie, Logan narin boynunu yalarken.

"Mımm." Logan'ın sesi bedeninde hissetti. Elleriyse ıslak gömleğinin altında, soğuk tenine karşı ateş gibi yanıyordu.

"Bekle." Elini Logan'ın göğsüne koydu ve Logan hemen geri çekildi, elleri iki yanına düştü.

"Üzgünüm, ben..."

"Hayır, özür dileme. Bu... yani ben de istedim. Sadece..."

Logan elini saçlarının arasından geçirdi, birkaç damla yağmur damlası etrafa sıçradı. "Açıklamana gerek yok. Bu fazla hızlıydı, değil mi?" Çatallaşmış sesinde bir aciliyet hissi vardı. "Seni rahat bırakacağım."

"Dur." Bu kez Jeanie onu tekrar kendine çekti. "Mesele o değil. Elektrikler kesildi ve Norman'a yardım etmem gerektiğini düşünüyorum."

Logan şaşırdı. "Ah."

Jeanie gülümsedi, Logan'ın dudağının kenarının yukarı kıvrılmasını izledi. "Bu gerçekten güzeldi."

"Öyle mi?" Logan'ın gülümsemesi daha da belirgin bir hâl aldı.

"Evet. Gerçekten, gerçekten güzeldi."

Logan ona doğru yaklaştı. Jeanie onun da bu durumu ne kadar hoş bulduğunu hissedebiliyordu. Uzanıp dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurdu, sakalının çenesini gıdıkladığını hissetti.

"Bunu tekrar yapmalıyız." *Vay be, yeni Jeanie cesurmuş.* Belki de bu, okuduğu o çiftçi erotizmi yüzündendi; o sütçü kızın kendi zevkinin peşinden koşmasını okuduğu içindi. Ya da belki Logan'ın kendisini tutma şeklindendi. Sıkı, sağlam, kararlı. Hayatının diğer tüm parçaları fırtınayla dağılıp savrulmuş gibi hissederken birinin yanında güvende olduğunu düşünmek güzeldi. Parçaların yeniden nasıl bir araya geleceğini düşünürken, yeniden inşa ederken birine yaslanabilmek güzeldi.

"Öyle mi?" Logan'ın mavi gözlerinde tereddüt ettiğini gösteren bir bakış belirdi.

"Kitap kulübüne ya birilerine duyurmamız gerekmiyor," dedi Jeanie. "Bu sadece ikimizin arasında olabilir."

Teklifini düşünürken Logan'ın yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Peki, esasında teklif ettiği şey neydi ki? Gizli buluşmalar. Belki biraz daha fazlası? Emin değildi ama Lucy'yle ilgili öğrendiklerinden sonra, Logan başka bir halka açık sahne istemediği için onu suçlayamazdı. Buna saygı duyabilirdi.

Anlaşılan yeni Jeanie oldukça anlayışlıydı. Yeni Jeanie ayrıca Logan'ı tekrar öpmek istiyordu ve bunun için uzlaşmaya da gayet hazırdı.

"Peki, bu ne olacak?" diye sordu Logan ona bakarak.

Jeanie omuz silkti. "Sanırım durum ilerledikçe çözebiliriz," dedi. Rahat ve kaygısız görünmeye çalışıyordu. Yeni Jeanie işleri yoluna koyabilecek biriydi. Logan ona destek olduğu sürece her türlü şeyi çözebileceğini hissediyordu.

Logan hâlâ şüpheci görünüyordu, kaşlarının arasındaki çizgi konuşmaya başlamasıyla birlikte daha da derinleşti.

"Ya da sadece arkadaş kalabiliriz," diye ekledi Jeanie. "Nasıl istersen."

Logan'ın tekrar kararan gözlerinde aç bir ifade belirdi. Cevabı ne olursa olsun, istediği şeyin kesinlikle Jeanie olduğu belliydi. Bu yeni bir şeydi; istemek, arzulamak, karşılıklı istenmek. Hoşuna gitmişti.

"Bir yolunu buluruz," dedi ve çekilmeden önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Ama sadece ikimiz. Başkalarını karıştırmak istemiyorum. Annie bile bilmemeli. Çünkü bir kez insanlar bu tür şeyleri öğrenirse..."

"Tabii. Merak etme." Jeanie elini dudaklarına götürüp sanki fermuar çekiyormuş gibi yaptı ve ardından hayali anahtarı uzağa fırlattı. "Dudaklarım mühürlü. Bu sadece bizim meselemiz."

"Teşekkürler."

Lucy hakkında açıkça konuşmamışlardı ama Jeanie, Logan kendisine teşekkür ederken niçin olduğunu biliyordu. Ona ihtiyacı olan ilgiyi gösterdiği için teşekkür ediyordu. Bu adama karşı içinde bir koruma hissi belirdi. Logan'a ihtiyaç duyduğu şeyi vermek istiyordu, başkalarının onun için en iyisine karar verdiği şeyi değil. Ayrıca tüm bunların dışında, zaten dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyordu. Bu ilişkiyi herkesin gözü önünde yürütmeye çalışmak en son isteyeceği şeydi.

Logan'ın kollarından ayrılmak da isteyeceği sondan ikinci şeyden biriydi ama maalesef küçük bir işletmenin sahibi olmanın getirdiği sorumluluklar vardı. Norman ondan zaten pek hoşlanmıyordu. Elektrik kesintisinde onu yalnız bırakmanın da bu duruma çok da faydası olmazdı. "Aşağı inmem gerek."

"Tabii, elbette." Logan geri çekildi, ellerini Jeanie'nin kalçalarında gezdirdi, sonra onu bıraktı. Yağmurdan koyulaşmış

saçları alnına düşmüştü ve oduncu gömleğinin altındaki tişörtü bedenine yapışmıştı. Belki Norman tek başına idare edebilirdi?

"Fırtına biraz dinince kamyonetten bir merdiven alıp o çadırı ağaçtan indiririm."

Jeanie boğazını temizledi. "Mükemmel, teşekkürler," dedi. Aslında demek istediği şey ise "Ne var, biliyor musun? Norman'ı boş ver, çadırı boş ver, her şeyi boş ver, sadece sen, ben olalım ve o oduncu gömleğin yatak odamın zemininde olsun," idi.

Ama yeni Jeanie *o kadar* cesur değildi.

Logan başıyla onayladı, Jeanie fikrini değiştirmeden kapıdan çıkıp gitti.

"İşte, buradasın!" Norman'ın memnuniyetsiz olduğunu gösteren sesi, Jeanie'nin ayağını son basamağa basmasıyla tezgâhın arkasından duyuldu. Kafeye girdiğinde Norman'ın hoşnutsuz bakışı yüzünden yüzü alev alev yanıyordu. Yoksa şimdiden yakalanmış mıydı? Logan'ın öpücükleri bir şekilde teninde parlıyor olabilir miydi? Öyleymiş gibi hissediyordu.

Burada patron sensin, Jeanie. O değil.

Omuzlarını dikleştirdi. "Çiftçi pazarında yağmura yakalandım. Sadece kıyafetlerimi değiştirmem gerekti." Logan'ın parmaklarının karnında bıraktığı his, kuru gömleğinin altında hâlâ sıcaklığını koruyordu.

Norman gözlerini kıstı. "Pekâlâ, burası elektrik kesintisiyle, bu kalabalıkla tamamen bana kaldı," diye homurdandı.

Jeanie ıslak ve nispeten sakin olan az sayıdaki kalabalığa göz gezdirdi ve neredeyse gözlerini devirecekti. "Gayet iyi

idare etmişsin gibi görünüyor. Teşekkürler, beni idare ettiğin için."

Norman onun iltifatına pek cevap veremedi, bunun yerine, "Elektrik gelene kadar buzdolabını kapalı tutmamız gerek, yoksa bütün bozulabilir ürünlerimizi kaybedeceğiz," dedi.

"Anlaşıldı." Jeanie ona başparmağıyla işaret ederek kasanın yanındaki askıdan önlüğünü aldı. "İyi fikir. Fırtına son bulduktan sonra masayı ve termosları almaya da gitmemiz gerekecek. Hızla kaçtım ve her şeyi orada bıraktım."

Norman'ın yüzü yine hoşnutsuz bir ifadeye büründü.

"Başka bir şey var mı, Norman?" diye neşeyle sordu Jeanie, onun huysuzluğuna pozitiflikle karşılık vermenin en iyisi olduğuna karar vermişti. Bu yöntem Marvin'de de hep işe yaramıştı. Eski patronunu düşününce kalbinde hafif bir hüzün hissetmesine şaşırdı. İyi ya da kötü uzun süre beraber çalışmışlardı ve onu bir daha hiç görmeyecek olma düşüncesi bir anda kabul edilemezmiş gibi geldi.

Sonra Norman'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bu yanaklarına yayılan hafif bir kızarıklık mıydı? Gözlerinde bir çekingenlik, bir mahcubiyet mi vardı?

"Teyzenle konuştun mu?" diye sordu Norman dikkatle tezgâhı silerken, Jeanie'nin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Jeanie kalçasını tezgâha yasladı. Hımm, bu ilginçti. Belki de Hazel, Norman konusunda haklıydı. Belki gerçekten teyzesine karşı bir şeyler hissediyordu. Belki onu özlüyordu. Bu düşünce Jeanie'yi ona karşı hemen yumuşattı. Zavallı yaşlı adam.

Jeanie, temizlik yaparken Norman'ı izleyerek düşündü. Aslında tipi o kadar da kötü değildi. Başını yana eğdi. Belki de giydiği düğmeli gömlekler ve süveterlerle bir çeşit sevimliliği bile vardı. Koyu çerçeveli gözlükleri yüzüne bir hayli uymuş gibi görünüyordu ve saçları hâlâ gürdü, şakaklarında

ise biraz grilik vardı. Dot teyzesi çok daha kötüleriyle karşılaşabilirdi.

"Dün konuştum aslında," dedi Jeanie.

Eğer Jeanie onu teyzesinin kolunda hayal etmeye çalışırken ona dikkatle bakmamış olsaydı, beden dilindeki ufak değişikliği kaçırabilirdi. Tezgâhı silerken duraksayışı, Dot teyzesi hakkında bir şeyler duyma umuduyla hafifçe kendisine doğru eğilişi...

Evet, gerçekten ilginçti.

"Nasıl gittiğini sordu, ben de durumu anlattım. Ona buraya yerleşmemde bana çok yardımcı olduğunu söyledim."

Norman o an tamamen karakterine aykırı bir şey yaptı. Gülümsedi. Jeanie, buraya geldiğinden beri böyle bir şey görmemişti ve neredeyse şaşkınlıktan yere kapaklanacaktı.

"St. Thomas'ta harika vakit geçiriyormuş. Şnorkelle dalış, rüzgâr sörfü yapıyormuş. Hatta geçen gün zepline bile yapmış." İşte, tam o anda Norman'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Aha! Daha fazla kanıt. Teyzesini özlüyordu! Jeanie'ye karşı huysuzluğu tamamen kendisiyle ilgili değildi! Dot'u özlüyordu. Bu neredeyse tatlı bir şeydi.

"Pekâlâ, gitmeden önce seni daha iyi eğitmeliydi," dedi Norman, tezgâhı son bir kez silerek arka odaya doğru ilerledi. Mola vereceğine dair bir şeyler mırıldanıyordu.

Tamam, belki de Norman o kadar da tatlı değildi.

Jeanie dirseklerini tezgâha dayayarak dışarıda yağan yağmuru izledi. Cesur bir çift kafeden çıkarak arabalarına koşmaya karar verdi ve Jeanie onları aceleyle dışarı çıkarken izledi. Şimdi içeride sadece o, pencere kenarındaki koltuğunda, kucağında pazar gazetesiyle oturan dev kulaklıklı yaşlı bir adam ve yağmurun dinmesini beklerken latte fincanlarının dibini sıyıran bir grup lise öğrencisi kalmıştı. Yağmurlu bir öğleden sonra için mükemmel bir kalabalıktı.

Teyzesiyle yaptığı konuşma iyi gitmişti. Jeanie, Dot'a olanları anlatmak için heyecanlıydı ve ekranı kaplayan bronzlaşmış yüzünü, sallanan deniz kabuğu küpelerini görmek güzeldi. Ama şimdi düşününce, Jeanie'nin Norman'dan bahsettiği sırada Dot biraz tuhaf davranmıştı. Norman'ın yardımseverliğiyle ilgili yorumlarını yalnızca kısaca onaylayıp hemen yeni bir şnorkel macerasını anlatmaya geçmişti.

Jeanie kasanın altından kitabını çıkarıp yarı çıplak çiftçinin olduğu kapağına elini götürdü. Belki de bu kitap düşüncelerini etkiliyordu ama bir şekilde Norman ve Dot arasında bir şeyler döndüğüne ikna olmuştu.

Kitabın bir sonraki bölümüne geçti, çiftçinin sonunda sütçü kıza hislerini açıklamasını umuyordu. Norman ve Dot'u dert edinecek vakti yoktu.

Kendi gizli ilişkisini düşünmesi gerekiyordu.

On Altıncı Bölüm

Sullivan's Bar'ın ilk bilgi yarışması gecesiydi ve Noah gitmeleri için ısrar etmişti. Tam tamına şunları söylemişti: "Hadi ama dostum. Kazanmamız için büyük, güzel beynine ihtiyacım var!" Logan'ın cevabı ise beyninin büyük ve güzel olmadığı ve kesinlikle kazanamayacakları olmuştu. Ama işte, buradaydı.

Mesele şuydu ki Noah'ı seviyordu. Özellikle de Noah'ın bu kasabada büyümemiş olmasını seviyordu. Onun kayıp babası ya da ölmüş annesi hakkında hiçbir fikri yoktu, Noel ağacı ışıklandırma skandalını tamamen kaçırmıştı ve Logan'a sıradan bir insanmış gibi davranıyordu. Üstelik o kadar çok konuşuyordu ki Logan'ın pek konuşması gerekmiyordu, bu da onun için mükemmeldi.

Logan birasından bir yudum daha alıp kalabalığı süzdü. Katılım gerçekten oldukça fazlaydı ama bu şaşırtıcı değildi. Bu kasaba etkinlikleri seviyordu. Festival, kulüp, toplantı, kurs, hepsine katılırlardı.

Noah üç kişilik takım için çevresinde yüksek taburelerin olduğu bir masa kapmıştı. Takıma kitap kulübünden Jacob'ı da dahil etmişti ama adam henüz gelmemişti.

"Hey, Hazel ve yeni kafe sahibi orada. Adı neydi? Jenny mi? June mu?"

"Jeanie," dedi Logan başını uygun bir hızda çevirerek ve aniden dönüp Jeanie'ye bakmamak için kendini tuttu.

"Jeanie, doğru," dedi Noah ama bakışları Hazel'a kilitlenmişti. Hazel gözlüklerini telaşla yukarı itip başka yöne bakıyordu.

Logan'ın o an arkadaşının diğer arkadaşına olan bakışını anlamlandırmak için vakti yoktu. Aklı son birkaç gündür yaşadıklarında takılı kalmıştı. Jeanie'yi sadece sabahları, işe gidenlerin oluşturduğu yoğunlukta kahve almak için uğradığında görebiliyordu. Her sabah ona siparişini verirken ne kadar tuhaf davrandığını düşünmeden edemiyordu; kasabadaki herkesin Jeanie'ye olan hislerini bilmesini engellemek için çabalıyordu.

Normalde nasıl duruyordu? Ellerini genelde nereye koyuyordu? Hep bu kadar yüksek sesle mi konuşuyordu? Bu sorularla geçen sabahlar yorucuydu ama Jeanie'nin parlak gülümsemesi ve koyu gözleri buna değiyordu. Şimdi de birkaç masa ötede oturuyordu, Logan donup kalmıştı.

Nasıl bir iletişim kurması gerekiyordu? Yanına gitmese tuhaf mı olurdu? Bunu, her ne yapıyorsa, gizlice yapmanın açık açık yapmaktan daha kolay olacağını ne düşündürtmüştü ki?

Evde tavuklarıyla kalmalıydı.

İşte, bu yüzden böyle şeyler yapmıyordu. Bu yüzden bilgi yarışması gecelerine gitmiyor ya da kadınlarla gizlice buluşmuyordu (Buluşma mı? Kadınlarla gizlice öpüşme mi?). Koca, aksi, aşırı beceriksiz bir adamdı; hayvanlarla kadınlardan daha iyi anlaşıyordu. Eğer Lucy o uğursuz gecede, barda onun yanına gelmemiş olsaydı, onunla asla konuşmaya cesaret edemezdi.

Bir yudum daha bira aldı, acımsı sıvının Lucy'nin adını aklından silmesi için zaman tanıdı. Büyükannesinin onun için çöpçatanlık sayfasında bir profil oluşturmasına izin

vermeliydi belki de. Şu an Colorado, Güney Afrika ya da Ay'dan biriyle çıkıyor ve huzurlu bir ilişkisi olabilirdi. Kasabaya yeni gelen ve herkesin ilgisini çeken biri yerine.

İlgi en son istediği şeydi. Ama yine de Jeanie'den uzak duramıyordu.

"Gidip selam verelim," dedi Noah Logan'ın sırtına vurarak. Logan, Ay'daki kadınlarla ilgili düşüncelerinden sıyrıldı.

"Şey... Masayı tutsam daha iyi olur."

"Bu konuda endişelenme," dedi Noah. Sırıtarak üzerinde büyük bir 4 rakamı olan lamine bir kartı masanın ortasına bıraktı. "Burası artık bize ayrıldı. Hadi, Takım Dört! Daha akılda kalıcı bir isim bulmalıyız belki ama önce gidip selam verelim."

Noah taburesinden çoktan inmiş, Logan'ı da gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Logan'ın geveze arkadaşı Hazel ile konuşacağı için gergindi miydi? İlginçti.

Logan cesaretini toplamak için bir yudum daha bira içti ve Noah'ın peşinden Jeanie'nin masasına doğru ilerledi.

"Merhaba, hanımlar."

"Hey, Noah, Jeanie'yi hatırlıyorsun, değil mi?" Hazel sanki gayet rahatmış gibi davranmasına rağmen Logan onun sandalyede kıpır kıpır hareket ettiğini fark etti.

"Kaybetmeye hazır mısınız çocuklar?" diye sordu Jeanie gülümseyerek, gözleri loş ışıkta parlıyordu.

"Vay be, Jeanie. Direkt sert girdin," diye güldü Noah. "Sevdim bunu. Ve hayır, kesinlikle kazanacağız."

"Göreceğiz," dedi Jeanie kollarını göğsünde kavuşturarak. Bakışlarını Logan'a çevirdi.

"Merhaba," dedi Logan, sesi boğazında takılı kalmıştı âdeta.

"Merhaba." Jeanie'nin bakışları bir anlığına Logan'ın dudaklarına kaydı ama bu kısa süre bile Logan'ın bedeninde bir

sıcaklık dalgası hissetmesine yetti. Jeanie'nin her zamanki kazağı yerine dar bir crop giydiğini fark etti. Kalabalık barın sıcağında Jeanie'nin çıplak teni Logan'ın beyninin kısa devre yapmasına neden oldu. Düşünceleri artık statik, Jeanie'nin gömleğinin altına elini soktuğu ânın hatırasından ibaretti.

"Hey, merhaba millet," dedi Annie. Pastane poşetini masanın üzerine bıraktı. "Burada garip bir enerji var. Neler oluyor?"

Jeanie bakışlarını ilk çeviren oldu. "Hiçbir gariplik yok. Her şey harika! Bu adamlara kök söktüreceğimiz için çok heyecanlıyım."

Noah güldü. "Daha fazla meydan okuma. Tamam, yeni kafe sahibi Jeanie. Seni sevdim."

Jeanie aldığı iltifata kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Logan onu böyle gülümsetebildiği için Noah'nın suratına bir yumruk atmak istedi ama bu mantıksız düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Hadi, dönelim. Sanırım başlamak üzere," dedi Logan.

"Bol şans." Noah, Hazel'a bir kez daha gülümsedi, Logan, Hazel'ın yüzündeki telaşlı olduğunu gösteren ifadeyi gözden kaçırmadı. Bu konuda onu sonra kesinlikle sıkıştıracaktı. Özellikle o "hoşlanma" yorumlarından sonra.

Masalarına geri döndüklerinde Jacob onları bekliyordu. "Muffin isteyen?" diye sordu neşeyle. "Bunlar Annie'nin dersinden ve bence fena olmadılar." Logan'ın önüne şekilsiz bir muffin koydu. "Ta-daa!"

"Iıı... Böyle çökmüş gibi mi olması gerekiyor?" diye sordu Noah ve Logan neredeyse birasını yudumlarken boğuluyordu.

"Belki biraz daha pratik yapmam gerek," dedi Jacob somurtarak.

"Muffin ile bira pek iyi gitmez bence," dedi Logan. Jacob'ın yüzü asıldı. "Ama bir tanesini sabah yemek için alırım."

"Harika! Nasıl olduğunu söylersin. Sanırım biraz az pişirmiş olabilirim."

"Tamam, yeterince muffin konuşuldu," dedi Noah, bakışlarını bara kurulan mikrofonun önüne geçen Amber'a, akşamın sunucusu olduğu anlaşılan barmene çevirmişti. "Başlıyor!"

Logan birasına doğru inleyerek homurdandı. *İşte, başlıyoruz.*

Beklendiği üzere kaybettiler.

Oldukça farkla. Hatta fark kapatılmayacak kadar çoktu. Meğer Hazel bilgi yarışmasında bir ustasıymış ki bu, günlerini kitaplarla çevrili bir hâlde geçiren biri olarak Logan'ı o kadar şaşırtmamalıydı. Onun takımı kazanmış; Nancy, Linda ve Tammy ise yakın bir farkla ikinci olmuştu.

Noah, Jacob'ın muffin'lerinin geri kalanını yiyerek teselli bulmuştu. Anlaşılan aslında o kadar da kötü değillerdi.

Ama Logan için ne kekler ne de Annie'nin margarita ya da zafer sarhoşluğu içinde bilgi yarışması gecesini dans yarışmasına çevirmesi umurundaydı. Tek düşünebildiği Jeanie'nin kızarmış yanakları, dar cropun içindeki vücudu ve Hazel'ın söylediği bir şeye başını geriye atıp gülerken omuzlarına dökülen saçlarıydı.

Arada bir bakışları Logan'a takılınca gülümsüyordu. Barda onun hareketlerini izlerken bedeni farkındalıkla karıncalandı. Jeanie eşyalarını toplayıp gitmek için hazırlandığında, o da kapıya doğru hareket etmeden önce düşünmeye bile vakit bulamamıştı.

Kapıyı iterek açınca ikisi de gecenin serin havasına savruldu.

"Seni bırakayım mı?" Neredeyse kulağına hırlayarak söylemişti kelimeleri. Kurumuş yapraklar kaldırımda savruluyordu.

Jeanie hafifçe güldü, konuşurken nefes nefeseydi. "Teşekkürler, çok uzun bir mesafe," diye takıldı. Votka ile karıştırılmış Fransız vanilyası gibi tatlı kokuyordu. Yüzünü boynuna gömüp sarhoş olmak istiyordu.

Elini tuttu ve onu barla kafe arasındaki sokağa sürükledi. Hava kararmıştı ve onu zar zor görebiliyordu ama hissedebiliyordu, dudaklarına ellerini götürdüğünde şaşkınlık içinde aldığı nefesi duyabiliyordu.

"Bütün hafta boyunca seni öpmeyi düşünmekten kendimi alamadım," diyerek hırıltılı bir şekilde fısıldadı.

Jeanie'nin dudaklarını hafifçe açtığını fark etti, sonra yumuşak ve emin bir şekilde kendisini öptü. "Ben de," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Tek düşündüğüm şey buydu."

"Kahretsin," diye homurdandı ellerini Jeanie'nin bedeninde gezdirirken, bluzunu ellerinin arasına aldı. Sonbahar soğuğuna karşı üzerine attığı hırkanın önü açıktı ve Logan ellerini belinin alt kısmında gezdirerek göğüslerinin alt tarafına dokundu. "Bu tişörtü çok beğendim."

Jeanie gülerek yüzünü onun boynuna gömdü. "Bu sıradan beyaz bluzu mu sevdin?"

"Çok," diye homurdandı Jeanie'nin nefesi teninde gezinirken. "Dünyadaki en sevdiğim sıradan beyaz bluz bu."

Logan onu daha yakına çekerken nefesi kesildi, bedenini onunkine bastırdı. Elleri saçlarında geziniyordu, dudakları onunkinin üstündeydi ve Logan kaybolmuştu. Duygulara, onun tadına, kollarındayken bıraktığı hisse kendini kaptırmıştı. Mantığı artık tamamen devre dışıydı. Jeanie'de kaybolmuştu.

Kalçalarını kavrayıp kollarının arasına aldı. Jeanie bacaklarını beline doladı ve daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Tanrı aşkına mükemmeldi, yumuşak ve sıcaktı ve en az onun kadar heyecanlıydı, öpüşleri vahşiydi, sanki ona ulaşmak her şeyden daha önemliydi.

"Bunu seninle tanıştığım günden beri istiyordum," dedi Jeanie nefes nefese. "O büyük kasaları taşıdığını gördüğümde, kolların seksi bir şekilde kasılmış, ben de acaba beni taşıyabilir mi diye düşünmüştüm." Bu sözleri dudağına, boynuna ve kulağına öpücükler kondururken söylemişti.

"Seksi bir şekilde kasılma nasıl oluyor?" Logan'ın ses tonu gergindi, boğuk ve derinden geliyor gibiydi.

"Biliyorsun. O ön kol şeyi."

O ön kol şeyini bilmiyordu ama Jeanie'nin bunu ilk başta kafasında canlandırması ona her şeyden daha fazla heyecan vermişti. Onu duvara doğru itince Jeanie inledi.

"Ne zaman bu tatlı bacaklarını bana dolamak istersen, seni taşımaktan memnuniyet duyarım," diye hırıltılı bir şekilde fısıldadı.

Jeanie güldü, neşesi karanlık sokağı doldurdu. Aniden her şey netleşti.

Karanlık sokak. Onu sıkıştırdığı tuğla duvar.

Tanrı aşkına, karanlık sokakta onu ellemek de neydi? Onun nesi vardı böyle?

Ondan uzaklaşıp nazikçe yere bıraktı. "Üzgünüm... Sana zarar mı veriyorum? Bu... biz..."

Jeanie gözlerini kırpıştırarak ona baktı, güzel yüzünde karanlıkta bile belli olan bir arzu vardı. "Daireme çıkalım?"

Logan'ın kalbi küt küt atıyordu.

Dairesine. O bluzun yerde kalabileceği ve barda göz ucuyla baktığı o güzel tenin her zerresini görebileceği, her yerini öpebileceği dairesine.

Ertesi sabah birlikte uyanacakları ve kesinlikle utanmadığı hâlde ondan utanıyormuş gibi arka kapıdan gizlice çıkmak zorunda kalacağı dairesine... ama öyle görünmüyor muydu?

Dairesine... burada mutlu gibi gözükse de yine de onun uzun süre burada kalacağına ikna olmamıştı, sonra da tekrar kalbi kırılacaktı.

Dairesine. Bu sözlerde kaygı vardı, Jeanie ile daha ileri gitme fikri hâlâ ona büyük bir risk gibi geliyordu. Öyle değil miydi?

Binaların arasından gelen ani bir çarpma sesi, beyninin veya anatomisinin daha az yararlı diğer kısımlarının karar vermesinden onu kurtardı.

"Bu da neydi?" Jeanie'nin gözleri karanlıkta büyüdü, kollarını sıkıca kavradı.

Logan boğazını temizledi ve Jeanie'nin bedeninin parmak uçlarına kadar verdiği hissi uzaklaştırdı. "Muhtemelen rakunlardır. Gidip kontrol edeceğim.

"Ben de seninle geliyorum." Jeanie elini tuttu ve sanki bulabilecekleri şeyden korkuyormuş gibi önden yürümesine izin verdi.

Köşeyi döndüklerinde çöp tenekelerinin devrilmiş olduğunu ve özenle bağlanmış çöp torbalarının sokağa döküldüğünü gördüler. Logan telefonunu çıkarıp el fenerini yıkıma doğru doğrulttu. Rakun yoktu.

"Kaçmış olmalılar." Omzunu silkti.

"Bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?"

Jeanie etrafta dolaşıp çöp torbalarını inceledi. "Üçüncü gece bu. Hep devriliyorlar."

"Tamam, ısrarcı rakunlar."

Başını iki yana salladı. "Ama torbalar hiç açılmamış. Rakunlar yiyeceklere ulaşmak için torbaları açmaz mı? Neden sadece devirip sonra da bırakıp gitsinler?"

Logan bir kutuyu alıp düzeltti. "Bu gerçekten garip. Belki mahallenin çocuklarıdır. Cadılar Bayramı şakası falan."

"Ama daha ayın on dokuzu. Şaka yapmak için biraz erken değil mi?"

Logan çöp torbalarını geri koyup kapağını sertçe kapattı. "Belki başka bir hayalet vardır."

Jeanie hafifçe gülümsedi, alnında endişenin oluşturduğu kırışıklık hâlâ oradaydı.

"Bunu yapan Mac değildir, değil mi?" diye fısıldadı, sanki adam tuğla duvar ve içerideki kalabalığın gürültüsü arasından onları duyacakmış gibi.

"Ne diye Mac çöp kutularını devirsin ki?"

"Annie'ye göre..."

"Burada durduracağım seni. Annie'den gelen Mac hakkındaki her bilgi güvenilmezdir. O ikisinin yıllardır tuhaf bir enerjisi var."

"Sadece belki beni korkutmak istiyordur diye düşünüyor. Kafeyi satın alıp barı genişletmeye çalışmak istiyor olabilir. Biraz mantıklı." Jeanie sarı ışığın altında, küçük ve mağlup görünüyordu.

"Ne olup bittiğini bilmiyorum ama eminim ki Mac değildir. O böyle bir şey yapmaz."

Jeanie omuzlarını silkerek, "Belki de yapmaz. Ama hislerime göre hâlâ..." derken cümlesini tamamlamadan gülümsedi ama bu gülümseme daha çok yapmacıktı. "Boş ver."

"Ne diyor hislerin? Ne oldu?" *Bunu düzeltmeme izin ver.* O tehlikeli, cezbedici kelimeler yine aklından geçti. Bu kelimeler, ona daha önce ne kadar çok başını belaya soktuğunu hatırlatıyordu. *Bunu düzeltmeme izin ver. Seni burada kalmaya ikna etmeme izin ver. Bırak, ikimizin de buraya ait olduğunu inandırayım.*

"Hayır, bir şey yok." Yine daha büyük ama yapmacık bir gülümseme. "Belki de haklısın, rakunlar hakkında."

"Evet, tamam." Ayağa kalktı. Jeanie'yi bir tuğla duvara yasladığı, ona daha yakın olabilmek için her şeyini vermek istediği o an geçmiş, şimdi ise ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Sanırım biraz uyumalıyım," dedi Jeanie aralarında oluşan gergin ânın ardından. "Yarın erken kalkmam gerekecek."

"Evet, tabii."

Jeanie uzanıp yanağından öptü. "Gürültüye neyin sebep olduğunu araştırdığın için teşekkürler."

"Bu gece rahat edersin, değil mi?" diye sordu, yine ona doğru gitmek istiyordu ama şimdi böyle bir şeyin doğru olup olmayacağını bilmiyordu. "Memur Dee'yi arayıp gece boyunca bir tur attırabilirim, göz kulak olur."

"Gerek yok." Önerisini elini sallayarak geçiştirdi. "Sorun değil. Endişelenme benim için, birkaç rakun ya da ergen falandır. Önemli değil." Her söylediği kelime, aslında hiç de iyi olmadığını düşündürüyordu ama ne yapabilirdi ki? Geceyi burada geçirmeyi mi teklif edecekti? Az önce kaçınmaya çalıştığı şey değil miydi bu?

"İhtiyacın olursa ararsın, tamam mı?" Sesi planladığından daha kaba bir tonda çıkmıştı, kendisine duyduğu öfke kelimelerine yansımıştı.

Bakışları onunkilere takıldı, koyu kahverengi derinlikleri onu hapsediyordu. "Tamam."

"Ciddiyim, Jeanie. Tuhaf sesler ya da herhangi bir şey olursa ara."

Başıyla onayladı, sahte gülümsemesi yavaşça gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Ararım, söz."

"Tamam. Güzel."

"Teşekkürler, Logan."

"İyi geceler, Jeanie."

On Yedinci Bölüm

Tanrım, bu adam gerçekten harika öpüşüyor.

Jeanie karanlıkta nefes almaya çalışarak kapıya yaslandı. Ama nefesi kendisine yardımcı olmuyordu çünkü beyninin tek düşünmek istediği şey Logan'ın dudaklarının onun dudaklarında olması, ellerinin bedeninde dolaşması ve bacaklarının arasındaki güçlü beliydi.

Tanrı aşkına, gerçekten de tanıştıkları günden beri onun kollarına atlamak istediğini itiraf etmiş miydi? Bundan utanabilirdi ama sonra bunu söylediğinde adamın iniltisinin içinde nasıl titreştiğini hatırladı. Belki de söylenebilecek en kötü şey bu sayılmazdı.

Ama sonra, o lanet olası çöp kutularını deviren her kimse, bütün ânı bozmuştu. Sadece çöp kutuları değildi. Logan'a söylemek istemiyordu ama birisi ön taraftaki yeni saksıdaki krizantemleri de devirmişti. Her lanet olası gece. Çiçekleri, çöpü, hatta dün postalarını kaldırıma saçılmış hâlde bulmuştu. Rakunlar postanıza karışmazdı. Bundan oldukça emindi.

Belki de çocuklar eğleniyordu? Ama gençler onun balkabağı aromalı latte'lerini çok seviyordu! Neden onlara bunu sağlayan kişiyle uğraşacaklardı ki? Hiç mantıklı değildi.

Logan ile her bir araya geldiklerinde ortalığı karıştırmamak konusunda kararlıydı, bu yüzden birilerinin ondan kurtulmaya

çalıştığına dair teorilerini kendine sakladı. Evet, çoğunlukla saklamıştı. Logan, Annie'nin Mac teorisine kesinlikle şüpheyle yaklaşmıştı ama Jeanie için giderek daha fazla mantıklı bir hâle geliyordu. Başka kim onun gitmesini isteyecekti ki?

Casper merdivenlerden inerek onu selamladı. Asıl hayaleti. Belki de Logan haklıydı. Belki de diğer şeyler için de mantıklı bir açıklama vardı. Ama Logan'ı buna karıştırmamaya kararlıydı. Eğer... yani karanlık sokaklarda öpüşeceklerse... onun kendisini mümkün olan en iyi şekilde görmesini istiyordu. Bu, sokak lambasının loş ışığı olsa bile.

Bu gece sanki bunu başarmış gibiydi.

Arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Uzun zamandır ilk kez çılgınca eğlenmişti. Güzel bir şeydi.

Logan ile öpüşmek pastadaki çilek gibi olmuştu.

Yeni Jeanie çilekleri severdi.

Jeanie aniden uyandı.

Kırılan camın sesi uykusunu böldü.

Bu da neydi böyle?

İlk tepkisi yorganın altına saklanmak oldu ama sonra koruması gereken bir işi ve kedisi olduğunu hatırladı. Yorganın altından kafasını çıkarınca Casper'ın karanlıkta kocaman gözlerle kendisine baktığını gördü.

"O neydi?" diye fısıldadı ama görünüşe göre kedi de bilmiyordu. Lanet kedisi. Yataktan çıkıp kafenin arkasını gören pencereye doğru sessizce ilerledi. Elinde beyzbol sopasıyla bir karaltı vardı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. İşte, bu! İnsanlar her zaman şehirlerin tehlikeli olduğunu düşünürdü ama en kötü seri katiller küçük kasabalarda yaşardı!

Jeanie ağzından çıkacak delice sözlere engel olmak için altdudağını ısırdı. Neden? Bilmiyordu. Görünüşe göre, kedisinin önünde tamamen dengesini kaybetmek istemiyordu. Bu da oldukça dengede olmasını sağlayan bir şeydi, tabii.

Karaltıyı izledi. Bir adamdı herhâlde. Seri katil pazarı erkeklerin tekelindeydi gerçekten. Adam etrafına bakındı, hareketleri biraz telaşlıydı ama aynı zamanda biraz da kafası karışmış gibi görünüyordu, bir sonraki adımda ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Belki de ilk kez cinayet işliyordu, bu durumda sadece bir katildi. Onun ilk kurbanı olacaktı. Ne kadar da hoştu.

Tamam, düşün, Jeanie. Bir şeyler yap!

Yatağına koşup telefonunu bulmak için yorganın arasına baktı, her gece yatmadan önce *Schitt's Creek*'ın eski bölümlerini izleme alışkanlığı yüzünden kendisine lanet okudu. Sonunda telefonuyla uyuyakalır, telefon yorganın içinde kaybolurdu. Birkaç kez telefon doğrudan yüzüne düşerken uyanmıştı.

İşte! Buldum! Şimdi ne yapmalıydı?

911'i aramalıydı, değil mi? İnsan hayatının gerçekten tehlikede olduğu durumlarda yapılması gereken şey buydu. Ama gerçekten tehlikede miydi? Eğer bir şey yoksa, ortalığı birbirine katmak istemiyordu. Kasaba, Logan'ı neredeyse kafasını uçururken gördüğünü zaten öğrenmişti, bu yüzden dedikoduları körüklemek istemiyordu.

Pencereye tekrar yaklaştı.

Adam gitmişti.

Alnını soğuk cama yasladı ve sokağa doğru sağa sola baktı. Hiçbir şey yoktu. Belki de birisi sadece geçiyordu.

Telefonunu hâlâ terli avucunda sıkıca tutuyor, Logan'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu. Ona mesaj atabilirdi.

Saat 02.23'tü. Ne yazacaktı? "Hey, uyandırdığım için üzgünüm ama ara sokaktan geçen biri olabilir?" Hayır. Hayır, asla. Artık dönüşmek istediği Jeanie bu değildi.

Sakin Jeanie burada makul bir açıklama arardı. Dream Harbor'ın yasalara saygılı vatandaşı, itibarlı işinden -muhtemelen bir acil servis hemşiresi ya da cesaret gerektiren soylu bir şeydi- eve dönerken ara sokaktan, kestirmeden gidiyordu.

Düşüncesizce bir şey yapmamak için telefonunu yatağa geri fırlattı. Hiçbir şey olmamışken seksi çiftçiyi uyandırıp onu gereksiz yere endişelendirmeyecekti.

Onu öldürmeye çalışan biri yoktu.

Ne yazık ki hızlı atan kalbi bunu dinlemek istemiyordu. Gecenin geri kalanında uyanık olmak istiyordu.

Kaliforniya'da saat sadece 23.30'du. Telefonunu tekrar örtülerin arasından çıkardı ve tekrar yatağa girdi.

Ben'e mesaj attı.

Hey, uyanık mısın?

Kardeşi neredeyse ânında cevap verdi. Onu kendi yatağına kıvrılmış hâlde hayal edebiliyordu; Kaliforniya kral boy yatağı, kurtardığı köpeklerle yarı yarıya kaplıydı. Üç tane köpeği vardı ki Jeanie bu kadar köpeğin çok olduğunu düşünüyordu ama Ben buna asla inanmıyordu, böyle bir şey olmadığını iddia ediyordu.

Gerçekten kız kardeşimden "uyanık mısın?"
mesajları almak istemiyorum.

Jeanie yüksek sesle güldü, kediyi yine korkutmuştu. Casper yataktan uzun bir iç çekişle atladı. Ya da en azından Jeanie öyle olduğunu düşündü. Kedilerle bunu anlamak imkânsızdı.

Sus. Neredeyse öldürülüyordum.
Yine mi? Neden başına hep bu geliyor?
Bilmiyorum.
Bu sefer ne oldu?
Sanırım cam kırılma sesi duydum ve sonra muhtemelen arka sokakta gizlenen ama muhtemelen gizlenmeyen birini gördüm.
Aman Tanrım, polisi aradın mı?

Jeanie'nin parmakları tuşların üzerindeyken kendini durdurdu. Yalan söyleyebilirdi ama sonra bu yalanla ilgili suçluluk duyacak ve en uygunsuz zamanda, örneğin Şükran Günü yemeği sırasında itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Şey... hayır.
NEDEN HAYIR?
Histerik görünmek istemedim.
Kahretsin, Jeanie. Bu saçmalığı bırakmalısın. Sen iyisin. Baş belasısın ama onun dışında iyisin.
Hiçbir şey olmadı! Ve o kişi şimdi gitti. Kasaba kaynaklarını boşa harcamak istemiyorum.
Peki, kırılan cam ne olacak?
Sabah kontrol ederim. Muhtemelen hiçbir şey olmadı.

Kesinlikle bir şey olmamıştı. Ama gecenin bir yarısı tek başına aşağı inip kontrol edecek hâli de yoktu. Üst üste iki kez seksi bir adamla karşılaşacak kadar şanslı değildi.

Yani sadece ikimizi de germek için mi mesaj attın?
Evet, aslında öyle. Şimdi uyuyamayacağım.

O seksi çiftçi nasıl?
KES SESİNİ.
Hey, eğer beni uykusuz bırakabiliyorsan, seni rahatsız edebilirim. Yani...
Pekâlâ, çok iyi bir adam.
Çok iyi bir adam?!! Vay, sakin ol.
Tamam, tamam. Gerçekten bilmek istiyor musun? Dünyadaki en iyi öpüşen adam o. Karnında şu çizgilerden var ve kollarıyla seksi kas hareketleri yapıyor...
Tamam, tamam! Dur! Teslim oluyorum. Ayrıca o çizgilere karın kası deniyor. Eh, ben bilmem. Hiçbir zaman sahip olamadım.
Ha ha.
Los Angeles'taki hayat nasıl? Şükran Günü'nde annemlere gidecek misin?
Bu yıl muhtemelen gitmem. Belki Noel'de giderim.
Aman Tanrım! Gelmelisin! Annem, sen olmadığında beni küçük kuzenlerle çocukların masasına oturtuyor!
Ha ha ha, neden?
Bilmiyorum. Sanki sen olmayınca beni kuşaklar arasında bir alt seviyeye atıyor.
Peki, sana iyi şanslar.

Jeanie hâlâ uyumaya hazır değildi. Ayrıca eğer Ben ona Logan hakkında soru sorabiliyorsa, o zaman o da küçük kardeşinin hayatına dair biraz bilgi almak isteyebilirdi.

O kız nasıl, hâlâ görüşüyor musunuz?
Bunu konuşmak istemiyorum.

Ama ben sana seksi çiftçiden bahsettim!
Ve şimdi onu sorduğum için büyük bir pişmanlık duyuyorum.
Bennnneeeettttt... Hadi!
Köpekleri sevmiyordu.
Yani onu terk ettin?
Bu benim kırmızı çizgim!
Ben...
Uyumam lazım.
Tamam.

Bu küçük bilgi, onun hayatıyla ilgili elde ettiği bilgilere kıyasla oldukça fazla bir şeydi. Gerçekten bildiği tek şey, Ben'in biriyle çıktığı ama henüz evde ailesiyle tanıştıracak ya da gerçekten eve getirmeye değer birini tanımadığıydı. Henüz en azından.

Tehlikede misin?
Hayır, iyiyim. Uyu artık. Ben de dördüncü sezonu tekrar izlerim.
*Schitt's Creek?**
Tabii ki.
Sonsuza kadar David ve Patrick.
Aynen öyle. İyi geceler, küçük kardeşim.
İyi geceler, Jeanie. Öldürülme sakın.
Xo.

Jeanie sonra telefonundan Netflix'i açtı ve oynat butonuna bastı. Bu gece tekrar uyuyamayacağını anlamıştı.

---

* **Schitt's Creek,** 2015-2020 yılları arasında yayınlanan Kanada yapımı bir komedi dizisidir. *-ç.n.*

Aslında saat sabah beş olduğunda hâlâ uykusuzdu. O sırada bir mesaj daha geldi ama bu mesaj kardeşinden değildi.

Sadece kontrol etmek istedim. Her şey yolunda mı?

Logan ne durumda olduğunu merak etmişti. Lanet olsun, bu adam ne kadar düşünceliydi!

Günaydın! Her şey harika. Bu sabah her zamanki gibi görüşecek miyiz?
Evet. Görüşürüz.
Görüşürüz!

Jeanie'nin parmağı öpücük atan emojinin üzerinde gezindi. Hayır. Fazla olurdu. İşler yolundayken abartmamayı tercih edecekti. Şu an için bu yeterliydi. Tam kıvamındaydı aslında. Logan'la ilişkisini rahat ve eğlenceli kılabilirdi. Her şeyi fazla ciddiye almaya gerek yoktu, Logan'dan vermeye hazır olmadığı şeyleri istemek de gereksizdi.

On Sekizinci Bölüm

Logan üst üste ikinci gece de kendini istemediği hâlde kasabada buldu. Kasaba toplantısına gitme sırası büyükannesindeydi ama yaşlılar için aqua aerobiği kursunda bir kası zedelenmiş ve kendi yerine Logan'ı göndermişti. Çiftliğin Sonbahar Festivali'ne katkıda bulunacağını teyit edip -belediye başkanı bunu her yıl şahsen yapmakta ısrar etmese kesinlikle e-posta yoluyla yapabileceği bir şeydi- oradan çıkabileceğini umuyordu. Ama tabii ki Dream Harbor'da işler böyle yürümüyordu.

"Mahkemede düzen sağlansın!" diye bağırdı Pete salonun ön kısmından. "Sadece şaka yapıyorum, millet," diye ekledi gülerek. "Ama herkes yerine otururbut harika olur."

Toplantıya katılanların yarısı ancak dinlemişti. Herkes kasabanın ikinci en büyük etkinliği olan Sonbahar Festivali için çok heyecanlıydı. Logan'ın düşünmeyi bile istemediği Noel ağacı ışıklandırmasından sonra ikinci sıradaydı.

Logan her zamanki yeri olan arka sıralarda oturdu. Omzuyla kolları bütün gün boyunca balkabaklarını sağa sola taşımaktan ağrıyordu. Büyükannesi süzülen güneş ışığında daha iyi göründüklerinden onları ahırın bir tarafından diğerine taşımasını istemişti. Uzun bir gün olmuştu. Üstelik zar zor uyuduğu bir geceden sonra. Jeanie'yi kafasından atamıyordu,

o ara sokağın köşesindeki her şey... Ve yapmayı dilediği her şey.

Belki onu tekrar öpmeliydi? Belki de kalmalıydı?

Ama ânın büyüsü bozulmuş, sonra ne yapacağını bilememişti. Lucy'den önce Logan çok kadınla çıkmamıştı. Pek de şaşırtıcı değildi çünkü kolayca bir sohbete girme becerisi yoktu ki biriyle tanışmaya çalışırken bunun hiç yardımı olmuyordu. Bu yüzden Lucy'nin farklı olduğunu düşünmüştü. En azından başlangıçta. Onun sessiz yapısını dert etmediği için. Ta ki edene kadar.

Ta ki sonunda Logan'ın ve oradaki yaşamının kendisine yetmediğini anlayana kadar.

Kendisini anlayan birini bulduğunu düşündüğü için canı daha çok yanmıştı. Kadınları okumak konusunda ne kadar bilgili olduğunu açıkça göstermişti. Bu yüzden Jeanie geçen gece geri çekildiğinde, bir adım daha atmaya kalkışmamıştı.

Kollarını uzatarak ellerini kavuşturdu ve parmaklarını çıtlatıp kollarını sıvadı. O an ön kollarının nasıl göründüğünü fark etti. Sonra Jeanie'nin kollarına dikkat ettiğini düşündü ve yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

Bu düşüncenin hemen ardından dudaklarının tadı (alkollü bir tatlılık), bacaklarıyla onu sardığında hissettikleri (güçlü ve sıcak) ve bedeninin onunla sıkıca temas ettiğini (mükemmellik) hatırlaması gibi bir sürü başka düşünce geldi. Ellerini kucağına bıraktı ve kendini utandırmamak için düşüncelerini yaşlılar için aqua aerobiğine kaydırmaya çalıştı.

İyi kalpli Logan talihsiz evlilik teklifleri ve uygunsuz ereksiyonlarla kasaba etkinliklerini mahvediyordu.

Derin bir nefes alıp sakalını sıvazladı, Pete'in bu toplantıyı kısa tutması için dua etti. Ama şu ana kadar belediye başkanı herkesi oturtup susturmayı başaramamıştı bile, bu yüzden Logan pek umutlu değildi.

"Aaa, bakın kim gelmiş! Üst üste iki toplantı!"

Annie arkasından yaklaşarak yanağına bir öpücük kondurdu. Hazel da onu takip edip onun yanına oturdu. Görünüşe göre artık hepsi arkadaş olduğu ve evren ona işkence etmek istediği için Jeanie de onun peşinden içeri girdi.

"Geç mi kaldık?" diye fısıldadı diğer tarafına otururken.

"Önemli değil. Henüz başlamadı," dedi gözlerini kaçırarak. Tek yapmak istediği onu tekrar öpmekken, nasıl olur da her şey normalmiş gibi onun yanında oturabilirdi?

Gizli bir ilişkinin aleni bir ilişkiden daha stresli olması mümkündü.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Annie kilometrelerce uzunluktaki atkısını çözerken. "Büyükannenin sırası değil mi?"

"Adelesini incitti."

Annie kaşlarını çattı. "İyi mi?"

"İyi. Sadece ağrısı var."

"Demek yine senin bize eşlik etme zevkini tadacağız," diye mırıldandı Annie önündeki koltuğa otururken.

"Görünüşe göre."

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Jeanie. Sonra Logan taktiksel bir hata yaptı. Ona baktı. Logan'a gülümsüyordu, gözleri parlak, çikolata rengiydi ve yüzüne yavaşça bir kızarıklık yayılıyordu, Logan ise gözlerini ondan alamıyordu.

Gözlerini ondan alamıyordu, ta ki Annie parmaklarını burnunun önünde şaklatıncaya kadar.

"Siz ikiniz, iyi misiniz?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Çok iyiyiz," dedi Jeanie. Aynı anda Logan sinirli bir şekilde, "Evet," dedi.

"Jeanie, sana haneye tecavüz olayını anlattı mı?" diye sordu Hazel.

"Haneye tecavüz?"

"Haneye tecavüz değildi. Daha çok bir kır-bırak-ve-kaç olayına benziyordu," dedi Jeanie gülümsemesiyle onu rahatlatmaya çalışarak ama Logan'ın tek duyduğu Jeanie'nin başına *kötü bir şey* geldiğiydi ve buna izin veremezdi.

"Pekâlâ, ne oldu?" O kadar sinirli görünüyordu ki sanki salondaki herkese kızmıştı ama aslında, sadece onun yanında olmamış olmasına kızıyordu.

"Hey, hey. Sakin ol Hulk," dedi Annie, sesi alaycıydı ama Logan o anda havasında değildi. Jeanie geçen gece bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ve Logan onu umursamayıp geçiştirmişti. Jeanie gerçekten tehlikedeyken onu bunun lanet bir rakun olduğuna ikna etmeye çalışmıştı.

"Birisi gece yarısı pencereyi kırdı. Gerçekten büyük bir şey değil." Jeanie, sanki bir şey yokmuş gibi elini salladı, Logan bundan nefret etti. Neden cinayet teorilerinden bahsetmiyordu? Gizli bir gözetlemeden? Neden olanları karmaşık bir şekilde anlatmaya çalışmıyordu?

Neden ona her şeyi düzeltmesi için fırsat vermiyordu?

"Neden beni aramadın?" diye kükredi.

"Ben... şey..."

"Neden seni arasın ki?" diye sordu Hazel gözlüklerinin ardında masum bakışlarıyla ama gülümsemesi her şeyi ele veriyordu. "Beni arayabilirdi."

Logan kaşlarını çattı. "Peki, sen ne yapacaktın?"

"Senin yapacağını! Polisi arardım."

Doğru. Neden Jeanie polisi aramamıştı?

Sormaya vakti olmadı çünkü Başkan Yardımcısı Mindy'nin yüksek sesli ıslığı kalabalığın gürültüsünü delip geçti. "Hadi başlayalım," dedi, ses tonu okul toplantılarındaki kadar ciddiydi.

Logan koltuğunda kıpırdandı. Ne kadar çabuk başlarlarsa o kadar çabuk bitirirlerdi ama Jeanie'ye daha çok sorusu vardı.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı burnunu saçlarına sürtecek kadar yaklaşmasına engel olmadan. Bugün fazla kavrulmuş sert kahve gibi kokuyordu.

"Seni rahatsız etmek istemedim," diye fısıldadı Jeanie. "Hazel, durumu daha kötüymüş gibi aktardı. Gerçekten büyük bir şey değildi."

"Evet ama geçen gece bana anlatmaya çalışıyordun..."

"Logan." Sessiz salonda yüksek sesle adının söylenmesi, sınıfta başının derde girdiği anları anımsattı. Ama hiçbiri sıra arkadaşıyla sohbet ettiği için değildi, genellikle pencereden dışarı baktığı içindi. "Jeanie ile kostüm yarışmasında jüri üyeliği yapmayı ne kadar çok istediğinizi konuşuyor olmalısınız çünkü şu anda bunu tartışıyoruz." Pete'in neşeli ses tonu kelimelerinin içerdiği saf kötülüğü gizliyordu.

"Ben... biz... o değil..."

"Eğlenceli olacak!" Jeanie, tatlı ve masum Jeanie ne söylediğini bilmiyordu. Kostüm yarışması eğlenceli değildi. Cadılar Bayramı tutkunlarıyla dolu, kimsenin gözünün yaşına bakılmayan kıyasıya bir rekabetti ve hiç kimse sonuçlardan memnun kalmazdı. Logan sonuçlar yüzünden yumruk yumruğa kavgalar çıktığını görmüştü. Genelde kostüm yarışmasına pek katılmaz, balkabaklarını masaları süslemeleri için erkenden bırakmayı ve Noah ile sonbahar temalı biraları denemeyi tercih ederdi (her zaman iğrenç olurlardı ama her şey Big Bird ve Luke Skywalker arasındaki kavgayı ayırmaktan daha iyiydi).

"Harika!" Belediye Başkanı Kelly gülümsedi ve Logan ruhunun içten içe solduğunu hissetti. Bu kesinlikle bir felaketle sonuçlanacaktı. "Pekâlâ, sıradaki gündem maddesi: elma yakalama oyunu. Eğlenceli ve sağlıklı bir aktivite mi, yoksa hastalıkların sıfır noktası mı? Hadi, tartışalım."

Jeanie omzuyla onu dürttü. "Eğlenceli olacak, değil mi?" diye tekrar fısıldadı.

Başıyla onayladı çünkü ona kesinlikle eğlenceli olmayacağını söylemeye dayanamazdı ve dürüst olmak gerekirse, başka bir kelime daha ederse, Pete'in onu şişme evi şişirmesi için yazacağından korkuyordu.

Bundan sebep Logan toplantının absürt derecede uzun gündemini takip etmeye çalıştı. Fakat Jeanie'nin kolunun sıcaklığı, Pete'in söylediklerini dinlerken onaylar şekilde başını sallayışı ya da toplantının ortalarına doğru not defterini çıkarıp sayfa kenarlarını küçük balkabağı çizimleriyle süsleyerek notlar alışı gibi detaylar düşüncelerini sürekli dağıtıyordu.

Bir insan yanındaki kadın bu kadar sevimli davranırken bir turta yeme yarışmasının artılarını ve eksilerini nasıl düşünebilirdi ki?

Gerçekten can sıkıcıydı.

Toplantı bittiğinde Logan sabırsızlıktan neredeyse yerinde duramıyordu. Jeanie ile konuşması gerekiyordu ama bir sonraki gündem maddesi olmaktan da kaçınmak istiyordu. Neyse ki Annie hızla Mac'e park yerine park ettiği için saldırmak için gitmişti ya da başka bir şey için... Hazel da ya destek olmak ya da Annie'nin Mac'e vurmasını önlemek için onun peşinden gitmişti. Logan bir kavga çıkıp çıkmayacağını umursamıyordu, yeter ki o zamana kadar Jeanie'yi yanına alarak çoktan oradan uzaklaşmış olsun.

"Eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Jeanie paltosunu giyerken.

"Çok sevinirim."

Kapıya doğru ilerlediler ve neredeyse özgürlüklerine kavuşacaklardı ki Kaori ve Jacob karanlığın içinden, sanki kitap tutan ninjalar gibi fırladı.

"Jeanie, işte buradasın!" Kaori sarılarak onu selamladı, sanki uzun zamandır kaybolan bir akrabasını bulmuş gibiydi.

"Merhaba!" Jeanie kadına gülümsedi. "Az önce öğle molanda seni görmüştüm," diyerek güldü.

"O saatler önceydi," dedi Kaori elini sallayarak. Jacob gözlerini devirdi ve bir kitabı Jeanie'nin ellerine itti.

"Gelecek haftanın kitabı. Gerçekten çok ateşli, umarım seni çok travmatize etmeyiz."

Jeanie güldü. "Sanırım bunu kaldırabilirim."

Logan ayakkabılarının ucuna bakarak Jeanie'nin neleri kaldırabileceğini düşünmemeye çalıştı. Jacob'ın bakışlarını üzerinde hissetti.

"O diğer kitabı nasıl buldun, Jeanie?" diye sordu Jacob. Ses tonunda Logan'ın dahil olmak istemediği şakacı bir ton vardı.

"Beğendim. Çok... ilham vericiydi."

Jacob büyük bir keyifle kahkaha attı. "Ah, iyi." Gözleri Jeanie'den Logan'a kaydı. "Hayat sanatı mı taklit ediyor?" Mükemmel bir biçimde şekillendirilmiş kaşını kaldırdı.

Jeanie saç çizgisine kadar kızardı.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu Kaori ama Logan'ın içinde bilmek istemediğine dair çok güçlü bir his vardı.

"Boş ver," diye şarkı söyler gibi yaptı Jacob, Kaori'nin elini tutarak. "Sen balkabağına dönüşmeden önce gidip bir şeyler içelim."

"Bir sonraki toplantıda görüşürüz!" diye bağırdı Kaori, Jacob onu sürüklerken elini sallayarak.

Logan boğazını temizledi ve Jeanie huzursuzca yerinde kıpırdandı, ona garip bir şekilde gülümsedi. "Bu sadece... bilirsin işte... kitap muhabbetiydi."

"Tabii."

"Harika, tamam. Hadi, gidelim."

Jeanie'yi toplantı salonunun büyük çift kanatlı kapısından belediye binasının girişine kadar takip etti. Dışarısı esiyordu; eski, hırıltılı radyatörler ellerinden geleni yapıyor ama insanlar dışarı çıkarken kapıdan süzülen ekim rüzgârı karşısında başarısız oluyorlardı.

Yolda Jeanie'ye ne kadar harika bir iş çıkardığını söyleyen en az beş küçük komşu grubu tarafından durduruldular. Kaldırıma adım attıkları an, aldığı iltifatlarla ağzı neredeyse kulaklarındaydı.

Samimi bir sessizlik içinde kamyonetine doğru yürüdüler, Jeanie birkaç komşusuna daha el sallarken hafif bir melodi mırıldanıyordu.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedi kamyonete binerken. "Buraya yürüdüğüm zamandan çok daha soğuk."

"Tabii, ne zaman istersen."

"Sanırım bir araba almam gerekecek. Boston'da gerçekten ihtiyacım yoktu," dedi yolcu koltuğundan ona gülümseyerek.

"Özlüyor musun?" Bu soru ağzından düşünmeden öylece çıkmıştı.

"Neyi özlüyor muyum? Toplu taşımayı mı? Biraz."

"Hayır, Boston'ı. Yani burası gerçekten çok farklı, biliyorum."

Jeanie omuz silkti. "Burayı seviyorum."

O kadar basitti ki! O tek cümle. Ama Tanrı aşkına, buna inanmak istiyordu. Buraya aitmiş gibi görünüyordu, özellikle de bu gece. Bu kasabada şimdiden kendisinden daha fazla insan tanıyordu. Buraya ait olmasını istiyordu.

Onun "burayı seviyorum" demesinin, "seni ve kokmuş eski çiftliğini ve biraz delirmiş büyükannenle büyükbabanı seviyorum. Seni seviyorum ve burada kalıyorum" anlamına gelmesini istiyordu. Onun "burayı seviyorum" sözünün

kendisine bir tür garanti vermesini istiyordu ki elbette bunu ona kimse veremezdi.

Lucy'nin onu kabul etmek istediğinden daha fazla dağıtmış olması muhtemeldi. Büyükbabasının haklı olması da mümkündü ama Logan bunu asla kabul etmezdi.

Başını iki yana salladı. "Güzel. Bu iyi bir şey." Kolunu Jeanie'nin koltuğunun arkasına dolayarak park yerinden çıktı ve yavaşça otoparka doğru manevra yaptı. Gecenin soğuğuna rağmen hâlâ dışarıda takılan ve konuşan bir sürü insan vardı.

Araba yolculuğu kısa sürmüştü; belediye binası, kafeden Main Caddesi'ne doğru sadece bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Araba henüz ısınmamıştı bile ve havalandırma hâlâ yüzüne soğuk hava üflüyordu. Kafenin önünde, bir sokak lambasının sarı ışığının altında durdu. Havada ayaz vardı, soğuktu, ağaçlardaki renkli yapraklar rüzgârda sallanıyordu. Güneş saatler önce batmıştı, bu da saatin daha geç olduğunu düşündürüyordu.

"Bıraktığın için tekrar teşekkürler."

"Neden bana kırık camdan bahsetmedin?" diye tekrar sordu, dün gece olay olduğunda onu aramamış olmasından hâlâ nefret ediyordu.

"Söyledim sana, önemli değildi."

"Jeanie."

Derin bir nefes aldı. "Sadece... bunu karmaşıklaştırmak istemedim."

"Bunu?"

"Bunu." Aralarındaki mesafeyi işaret etti. "Bizi. Senin... bilmiyorum... bana karşı sorumlu hissetmeni istemedim sanırım."

"Ama bunu istiyorum ki..." *Tanrı aşkına, ondan sorumlu olmak istediğini söyleme.* "Yardım etmek istiyorum."

Jeanie onu inceledi, kahverengi gözleriyle onu süzüyor, dudakları yanı kıvrılmış hâlde düşünüyordu. "Tamam, peki

şuna ne dersin: Eğer yardıma ihtiyacım olursa, sana haber vereceğim."

"Söz mü?" diye mırıldandı.

"Evet. Eğer bir şey ihtiyacım olursa, sana haber vereceğim."

Bu hiç hoşuna gitmemişti ama büyük ihtimalle bir seçeneği yoktu. "Bence muhtemelen haklıydın."

"Öyle mi?"

"Birisi seninle uğraşıyor."

Jeanie'nin gözleri itirafı karşısında kocaman açıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle gibi görünüyor."

Jeanie ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Ne saklıyordu ondan?

"Ne oldu?" diye sordu sert bir şekilde.

"Hiçbir şey."

"Jeanie."

Jeanie homurdandı. "Hiçbir şey! Söz veriyorum, eğer dosyayla ilgili başka gelişme olursa, sana söylerim."

"Dosya mı?"

"Evet," diye gülümsedi. "Pumpkin Spice Gizemleri Dosyası."

"Tamam, Nancy Drew."

Jeanie gülümsedi. "Logan?"

"Evet?"

"Beni öpecek misin? Bunu sorarken daha da yaklaştı ve birden kırık camlar Logan'ın zerre umurunda olmadı.

"Seni öpmemi *istiyor* musun Jeanie?" Sesi alçak bir gürlemeye dönüştü ve Jeanie'nin gözleri kapandı.

"Bence bunu yapmanın çok faydası olur."

Öne doğru eğilip ağzını onunkine değdirmeden önce dudaklarıyla alaycı bir şekilde gülümsemesini izledi. Jeanie iç çekti ve elleriyle gömleğini kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Buraya aitti, ona sokulmuş, dudakları dudaklarının üzerindeydi, küçük nefesli iç çekişleri ise onun tenindeydi.

Daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı ve Jeanie de ona karşılık verdi, dili onunkine doğru kaydı. Elleri hâlâ gömleğindeydi ve yeterince yaklaşamıyormuş gibi onu çekiştiriyordu. Üzerlerinde çok fazla kıyafet vardı ve bu kamyonet çok dardı. Elleri ceket ve kazak katmanları üzerinde gezinirken hayal kırıklığı içinde inledi. Uzay elbisesi içinde sevişmek gibiydi.

"Bekle." Jeanie geri çekildi, ceketini çıkarıp arka koltuğa fırlattı. Kazağı da onu takip etti ve altında giydiği uzun kollu tişörtle kaldı. Tam çıplak sayılmazdı ama en azından vücut hatlarını görebiliyordu, ellerini kıvrımlarının üzerinde gezdirebiliyordu, Jeanie gömleğinin düğmelerini açarken yaptığı tam olarak buydu.

Gömleğini açtıktan sonra, altında giydiği Henley'yi görünce kaşlarını çattı.

"Lanet olsun."

Logan bir kahkaha attı. Bu çok saçmaydı. Muhtemelen biraz sakinleşmeliydiler...

Ama Jeanie'nin ellerinin gömleğinin altından geçip çıplak karnında gezmeye başlamasıyla düşünceleri yarıda kaldı.

"Bu daha iyi," dedi Jeanie boynuna doğru sakalının altındaki sert kirli sakalı öperken.

Jeanie'yi kalçalarından kavradı ve sürücü koltuğuna oturması için kendine doğru çekti.

"Daha da iyi."

Jeanie gülümsedi ve Logan tekrar onu öptü. Her zaman gülümseyen, her zaman onu tahrik eden dudaklarına doyamıyordu. Çok yumuşak ve istekliydi.

Logan'ın tüm lise hayatı boyunca bir kız arkadaşı olmuştu ve ilişkileri üç aydan kısa sürmüştü ama o an, kamyonetinin

içinde sevişirken, hâlâ tamamen giyinikken ama keşke kıyafetlerim üzerimde olmasaydı diye düşünürken, o işkence dolu aylara geri gitmişti. Birbirlerini kavradılar, el yordamıyla tuttular. Hiçbir incelik yoktu, sadece ihtiyaç. Tıpkı o zamanlar olduğu gibi, kafasının arkasında, daha ileri gitmemeleri gerektiğine dair belirsiz bir düşünce vardı ama her şey dilinin onunkiyle buluşmasıyla siliniyordu.

Jeanie'nin elleri her yerdeydi, parmakları omuzlarına gömülüyor, sonra saçlarını çekiştirmek için yukarı çıkıyordu. Dudaklarında da aynı derecede çaresizlik hissi vardı ve Jeanie kucağında öne doğru sallandığında, kesinlikle oracıkta öleceğini düşündü.

Boğuk bir inleme çıktı ağzından, Jeanie bir kez daha sallandı.

"Jeanie," dedi hırıltılı bir şekilde, elleriyle kalçalarını sıkıca kavramıştı.

İkisi de pantolonunu çıkarmakla ilgili karmaşık matematiği çözmeye çalışırken, Jeanie poposuyla komaya bastı.

Kornanın yüksek sesi sessiz gecenin içinde yankılandı.

Jeanie donakaldı, gözleri komik bir şekilde büyüdü, hızlı ve sert bir şekilde nefes alıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

İkisi de dışarıya baktı, büyüden kurtulup tam da lanet olası Main Caddesi'nin ortasında olduklarını ve sanki on yedi yaşındaymış gibi davrandıklarını hatırladılar.

Bu, kasaba dedikodularından kaçınma planının bir parçası mıydı? Ne halt ettiğini sanıyordu.

"Sanırım biz..."

"Evet, özür dilerim. Kesinlikle." Jeanie kucağından kalkıp tekrar yolcu koltuğuna geçerek yığıldı. "Sanırım biraz kendimizi kaptırdık."

"Sanırım öyle." Logan elini saçlarının arasından geçirdi, nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Jeanie'nin yüzü kıpkırmızıydı, dudakları kırmızı ve dolgundu.

Dudaklarına bakma.

"Tekrar teşekkür ederim beni getirdiğin için," dedi hafifçe gülüp arka koltukta kıyafetlerini ararken.

"Rica ederim."

Kapıyı açtı ve soğuk ekim havası aşırı ısınmış tenini serinletmesine yardımcı oldu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diye hatırlattı Logan.

Jeanie başını anlayışlı bir şekilde salladı, kapıyı kapatarak Logan'ı yalnız bıraktı ki ne hissettiği konusunda her zamankinden daha fazla kafası karışmış bir hâldeydi.

Ama onu bir daha ne zaman görebileceğini planlamaya başlamıştı bile.

On Dokuzuncu Bölüm

"Beklerken sana bir fincan çay getireyim mi, tatlım?"

"Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Israr ettiği için Estelle diye hitap ettiği Logan'ın büyükannesi çay yapmak için hızla içeri girdi. Jeanie, Logan'ın evim dediği geniş bir çiftlik evinin dışındaki basamaklarda oturuyordu. Burası güzeldi. Eski ve kesinlikle periliydi ama yine de güzeldi. Önünde, gördüğü en komik tavuklardan oluşan küçük bir sürü toprağı gagalıyordu. Her birinin kafasında, oldukça gösterişli bir saç modeliymiş gibi duran, tüylerden oluşan bir tutam vardı. Ayaklarında da aynı türden tüyler vardı. Jeanie, bunların kürk astarlı küçük botlara benzediğini düşündü. Onlara bakmak bile yüzünde bir gülümsemeye neden oluyordu.

Aslında bu yerin tamamı onu gülümsetiyordu. Ta ki davet edilmediğini hatırlayana kadar.

Yeni kiraladığı arabaya atlayıp pat diye buraya geliverm işti.

Orada oturdukça, belki de bunun bir hata olduğu düşüncesi kafasında gezinmeye başladı. Belki Logan evine böyle habersizce gelmesini hoş karşılamayacaktı. Ama işler "dosya" konusunda giderek karmaşıklaşmıştı ve kafeden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca gerçekten merak ediyordu

ve Logan'ın nerede yaşayıp çalıştığını görmeyi gerçekten istiyordu.

Ama belki de bu kadarı fazlaydı?

Birkaç gün önce yaşadıkları küçük öpüşme faslından sonra, Jeanie bir türlü Logan'ı aklından çıkaramamıştı. Üstelik bu durum, sadece yanaklarında bıraktığı sakal izlerinden değildi. Daha çok, Logan'ın kırık pencereye üzülmesiyle ilgiliydi. Bu, Jeanie'yi Logan'ın gerçekten ona yardım etmek istediğini düşündürmüştü.

Belki de çok ileri gitmemişti.

Sonra buraya gelmeye karar vermiş, muhtemelen her şeyi berbat etmişti. Logan aralarındaki şeyi gizli tutmak istiyordu ve şimdi Jeanie onu evinde basıvermişti. Şimdi Kaori ya da Nancy yaban mersini çalılarının arasından çıkıp neden burada olduğunu sorgulasa hiç şaşırmazdı.

Kitap kulübündeki yeni arkadaşlarını sevmediğinden değildi. Ama Logan haklıydı: O kulüptekiler herkesin her şeyini biliyordu.

Eski çiftlik evinin kapısı arkasından çarparak kapandı.

"Al bakalım. Ara sıra bir başkasının sana içecek getirmesi güzel bir şey, değil mi?" Estelle geniş verandadaki büyük kolonlardan birine yaslandı.

"Evet, kesinlikle. Çok teşekkür ederim ama galiba artık gitsem iyi olacak diye düşünüyorum."

"Gitmek mi? Ama Logan her an dönebilir."

"Önemli değil. Onu rahatsız etmek istemem. Başka bir zaman konuşuruz."

Estelle kar gibi beyaz kaşını kaldırmış, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Bu çılgın küçük kasabanın diğer sakinleri gibi değilim," dedi. "Eğer seninle torunum arasında bir şey varsa, bilmem gerekmez."

"Ben... biz..."

"Aynen öyle. Tartışmaya gerek yok." Estelle tişörtünün üzerine geçirdiği fırfırlı önlüğe ve fosforlu pembe taytına elini sildi. "Ama bence kalmalısın. Logan küçükken de utangaçtı. Bir arkadaş edindiğini görmek her zaman beni mutlu eder."

Jeanie yaşlı kadına gülümsedi. Şimdi bu tatlı büyükanneyi hayal kırıklığına uğratıp kaçmak olmazdı. Ayrıca utangaç, küçük Logan'ın düşüncesi içini bir tuhaf yapmıştı. Tavuklara odaklandı.

"İsimleri var mı?"

"Kesinlikle vardır. O çocuk her şeye isim takar ama ben aklımda tutamıyorum."

Jeanie iri yapılı, sakallı Logan'dan "o çocuk" diye bahsedilmesine neredeyse kahkaha atacaktı. "Hayvanları hep sever miydi?"

"Ah, evet. Eve türlü türlü hayvan getirirdi. Kanadı kırık kuşlar, annesiz kalmış sincap yavruları... Bunun psikolojik bir açıklaması olduğunu anlamak için diplomaya gerek yok. Neyse, bir keresinde yaralı olduğunu düşündüğü bir yarasa getirdiğinde bir sınır çizmek zorunda kaldım. Meğer hayvanın hiçbir şeyi yokmuş, sadece üşümüş. Evimizde güzelce ısındıktan sonra, kutudan fırlayıp deli gibi çığlıklar atarak evin içinde uçmaya başladı."

Jeanie eliyle yüzünü kapatarak güldü. "Yarasa mı! Korkunç."

Estelle başıyla onayladı. "Henry onu dışarı kovaladı ama o andan itibaren tüm kurtarma operasyonları ahırda gerçekleşti artık."

"Bence çok mantıklı."

Çakıllı yoldan gelen bir kamyonet lastiğinin sesi konuşmalarını böldü.

"İşte, geldi. Sizi yalnız bırakayım da konuşun." Estelle, Jeanie'nin sadece sohbet etmek için burada olduğuna bir saniye bile inanmıyormuş gibi ona göz kırptı. Harika. Logan'ın büyükannesi bile Jeanie'nin çiftçiyi baştan çıkarma planlarını fark etmişti.

Jeanie, Logan'ı yolun yarısında karşılamak için kalkmaması mı, yoksa burada, basamaklarda oturup garip bir şekilde beklemesi mi gerekiyor, bilemedi.

Oturup garip garip beklemekle yetinmeye karar verdi.

Bu sırada tüylü minik bir tavuk kucağına atladı ve kendisini biraz daha iyi hissetmesine neden oldu. Tavuğun yumuşacık başını okşadı, o da mutlu bir şekilde gıdakladı. Bu sırada Logan kamyonetten inerken onu fark etmedi.

Jeanie, Estelle'in dediğine göre, Logan'ın bir alpakaya selam vermesini izledi. Logan hayvanın kulaklarının arasını okşadı ve o an Jeanie alpakanın güldüğüne yemin edebilirdi. Logan gözleri yerde, ayaklarına bakarak patikadan eve doğru ilerledi. Neredeyse Jeanie'nin yanına varmıştı ki o an gözlerini kaldırdı.

Bu esnada ona daha önce seslenmediği için Jeanie saçmaladığını hissediyordu, ama şimdi kucağında iki tavuk vardı ve birinin tırmanıp kafasına konmanın bir yolunu aradığından oldukça emindi.

Logan'ın bakışları onunkiyle buluştu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Jeanie'yi baştan aşağı süzdü. İşten yeni gelmiş hâliyle, yırtık kot, geriye doğru toplanmış saçları ve etrafında cıvıldayan bir sürü tavukla birlikte. Bir tanesi muhtemelen çayından içiyordu. Tavuklar için çay zararlı mıydı? Ah, olamaz. Logan'ın tavuklarından birini öldürmek istemezdi. Jeanie tavuğu uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hayır, hayır. Bu sana göre değil, küçük tavuk. Hasta mı olmak istiyorsun?" Tavuk kafasını yana eğip boncuk gibi

gözleriyle ona baktı. "Şişt, hadi git." Elini salladı, ancak tavuk koluna zıplayıp tüneyecek yeni bir yer bulmaya çalıştı. İyi, peki! Onu da kucağına alıp diğerlerinin yanına koydu. Neyse ki bu tavuklar küçük ve tuhaftı, yoksa kucağında yer kalmazdı.

Başını kaldırdığında Logan'ın hâlâ kendisine baktığını gördü.

Yerinden kıpırdamamıştı bile. Olduğu yerde donup kalmış, onu izliyordu. Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

Jeanie sırıttı. "Sanırım tavukların beni sevdi. Bunlar tavuk, değil mi? Ama biraz garipler."

"Habeş tavukları," dedi Logan hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle ona doğru yürürken.

"Vay canına... oldukça havalı," diye takıldı Jeanie.

Logan Jeanie'nin kucağındaki tüylü başlardan birine parmağıyla dokundu. "Çok havalı."

"İsimleri var mı?"

Logan'ın yanakları kıpkırmızı oldu. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Şey... evet."

Jeanie bekledi. "Ee?"

Logan iç çekti. "Taylor, Rihanna, Lizzo." Kucağındaki üç tavuğu işaret etti. "Şurada oturan Lady Gaga ve Britney. Ve kafana tırmanmaya çalışan da Selena."

"Ne?!" Jeanie aniden kahkaha attı ve sesi tavukları ürkütüp bir tüy bulutuyla uçmalarına neden oldu. Gülmekten karnına ağrılar girdi. "Tavuklarına pop yıldızlarının adını mı verdin?"

Logan omuz silkti. "Temaya uyuyor."

"Aman Tanrım, ne teması?"

Logan uzun bir iç çekti ama dudaklarındaki gülümsemeyi engelleyemedi. Jeanie onu öpmek istedi. "Şey, keçiler Marley ve Dylan."

"Bob Marley?"

"Aynen."

"Peki, ya alpaka?" diye sordu Jeanie sesindeki neşeyi gizleyemeden.

Logan yüzünü buruşturdu. "Harry Styles."

"Harry Styles?" Jeanie neşeyle çığlık attı. "Harika."

Logan gülümsemesini saklamaktan vazgeçmişti. Şimdi tamamen gülümsüyordu. "Temayı bozamazdım."

"Kesinlikle, bozmamalısın."

Logan küçük bir kahkaha attı. "Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet. Her şey yolunda. Öylece çıkıp geldiğim için üzgünüm." Ayağa kalktı ama Logan kolundan tuttu. Hafifçe sıktı.

"Özür dilemene gerek yok. Bir sorun mu var?"

"Şey, dosya hakkında sana bilgi vermek istedim."

"Doğru. Dosya. Hadi, benimle gel. Bana her şeyi anlatırsın."

Logan, Jeanie'yi evin yan tarafından dolaştırarak ağaçlara altın sarısı, kırmızı ve yanık turuncu renkleriyle meydan okuyan, geç açan yıldız çiçeklerinden oluşan güzel bir bahçeye götürdü. Börülceler uzun sapları üzerinde eğilmeye başlamıştı ama Jeanie onların yazın ne kadar cıvıl cıvıl göründüğünü hayal edebiliyordu.

Jeanie çiftliğin saman ve kuru yaprak kokusunu içine çekti. Havada bir miktar odun dumanı ve aşırı olgunlaşmış elmaların kokusu süzülüyordu. Burası tamamen Logan gibi kokuyordu. Bu koku şişelenmeliydi. *Eau de Seksi Çiftçi.* Jeanie, kahkaha atmamak için kendini zor tutarak Logan'ı evin yanındaki bir kapıya kadar takip etti.

Logan kapıyı açtı, Jeanie içeri adım atıp günün aydınlığından sonra gözlerinin alışması için zaman tanıdı. Tertemiz bir odadaydı. *Logan'ın* tertemiz odasında. Hemen yanında kusursuz şekilde toplanmış yatağı vardı. Ağzı kurudu.

"Bir şey içer misin?" diye sordu Logan, uzaktaki duvardaki küçük mutfak alanına yönelerek.

"Sadece bir bardak su fena olmazdı."

Jeanie, Logan kendisine su doldururken etrafa bakındı. Fazla göze batmadan merakını gidermeye çalışıyordu. Küçük mutfağın yanında bulunan bir masa, odanın büyük kısmını kaplayan ve kesinlikle hakkında düşünmediği yatak, muhtemelen banyoya açılan bir kapı vardı. Yatağın iki yanında komodin bulunuyordu ama sadece bir tanesinin üzerinde kitaplar vardı. Kitapların üstünde de bir okuma gözlüğü. Aman Tanrım, Logan okuma gözlüğü mü takıyordu?! Bu adam karşısında hiç şansı yoktu. Şu an iç çamaşırlarını çıkarsa yeriydi.

Logan boğazını temizleyince Jeanie'nin bakışları hemen ona döndü.

"Çok bir şey değil," dedi Logan, tam o sırada Jeanie, "Ben sevdim burayı," dedi.

Logan'ın güzel dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı kıvrıldı, belli belirsiz kaşlarını çatmıştı. "Büyükbabamla bu odayı yaklaşık bir yıl önce eve ekledik. Büyük eve taşındığımda kendisiyle büyükannemin burada kalacağını düşündü. Ama o koca evi tek başıma almam için pek bir neden yok." Yanakları kızarmış, alnında derin bir çizgi belirmişti.

Jeanie yatağına kendini bıraktı ve Logan'ın gözleri büyüdü. "Bence çok güzel. Tam kararında bir alan." Ona doğru yukarı bakarak gülümsedi. Bu gülümsemesiyle Logan'a söylemek isteyip de söyleyemediği her şeyi ifade etmeyi umuyordu. Özellikle de Lucy'nin kaybeden taraf olduğunu, bu tatlı adamı sevmekten ve onun tarafından sevilmekten mahrum kaldığını... Kendisinin, bu noktada Logan lanet olası bir bodrumda yaşasa bile umursamayacağını.

Jeanie kendini kaptırmıştı.

Beklediğinden daha fazla kaptırmıştı.

Saklayabileceğinden çok daha yoğun bir şekilde.

Logan onu yatağında otururken izlemeye devam etti. İfadesi üzüntüden daha yoğun ve aç bir şeye dönüştü. Jeanie bu bakışın ağırlığını karnında hissedebiliyordu.

"Şey, dosya," diye atıldı Jeanie anı bozarak.

"Doğru," dedi Logan sakalında elini gezdirip mutfak tezgâhına yaslanarak. "Neler oluyor?"

Jeanie derin bir nefes aldı. *İşte, başlıyordu. Bu adamın önüne bir sürü saçmalığı dökmenin zamanı gelmişti.* Ama kendisi istemişti...

Yirminci Bölüm

Jeanie onun yatağında oturuyordu. Bu durum Logan'm beyin hücrelerini çok etkisiz bir beyin hücresi çorbasına dönüştürüyordu.

Onu ön basamaklarında görmek de neredeyse aynı etkiyi yaratmıştı. Batmak üzere olan güneş yüzüne vurmuş, onu altın rengi bir parıltıyla çevrelemişti. Ama Logan'ı asıl durakladan ifadesi olmuştu; kocaman gülümsemesi, gözlerindeki kıvılcım. Absürt bir şekilde görünüyordu aslında çünkü tavukları onu tüneyecekleri bir alan gibi kullanmıştı ama Jeanie tüm bunlar sırasında kahkahalar atmış, onlara saçma sözler mırıldanmış ve her şeyi normal karşılamıştı.

Şimdi ise işte buradaydı, onun odasında, yatağında, güneş ışığı ve kavrulmuş kahve gibi kokuyordu. Logan konuşmak istemiyordu. Bacaklarının arasına girip Jeanie'yi yatağına bastırmak istiyordu. Boynunda onun nefes nefese kalışını hissetmek istiyordu. Adını mırıldandığını duymak istiyordu.

"Logan?"

Lanet olsun.

"Şey... evet, pardon. En son ne dedin?"

Jeanie'nin yanakları kızarmıştı, dudakları ise lezzetli bir elma gibiydi. Sanki Logan'ın ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş da kendisi de aynı şeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Jeanie başını iki yana salladı. Topuzundan sarkan saç tutamları yüzünü çevreliyordu. "Sanırım aramalar evin içinden yapılıyor."

Logan şaşırdı. "Neden bahsediyorsun, Jeanie?"

"Bir korku filmine gönderme. Boş ver." Ayakkabılarını çıkarmış, her gün onun yatağında oturuyormuş gibi bacaklarını altına alarak oturmuştu. Sanki uzun bir günün ardından hep böyle konuşuyorlarmış gibiydi.

"Sanırım benden kurtulmaya çalışan kişi kafede çalışıyor."

"Bekle, ne?"

Jeanie başıyla onayladı, teorisini açıklamak için hazırlanırken Logan gülümsememek için kendini zor tuttu. Durumu ciddiye alıyordu ama bir şey için heyecanlandığında çok tatlı oluyordu ki bu da sık sık gerçekleşiyordu. Onun bu özelliğini seviyordu.

Ondan *hoşlanıyordu*.

HOŞLANIYORDU.

"Daha garip şeyler olmaya başladı," dedi Jeanie. "Geçen gün buzdolabının fişi çekilmişti. Neredeyse tüm sütler ziyan oluyordu! Ve bir sabah boyunca defalarca tamir etmemize rağmen cappuccino makinesi sürekli bozulup durdu."

"Hımm. Kesinlikle garip."

Jeanie başıyla onayladı, hızını alamıyordu artık. "Değil mi? Hatta duvarlardan bazı sanat eserlerinin çalındığını düşündüm, ta ki bir temizlik dolabında saklanmış hâlde bulana kadar. Çok garip. Bunu kafeye mesai dışı saatlerde erişimi olan biri dışında ki yapmış olabilir?"

Logan'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Jeanie gerçek anlamda tehlikede olmasa bile, biri onunla uğraşıyorsa, bu kabul edilemezdi.

"Peki, kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Jeanie kendisini ciddiye aldığı için küçük bir gülümsemeyle ödüllendirdi onu.

"Yani benden başka anahtarı olan sadece üç kişi var: Norman, Crystal ve Joe."

"Üç şüpheli."

Jeanie kocaman gülümsedi. "Evet, aynen öyle. Şimdi, Norman."

Norman. Logan yaşlı adamı düşündü. Norman yıllardır Dot ile kafede çalışıyordu. "Norman neden kafenin düzenini bozmak istesin ki? Orayı seviyor."

"Benim de aklıma bu geldi," dedi Jeanie. "Dot ile yıllarca birlikte işletti burayı. Neden inşa ettikleri şeyi mahvetmek istesin, değil mi?"

Logan başıyla onayladı.

"Peki, ya Crystal?" Jeanie bir tutam saçı kulağının arkasına atarken yerinde kıpırdandı. "Sanırım sana âşık."

Logan suyunu içerken boğulacak gibi oldu. "Ne? Değil."

"Sen içeri girdiğinde gözleri neredeyse kalp şeklini alıyor!"

"Kesinlikle hayır."

Crystal'ın ondan hoşlanıyor olması imkânsızdı. Lise balo kraliçesi olan ve bir dizi yatak reklamında oynadığı için civarda ünlü olan Crystal. İmkânı yoktu. En son duyduğuna göre, Crystal yarı profesyonel bir futbolcu ile çıkıyordu ama hangi oyuncu olduğunu söylemeyi reddediyordu. Kesinlikle ilgilenmiyordu. "Zaten neden önemli olsun ki?" diye sordu Logan.

"Belki bizden haberi vardır ve sinirlenmiştir, şimdi de intikam peşindedir." Jeanie'nin sözleri sanki söylemekten neredeyse çok utanıyormuş gibi birbirine karışıyordu ama bunları söylemesi gerekiyordu.

"Bizden kimsenin haberi yok." Logan bunu söylerken aklı, diğer gece kamyonetinde, o lanet yolda yaşanan anla-

ra kaydı. Herhangi biri geçerken onları görebilirdi. Evet. Birilerinin haberinin olması mümkün görünüyordu ama hâlâ Crystal'ın umurunda olacağını sanmıyordu. "Sanmıyorum. Peki, ya Joe?"

Joe gençti, henüz on dokuzundaydı, dudak piercing'i ve boynundaki birkaç dövmeyle listede suçlu gibi görünüyordu. Ama Logan, Joe'yu tanıyordu. Büyükannesini aerobik dersine götürdüğünü ve birkaç kez de onu bıraktığını biliyordu. Yaşlılara iyi davranan bir çocuğu suçlamak zordu.

Jeanie omuz silkti ama Crystal teorisinden vazgeçtiği için rahatlamış görünüyordu. "Joe tatlı bir çocuk. Bunları neden yapsın ki! Üstelik işe gerçekten ihtiyacı var. Mantıklı değil."

Logan bir nefes verdi, Jeanie'nin Joe'yu onu gördüğü gibi görmesine sevinmişti.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Jeanie kaşlarının arasında endişeden oluşan bir çizgiyle.

"Bu tuhaf ama belki de tüm bunlar kazayla olmuştur? Biri geçerken buzdolabının fişine takılmıştır? Belki de cappuccino makinesi gerçekten hassastır?"

Jeanie dudaklarını büzdü. "Evet... belki. Ama yine de garip geliyor." Omzunu silkti.

Logan, Jeanie'nin endişelerini en son görmezden geldiğinde gece yarısı camı kırılmıştı. Aynı hatayı bir daha yapamazdı.

"Belki bir gözetleme daha yapmanın zamanı gelmiştir."

Jeanie'nin gözlerinde beliren heyecan kıvılcımını yakaladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne zaman istersen, tamam mı?"

"Teşekkürler." Jeanie ayağa kalktı ve Logan'ın zihninde onu kalmaya ikna edecek bir bahane bulma çabası hızlandı. Bugün kal, hep kal.

Oda küçüktü. Üç adımda onun karşısına geçip hiçbir planı olmadan ellerini Jeanie'nin kalçalarına koyup onu kendine çekti.

"Biri seninle uğraşıyorsa, bunu çözeceğiz. Tamam mı?"

Jeanie yüzünü ona doğru kaldırdı. "Tamam."

Daha fazla bir şey söylemek istiyordu, burada mutlu olup olmadığını sormak istiyordu. Kafeyi işletmeyi sevip sevmediğini. Logan ona âşık olur olmaz Boston'a geri dönmek için gizli planları olup olmadığını.

Jeanie altdudağını ısırdı ve derin kahverengi gözleriyle Logan'ın bakışlarına karşılık verdi.

Logan kendini kandırmanın manasız olduğunu biliyordu. O kirpi desenli pijamalarıyla ilk kez gördüğünde ona âşık olmuştu.

Ve Jeanie şu an buradaydı. Bunu boşuna harcamak aptallık olurdu.

Logan parmaklarıyla Jeanie'nin kalçalarını avuçladı, hoş bir baskı yaratmışıt bu. Jeanie'nin elleri Logan'ın göğsündeydi, sonra omuzlarından sırtına doğru kayarak yeniden yukarı çıktı, genişliğinin ve sağlamlığının tadını çıkarıyordu.

Jeanie bunun için geldiğini fark etti.

Sadece ona dokunmak için değildi, gerçi bunun da bir parçası olduğu kesindi.

Hayır, asıl sebep Logan'ın bu kısa süre içinde onun bir tür dengesini bulmasını sağlamasıydı. Kafede işler karıştığında, buraya ait olup olmadığını sorguladığında ya da hedeflediği Jeanie'nin nasıl olacağından emin olmadığında, Logan'ın etrafında olmak... kendini iyi hissettiriyordu. Diğer her şeyi zamanla çözebilirdi ama günün sonunda konuşabileceği, fikirlerini paylaşabileceği ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyen birine ihtiyacı vardı.

Rahatlatıcı ve güven vericiydi.

Ama aynı zamanda inanılmaz derecede seksiydi ki Logan bunu ona bir kez daha hatırlattı. Jeanie'yi kendine daha da çekip dudaklarıyla kulağının hemen arkasına dokundu. Logan dudaklarıyla Jeanie'yi çenesinden dudaklarına doğru öperek ilerledi.

"Bu dudaklar," dedi Logan, sesi alçak ve kısık bir mırıltı gibiydi. Elleriyle kalçalarının kıvrımına, belinin çukuruna, göğüslerinin yanlarına dokundu, sonra elleri Jeanie'nin yan taraflarına kaydı. "Bu beden," diye inledi.

Jeanie onu öptü, iniltisini hissetti, içinde dolaşan titreşimin tadını çıkardı.

Jeanie, Logan'ın kendisini öpmek de dahil hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını çabucak öğreniyordu. Acele etmiyordu. Kendine zaman tanıyordu. *Kusursuzdu.* Jeanie, bugüne kadar böyle öpülmemişti. Sanki Logan onu bütün gün öpebilirmiş gibi, sanki asla usanmayacakmış gibi. Öpüşmek, sadece hedefe giden bir yol değilmiş gibi.

Ama Jeanie bütün gece öpüşmek istemiyordu. Başka planları vardı ya da en azından kapı çalınana kadar öyleydi.

Kapının tıklatılması, Logan'ın ne kadar çabuk tepki verdiğine bakılırsa, silah sesi gibi etkiliydi.

Ellerini Jeanie'nin bedeninden o kadar hızla çekti ki Jeanie ne olduğunu kavrayamadı. Logan bir adım geri attı, sonra bir adım daha, aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştı. Sakalının haricinde gözüken yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Mavi gözleri suçluluk, korku ya da bambaşka bir şeyle, belki de pişmanlıkla kocaman açılmıştı.

Sanki bir cinayet silahını tutarken, cesedin üzerinde durup herkesin duyabileceği şekilde planlarını açıklarken yakalanmışlar gibi Jeanie'den uzaklaştı.

Jeanie'ye dokunursa yanacakmış gibi sıçradı.

Ellerini Jeanie'nin bedeninden çekmişti, sanki ne yaptıklarının başkası tarafından bilinme düşüncesine bile tahammül edemiyormuş gibiydi.

Aniden bu gizli ilişki eskisi kadar eğlenceli gelmemeye başladı.

Jeanie, Logan'ın saçlarının arasından ellerini geçirip kapıya doğru ilerlemesini izledi. Karşısındaki kişiyle konuşmasını dinledi. Erken gelen bir sevkiyat hakkında bir şeyler söylüyordu. Kapıyı kapatıp Jeanie'ye döndüğünde, an o kadar bozulmuştu ki geri döndürmek imkânsızdı.

Aniden yeni arkadaşlarının uyarıları zihninde yankılanmaya başladı. Logan'ın kolayca yoğun duygulara kapıldığına, Logan'ın kalbinin kırıldığına dair uyarılar... Bu adama karşı dikkatli davranması ve onu incitmemeye çalışması gerektiğiyle ilgili o kadar çok uyarı almıştı ki! Ancak aralarındaki bu gizli şey başladığından beri ilk kez *kendisini* incinmekten koruyanın kim olduğunu merak etti.

Başlarken iyi bir fikir gibi görünmüştü, eğlenceli ve çok baskının olmadığı bir yol gibi. Ama şimdi içini bir şeyler burkuyordu. Bu işin nasıl sona ereceğini gördüğünde, daha az eğlenceli bir hâle gelmişti. Onun eski sevgilisini hâlâ *unutamadığını* bu kadar açık bir şekilde fark ettiğinde... Bu adamdan ne kadar hoşlandığını ve ona ne kadar *bağlandığını* hissettiğinde... Logan'a olan duygularının, burada olmasına dair hisleriyle iç içe geçmesine izin vermemeye kararlıydı.

Logan ile ne olursa olsun, Jeanie burada olmayı seviyordu. Yeni arkadaşlarını, yeni kitap kulübünü seviyordu. İyi bir işveren ve patron olmayı öğreniyordu. Sonuçta bir kedisi bile vardı! Logan'a karşı duyduğu karmaşık hislerin planlarını altüst etmesine izin veremezdi.

"Gitmeliyim."

Logan'ın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Jeanie, ben..."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Jeanie bir elini kaldırıp Logan'ın ağzından çıkmakta olan özrünü geçiştirdi. Özür falan istemiyordu. Sadece evine gitmek, kafasındaki karışık düşünceleri çözmek, incinen duygularını iyileştirmek istiyordu. "Sadece yapmam... gereken... bazı şeyler var, envanter yapmam gerek. Bir de Casper'ın yemeği var. Evcil hayvan sahibi olmak, biliyorsun işte." Zoraki bir şekilde gülerek kapıya doğru ilerlemeye çalıştı ama Logan onun elini tutarak durdurdu.

"Bunun için özür dilerim. İşle ilgili bir şeydi sadece ama bu kasabanın nasıl dedikoducu olduğunu sen de biliyorsun."

"Doğru. Biliyorum. Hiç sorun değil." Sahte gülümsemesi yanaklarını acıtıyordu.

"Jeanie." Sesi alçak ve kararlıydı, Jeanie'nin kafasının içinde neler olup bittiğini anlatmasını istiyordu.

"Gerçekten sorun yok, Logan. En başından beri böyle anlaşmıştık. Bu sadece bizim için."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, ifadesi karardı. "Bundan memnun değilsin."

"Kim diyor?"

"Ben. O korkunç sahte gülümsemeni takınıyorsun."

"Hangi sahte gülümseme?"

"İşte, bu! Bana her şey yolundaymış gibi göstermeye çalıştığında yüzünde olan gülümseme. O kadar da iyi saklayamıyorsun. Neden yapıyorsun bunu?"

"Öyle bir şey yapmıyorum." Onun kendisini bu kadar iyi tanıdığını nasıl iddia edebilirdi? "Sadece bunun pek iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladım."

Logan bu sözler karşısında irkildi ve Jeanie neredeyse bundan dolayı kendini kötü hissetti ama harika bir öpücüğün

ortasında bir kenara itilmiş gibi hissetmek içinde bir şeyleri tetiklemişti.

"Birbirimizi pek tanımıyoruz, bu gerçekten hoştu ve buraya taşındığımdan beri benim için yaptıkların için minnettarım ama belki biraz ara vermeliyiz. En azından şimdilik."

"Ara vermek?"

"Evet."

"Bunu mu istiyorsun?"

Jeanie uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Ne istediğimi bilmiyorum, tamam mı? İşte, sorun da bu. Ne istediğimi bildiğimi düşündüğüm her seferde, sen bana böyle bakıyorsun ve beni öpüyorsun ve sen beni öptüğünde hiçbir şey düşünemiyorum!"

"Artık seni öpmemi istemiyor musun?" Farkında olmadan ona daha da yaklaşmıştı ve hâlâ elini bırakmamıştı. Parmakları onun parmaklarıyla kenetlenmiş hâldeydi.

"Şey... *öpmemeni* de istemiyorum."

"Jeanie." Yine yaptı. Adını o ciddi ve seksi bir tonla söylemişti ki bu, ona her şeyi itiraf etme isteği uyandırıyordu. Kesinlikle bir sorgu görevlisi olmalıydı.

"Evet?"

"Şu anda çok kafa karıştırıcı davranıyorsun."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Sorun değil. Sen ne istediğini çözene kadar beklerim."

Karnındaki kasılma biraz olsun geçti. "Tamam."

Logan başıyla onayladı. "Tamam."

"Logan?"

"Evet?"

"Lucy ile ne oldu?"

Bu sefer Logan uzun bir nefes verdi. Elini sakalının üzerinde gezdirdi ve rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kıpırdandı, sanki bu konuşmayı yapmaktansa koşmayı tercih

edermiş gibi ve Jeanie bir an için hiçbir şey söylemeyebileceğini düşündü.

"Burada mutlu değildi," dedi sonunda. "Benimle mutlu değildi."

"Üzgünüm."

Omuz silkti. "Evlenme teklif etmeden önce bir süredir böyleydi ama düzeltebileceğimi düşündüm. Burada yaşamaya dair fikrini değiştirebileceğimi sandım ama..." Geniş omuzlarını bir kez daha silkerek duraksadı, "işe yaramadı."

"Onun gitmesi seninle ilgili bir şey değil, biliyorsun, değil mi?"

Burnundan hafif bir nefes verdi.

"Ciddiyim. Sadece uyumlu bir çift olmamanız, bunun senin hatan olduğu anlamına gelmez." Gözlerini gözlerine dikti. Logan sözlerinin samimiyetini ölçüyormuş gibi ona dikkatle bakıyordu, sanki ona inanmak istiyordu. "Hem bu komik tavukların ortak sahibi olma şansını kaçırdığı için bariz bir şekilde aptalmış."

Logan'dan beklenmedik bir kahkaha yükseldi. "Onlar benim en cezbedici noktam."

Jeanie gülümsedi ve ona doğru bir adım attı, zaten kendisini onun çekim gücüne kapılmış hissediyordu. Bu tamamen onun kendisinden daha büyük olmasıyla ilgiliydi, değil mi? Bu sadece bilimsel bir gerçek olmalıydı.

"Sanmıyorum," dedi. "Başka birkaç şey daha var."

"Öyle mi?" Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. Çekingen, umut dolu küçük bir şey.

"Eh, bence dedektif ya da belki çilingir olarak bir geleceğin olabilir," dedi Jeanie.

Logan'ın gülümsemesi arttı.

"Oldukça tatlısın."

"Öyle mi?" Yanakları hafifçe kızardı.

"Evet. Ve fena öpüşüyor da sayılmazsın." Ona doğru bir adım attı, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Duyguları hâlâ çok karmaşıktı; bu küçük alanda bu büyük adamla kalmanın iyi bir fikir olmadığına emindi. Kalırsa, sonrasında pişman olacağı kararlar vermesi kaçınılmazdı.

"Senden hoşlanıyorum, Jeanie," dedi Logan, sesi alçak ve kısık bir tondaydı.

"Tamam, güzel." Gerçekten güzeldi. İyi bir başlangıç. Ama Jeanie bunun onları ve aralarındaki garip, gizli durumu nereye götüreceğinden hâlâ emin değildi. Bu kasabada gizlice buluşmaya ve birlikte değilmiş gibi davranmaya ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordu. Çünkü aslında gerçekten birlikte olduklarını kabul etmek istiyordu.

"Tamam, güzel," diye tekrarladı Logan.

"Şimdi gidiyorum."

Logan başını eğerek onu bir kez daha öptü. Bu, Jeanie'nin gitme planını ciddi şekilde tekrar gözden geçirmesine neden oldu ama sonunda Logan onu bıraktı.

Jeanie, Logan'ın odasından hızla çıktı, bu karmaşık durumun içinde kalbini kimin koruduğundan hâlâ emin değildi.

Yirmi Birinci Bölüm

Logan keçilerin ahırını temizliyordu ki Noah araba yoluna yanaştı. Teknik olarak bu tür işleri yapmak için çiftlik çalışanları vardı ama hepsi de arka tarladaki su kabaklarıyla birlikte son elma hasadını yapmakla meşguldü. Ayrıca Logan, Jeanie'ye karşı sergilediği boktan davranış yüzünden kendini cezalandırıyordu. Büyükbabası kapıyı çaldığında Jeanie'yi neredeyse ezip geçmişti. Kızın kalbini kırmıştı, fazlasıyla açık bir gerçekti. Tabii ki öyleydi. Kim kendisinden utanılıyormuş gibi davranılmasını isterdi ki?

Her ne kadar Jeanie başlangıçta aralarındaki küçük anlaşmayı hoş karşılamış olsa da artık bundan hoşnut değildi. Şimdi ise Logan bu işi aleni hâle getirmenin değip değmeyeceğine karar vermek zorundaydı.

Bir kez daha herkesin önünde başarısız olmaya değer miydi?

Jeanie buna değer miydi?

Bu yüzden kafasını toplamak ve kendini cezalandırmak için keçi gübresi temizliyordu. Temizlenecek bok varken kim meditasyona ihtiyaç duyardı ki?

Noah ahırın çitine yaslanıp kollarını üstüne dayadı. Boblar gömleğinin kollarını kemirirken keyifle gülümsüyordu.

"Hey, sen artık patron değil misin? Büyükannen sana hâlâ hayvan ahırlarını mı temizletiyor?"

"Hayvanlar teknik olarak çiftliğin bir parçası değil," dedi Logan homurdanarak, ahıra taze saman attı.

"Doğru. Bunlar senin bebeklerin." Noah, Marley'i kulaklarının arkasından okşadı, yaşlı keçi mutlu bir şekilde meledi. Ya da huysuzca. Her ikisinde de çıkardığı ses aşağı yukarı aynıydı.

"Burada ne işin var?"

"Sana da merhaba, dostum," dedi Noah dostane bir gülümsemeyle.

"Hey, senin sezonun bitmiş olabilir ama bu, diğerlerinin işi gücü bırakıp geyik muhabbeti yapabileceği anlamına gelmiyor." Noah ailesinden kalan balıkçı teknesini devralmış, birkaç yıl önce Dream Harbor'a taşınmış ve bir balıkçılık tur şirketi kurmuştu. Ama yılın bu zamanlarında turlar azalıyordu. Kışın geçinmek için ise barmenlik yapıyordu ama Logan'a göre Noah yaz gelene kadar gayet rahat bir hayat sürüyordu.

"Seni kontrol etmek için geldim."

"Beni kontrol etmek?"

"Evet, aynen. Kontrol etmek. Seni en son bilgi yarışmasında görmüştüm. Büyük dans yarışmasından önce kaçmıştın ve o zamandan beri haber alamadım."

"Meşguldüm."

"Elbette, hasat işleri falan. Ama mesajlarıma cevap verebilirdin. Ölmüş olabileceğini düşündüm bir ara."

"Ölmedim." Sadece kimseyle konuşacak havada değildi. Kafası Jeanie ve onunla ilgili ne yapacağına dair düşüncelerle doluyken olmazdı.

"Jeanie nasıl?" diye sordu Noah, sanki Logan'ın aklını okumuş gibi. Sinsi herif.

"Nereden bileyim?"

Noah ona bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum, o kadar."

Arkadaş. Neden bu kelime Logan'a şu an karnına sıkı bir tekme yemiş gibi hissettiriyordu? "Arkadaş, tabii. Hazır arkadaşlıktan bahsetmişken, Hazel'e bakışını fark ettim."

Kızıl saçlı adamın yanakları saçlarıyla yarışacak kadar kızardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Logan kollarını göğsünde kavuşturup çite yaslandı. "Senin genelde çıktığın kızlara hiç benzemiyor."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Hazel zeki biri."

Noah homurdandı. "Zeki kızlarla çıkıyorum."

Logan kaşını kaldırdı. "En son hangi kitabı okudun?"

"Bilmiyorum! Hazel'le çıkmanın şartı okumak mı?"

"Bir kitapçı işletiyor. Okumak onun hayatı. Ve onunla çıkmak istediğini biliyorum."

"Belki ona eğlenmenin başka yollarını gösterebilirim." Noah kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı ve Logan onun aşırı yakışıklı yüzüne yumruk atma isteğini zar zor bastırdı.

Gözlerini kısmıştı, içinde bir şeyler kıpırdanıyordu, keskin ve koruyucu bir histi.

"Hazel öyle eğlencelerden hoşlanmaz."

"Ah, öyle mi?"

"Ondan uzak dur, Noah. Sonunda sadece o incinecek." Logan, Noah'ın kadınlarla olan ilişkilerini biliyordu. Hiçbir ilişkisi bir yaz tatilinden uzun sürmemişti. Tatlı, utangaç Hazel'ın Noah'la birlikte olduğu düşüncesi, içinde bir ağabeye özgü içgüdüleri alevlendiriyordu. Hazel onun kardeşi olmasa da biriyle uzun süre arkadaş olunca insan böyle hissetmekten kendini alıkoyamıyordu.

"*Benim* incinmeyeceğim nereden belli?" dedi Noah. Güneş bakır rengi saçlarında parlıyordu. Yanaklarını kaplayan çiller onu daha genç, neredeyse masum gösteriyordu ama sonra kolunu çite yasladı ve oradaki yarı çıplak deniz kızı dövmesi dans etti.

Logan hışımla önündeki toprağa tekme attı. Ne halt ediyordu böyle?

Konuşmanın saçmalığı bir tokat gibi yüzüne çarptı. İki arkadaşı için de endişeleniyor, bir şeylerin yanlış giderek sonunda ellerinde patlamasını istemiyordu. Bu durum onu kasabadaki diğer meraklı dedikoducuların birine dönüştürüyordu. Bu gidişle kitap kulübüne bile katılabilirdi.

Bir anda kasaba halkının kendisi ve Lucy'yle ilgili endişeleri daha az yargılayıcı bir hâle gelmeye başladı. Belki de insanlar bunu bir başarısızlık olarak görmüyordu, belki sadece onu önemsiyorlardı.

Belki de Logan geçen bir yıl boyunca sadece kırılmış gururu yüzünden aksi bir münzevi olmuştu. Şimdi ise korkaklığı yüzünden Jeanie ile harika bir şeyi riske atmak üzereydi.

Lanet olsun. Bu çok daha karmaşıktı. Herkese ve kendisine öfkeli olmak çok daha kolaydı.

Logan bu farkındalıktan kurtulmayı dilercesine omuzlarını silkti. "Evet, özür dilerim. Ne istersen yap."

"Yani izin veriyorsun?" dedi Noah muzır bir gülümsemeyle.

"İzin vermem gerekmiyor. Hazel yetişkin bir kadın."

Noah başıyla onayladı ve Logan onun fındık kabuğu rengindeki gözlerinde şimdiden yaptığı planları görebiliyordu. Ama Noah'ın planları Logan'ın lanet olası işi değildi.

Tırmığı bir kenara bırakıp alnındaki teri sildi. Sonbaharın sonunun serinliği hissediliyordu ama öğleden sonra güneşinde çalışmak yine de terletiyordu. Noah çitin yanında durduğu yerden onu izliyordu.

Logan arkadaşının sabrından mı, yoksa çevresindekilerin davranışlarının belki de sadece bir tür ilgi olduğunu fark etmesinden mi ya da belki de artık kafasında meseleleri döndürüp durmaktan yorulduğundan mı, bilmiyordu ama normalde yapmadığı bir şey yapmak istedi.

Konuşmak istedi. Sorunları hakkında. Yüksek sesle.

Derin bir nefes aldı. Noah kaşını kaldırdı.

"Sanırım Jeanie'yle işleri berbat ettim."

Noah'ın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, sanki bu anı bekliyormuş gibiydi. "Bu konuşmaya bir bira lazım gibi."

"Kesinlikle," diye homurdandı Logan kocaman, aptal ağzını açtığına pişman olarak.

Noah, Logan'ı büyük eve kadar takip etti, koridordan geçti ve büyükannesinin mutfağına girdi. Logan buzdolabından iki bira çıkardı ve birini Noah'a uzattı. Çekmeceyi kurcalayıp bir açacak aradı ama Noah kapağı çoktan tezgâhın kenarında açmıştı.

"Bunu yaparken büyükannem görmesin," diye mırıldandı Logan.

Noah sırıttı. "Estelle beni sever."

"Yeni tezgâhlarını daha çok seviyor."

Noah güldü ve mutfak masasına oturdu. Logan tezgâha yaslanıp durdu, oturamayacak kadar huzursuzdu.

"Peki, Jeanie'yle ne oldu?" diye sordu Noah, soğuk biradan bir yudum aldı. Logan da kendini toplamak için bir yudum aldı.

"Biz... şey... bilmiyorum ama işleri batırdım. Duygularını incittim."

Noah'ın gözleri sevinçle parladı. "Ah, demek bu yüzden ikiniz bilgi yarışması gecesinden bu kadar hızlı sıvıştınız? Böylece..."

"Öyle değil!" diye sert bir şekilde lafını kesti Logan, her ne kadar tam olarak öyle olsa da. "Sadece sessiz kalıyorduk, hepsi bu. İnsanların bir kez olsun işime burnunu sokmasını istemedim."

Noah başıyla onayladı. Noel ağacı ışıklandırma rezaletine Noah dahil olmamıştı ama Logan onun her şeyi bildiğinden

emindi. Kesinlikle Lucy'nin bir gün burada olup ertesi gün gittiğini biliyordu. Noah bunu sorduğunda, Logan sadece yürümedi gibi bir şeyler gevelemişti. Ancak kasabadakiler bu meseleyle ilgili bir toplantı düzenlemiş olsa da şaşırmazdı.

"Bu kasabanın sende garip bir yanı var. Şahsen nedenini pek anlamıyorum."

Logan üfleyerek güldü. "Evet, işte. Jeanie meselesinin de herkesin diline düşmesini istemedim ama sanırım bu onu üzmeye başladı. Bu gizlilik olayı. Bilmiyorum." Sakalını sıvazladı, kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Noah bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Belki de sadece bu ilişkiyi alenen yaşamalısınız." Logan'ın yüzündeki hafif rahatsız ifadeyi görmüş olmalıydı. Devam etti, "Büyük bir gösteriye dönüştürmek zorunda değilsiniz. Sadece bilirsin işte, normal insanlar gibi çıkın."

Evet. Normal insanlar gibi çıkmak. Bu o kadar da kötü gelmiyordu kulağa.

Ama mesele bu kadar basit değildi, değil mi?

"Lucy hakkında ne düşünüyordun?" diye sordu Logan, sormadan önce daha iyi bir fikir bulamamış olmanın pişmanlığıyla.

Noah bira şişesinin ağzı dudaklarına değmek üzereyken düşünceli bir şekilde durdu. "Güzeldi. İyi bir kızdı. Ama ondan bir 'ye, dua et, sev' havası aldım."

"Ne demek istiyorsun?"

Noah omuz silkti. "Gerçek hayattan kaçmaya çalışıyormuş gibiydi. Burada kendini bulabileceğini falan düşünüyormuş gibi."

Jeanie'nin ona burada yeniden başlamak ve her şeyin mükemmel olmasını istediğini söylediği anlar zihninde tekrar tekrar canlandı. Eski hayatından, korkularından kaçıyordu, değil mi?

"Peki, ya Jeanie hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Logan cevaptan korkarak.

Noah'ın gülümsemesi genişledi. "Bilgi yarışmasında bize dersimizi verdiğinden beri onu seviyorum. Eğlenceli. Her şeye açık gibi görünüyor."

Jeanie'nin onunla yağmurda koştuğu, Jeanie'nin dudaklarının onun dudaklarında olduğu, Jeanie'nin bir dakika ona atıştırmalıklar hakkında soru sorduğu ve bir sonraki dakika bir hayalet yakalamaya hazır olduğu anılar zihninde canlandı. Kasaba toplantılarında her komşuyla sohbet ettiğini, en yakın arkadaşlarıyla arkadaş olduğunu düşündü. Lucy buraya hiç yerleşmiş gibi görünmüş müydü?

Onları karşılaştırmayı bırakacak mıydı bir gün?

Bir yudum daha aldı.

"Bak dostum, Jeanie'nin seni terk edeceğinden endişeleniyorsan, bunun yakın zamanda olacağını hiç sanmıyorum. Ve sadece yaz için burada olan kadınlarla çıkmayı alışkanlık hâline getirmiş biri olarak bu, uzman görüşüm."

Noah birasını bitirdi. "Her neyse, bu duygusal konuşma çok eğlenceliydi! Daha sık yapmalıyız." Logan'a sırıttı.

"Pek sanmam."

Noah omzuna vurdu. "Göreceğiz."

Logan iç çekti, Noah'ın kahkahası koridorda yankılanarak uzaklaşırken arkadaşını kapıya kadar uğurladı. "Görüşürüz," diye bağırdı Noah ön kapıdan.

"Görüşürüz."

Logan konuşmalarını düşünerek tezgâha yaslanmış bir hâlde durdu. Güneşin gökyüzünde alçalmaya başladığını izleyecek kadar yeterince uzun bir süre orada kaldı. Çiftlikteki sesler azaldı; uzaktan gelen traktörün uğultusu, evlerine giden işçilerin sesi, huysuz keçilerin melemeleri. Akşam yemeğini hazırlamalıydı, böylece büyükannesinin dersten sonra yemek

yapması gerekmezdi. Büyükbabası muhtemelen hâlâ tarladaydı, her zaman en son o dönerdi. Uzun bir günün ardından sessizliği seviyordu.

Logan hareket etmeye karar verdiğinde, tek bir sonuca varmıştı. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama Jeanie'nin buna değdiğinden emindi.

Sadece her şeyi tamamen berbat etmemiş olmayı umuyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Yirmi İkinci Bölüm

Jeanie sabah saatlerinde bizzat uğrayıp belgeleri bırakan lisanslı emlakçı Barb Sanders'ın getirdiği kâğıtlara göz atıyordu. Bunlar çevredeki diğer binaların son zamanlarda ne kadara satıldığına dair bir listeydi. Jeanie ona teşekkür ederek büyük boy fındık aromalı soya sütlü latte ikram etmiş ve burayı satmayı düşünmediğini ısrarla vurgulamıştı.

Barb ise o parlak beyaz satışçı gülümsemesiyle ona sadece bir düşünmesini söylemişti.

O an ise Jeanie sabah bırakılan bu belgeleri önüne yığmış, kafenin üstündeki küçük dairesinde hem masa hem çalışma alanı olarak kullandığı mutfak masasında oturmuş, düşünüp duruyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu bina -kafe ve üst katındaki daireyle birlikte- satılırsa elde edeceği para akıl almaz bir miktardı. Bu parayla kolaylıkla öğrenci kredilerini ödeyebilir ve kendine sevimli, küçük bir ev alabilirdi. *Düşünebiliyor musunuz?*

Jeanie kesinlikle düşünebiliyordu.

Ayrıca kendi işini yönetmek, Marvin'in asistanı olmaktan daha az stresli değildi. Belki de daha fazlaydı. Ama en azından şimdi bütün bu çaba sadece kendisi içindi. Kendi hayali, kendi hayatı için. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değildi.

Ama gerçekten istediği bu muydu, hâlâ emin değildi. Üstelik Dot teyzesi ona bu kafeyi emanet etmişti. Her şeyi bir kenara bırakıp satabilir miydi? Bunu yapamazdı. Gerçi Dot'a başka bir yerde mutluluğun peşinden gitmek için kafeyi satması gerektiğini söylese, teyzesinin bunu tamamen destekleyeceğini hissediyordu. Dot mutluluğun peşinden gitmek konusunda oldukça tutkuluydu. Zaten bu kafe de böyle ortaya çıkmış ve Dot'un Karayipler'de uçurumdan atlama sporu yapmasına yol açmıştı.

Jeanie'nin ölümlü olduğu gerçeğinden kaçarak Dream Harbor'a sinir yumağı gibi gelmesinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Peki, şimdi farklı hissediyor muydu? Olmak istediği o sakin kafe sahibi kadına dönüşebilmiş miydi?

O sırada Casper masaya zıpladı ve kâğıt yığınının üzerine, sanki özel olarak onun için hazırlanmış bir yatakmış gibi yayıldı.

"Onlara bakıyordum," dedi Jeanie kedisine. Casper kocaman yuvarlak gözleriyle ona baktı. Jeanie onun kulaklarının arasını okşayıp kedinin mırıltısındaki huzuru içine çekti. "Tamam, dert etme. Zaten satmayacağım," dedi. Bunu kedisine yüksek sesle söylemek bir şekilde gerçeğe dönüşmesini sağladı.

Satmayacaktı. Bunu istemiyordu. Kafeyi işletmeyi *seviyordu*. Her ne kadar hâlâ kim olduğunu bilmediği birinin kendisine neden oyun oynadığını çözememiş olsa da. Ayrıca her ne kadar kendi işini yönetmek, Marvin'in asistanı olmaktan daha az stresli olmasa da en azından artık bütün bu emek sadece kendisi içindi. Onun hayali. Onun hayatı. Bundan vazgeçmeye hazır değildi.

Tamamen yeni bir insan olup olmadığını bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı: Bu ay eski hayatında son yedi yılda edindiği arkadaşlıklardan daha fazlasını kurmuştu. Yeniden kitap

okumaya başlamış, daha fazla bilgi yarışması gecesine katılmış ve hatta Annie'nin yeni başlayanlar için hamur işi kursuna yazılmıştı. Artık bir *hayatı* vardı.

Yerel yakışıklı çiftçiyle ilgili hem yaşam dolu hem de son derece kafa karıştırıcı duygularını bir kenara bırakırsa. Bu hafta boyunca çözmeye çalışıp başarısız olduğu bir başka düğümdü.

Masadaki telefonu titredi ve Jeanie kardeşinin aramasını yanıtlamak için ekrana kaydırdı.

"Pijamalarını çoktan giydin mi?" diye sordu kardeşi yüzü ekranı kaplarken. Arka planda bir köpek uluyordu.

"Uzun bir gündü," dedi Jeanie pencereye doğru bakarak. Saat henüz altıyı bile geçmemiş olmasına rağmen hava kararmıştı. Rüzgârla ön taraftaki ağacın yapraksız dalları neredeyse camına vuracaktı. Kış uykusu mevsimiydi. Pijama giymek tamamen uygundu. Belki de yeniden başlamak için ilkbahara kadar beklemeliydi. Sonbahar yenilik için garip bir zamandı. Sonbahar daha çok... sarılıp sarmalanmak ve bol bol soslu yemekler yemek içindi.

"Gizem çözülmedi mi hâlâ?"

Jeanie yüzüne düşen bir tutam saçı yerinden oynatacak kadar uzun bir iç çekti. "Hayır. Ve işler daha da kötüye gitti. Bu sabah bulaşık makinesinin bozulduğunu fark ettim. Tamirci arkasındaki birkaç kablonun kesildiğini söyledi."

"Kahretsin, Jeanie. Bunları polise bildirmedin mi daha?"

"Bildirdim." Cam kırma olayından sonra nihayet polis merkezine gidip olan biteni anlatmıştı. Artık gece iki kez kafeye devriye arabası gönderiyorlardı, bu da kendisini biraz daha güvende hissettiriyordu. Ama zarar veren kişi çalışanlarından biriyse, bu durumun pek de yardımı olmazdı.

"Peki, çalışanların ne diyor bu konuda?" Ben, Jeanie'nin göremediği ama dikkat çekmek için inleyen bir köpeği susturdu.

"Crystal'a ne olup bittiğini bilip bilmediğini sorduğumda hemen ağlamaya başladı."

"Hımm."

"Joe ise şüpheli bir şey görürse gözlerini ve kulaklarını dört açacağına söz verdi ve ardından ne kadar harika bir patron olduğumu ve benim için çalışmayı ne kadar sevdiğini anlattı."

"Biraz fazla yağ çekmiş," diye homurdandı Ben.

"Ben iyi bir patron*um*."

"Eminim."

"Sonra Norman alındı. Şöyle dedi: 'Böyle bir şeyi nereden bilebilirim ki?' Ardından bütün bunları bir müşterinin yapıyor olabileceği teorisini öne sürdü. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Hiç mantıklı değil."

"Biliyorum."

"Belki de bir hayalet*tir*."

"Kes sesini, Ben."

"Peki, ne yapacaksın?"

Jeanie omuz silkti. Ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Çalışanlarını tehdit etmek? Güvenlik kamerası taktırmak? Bu seçeneklerin hiçbiri ona yakın gelmiyordu ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Eğer kafeyi işletmeyi gerçekten seviyorsa, eğer bu yeni hayatını burada sürdürmek istiyorsa, bu saçmalığa bir son vermeliydi.

"Bir şekilde halledeceğim."

Ben şüpheyle ona baktı ama daha fazla üstüne gitmedi. Bunun yerine, hâlâ sızlanan köpeğe döndü. "Artık sana ödül maması yok. Hele ki dün o çöpleri mideye indirmenden sonra."

"Çöp mü?"

Ben gözlerini devirdi. "Pudgy* dün ben işteyken çöp kutusunu devirmiş ve içindekilerle ziyafet çekmiş."

* Kısa boylu, tıknaz ve tombul anlamına gelir. -*ç.n.*

"İğrenç." Casper, sanki *"Köpekler, değil mi ama?"* der gibi gözlerini devirdi.

"Ve yine bugün de hâlâ açlıktan ölüyormuş gibi davranıyor."

"Eh, derler ya, isim kaderdir."

Ben hafifçe sırıttı. "Peki, ya çiftçi?"

"Adı Logan."

"Ve..."

Jeanie kardeşinin sorgulayan bakışları karşısında yanaklarının yanmaya başladığını hissetti.

"Demek o kadar iyi ha?" diye güldü Ben.

"Bilmiyorum!" Jeanie yerinde kıpırdanarak dizlerini göğsüne çekti ve telefonu yasladı. "Her şey iyi gibiydi. Gerçekten *iyiydi*. Ama sonra... ne bileyim. Biraz panikledim sanırım."

"Neden panikledin?"

Güzel soru.

"Sanırım eski sevgilisini hâlâ aşamamış."

Ben yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum. Ayrıca birilerinin bizim hakkımızda bir şeyler öğrenmesini istememesi gibi bir durum söz konusu. İlk başta bununla bir sorunum yoktu, daha az baskıya neden oluyordu, anlarsın işte. Ama şimdi emin değilim."

"Bir dakika, bu adam seninle ilgili bir şeylerin bilinmesini istemiyor mu?"

"Durum öyle değil. Sadece burası çok küçük bir kasaba ve herkes birbirinin işine burnunu sokuyor. Hem fikir benim fikrimdi. Sessiz kalalım diye."

"Hımm." Ben'in kaşlarını çatarak derin düşüncelere dalması, Jeanie'yi neredeyse güldürecekti. Neredeyse. "Bu adam sıvışma işini kolaylaştırmak için hazırlık yapıyor gibi geliyor," dedi Ben.

Jeanie'nin yüreği sıkıştı. "Öyle mi dersin?"

"Bana öyle bakma, Jean Marie."

"Nasıl?"

"O kocaman köpek yavrusu gözlerinle. Bu adamın derdi ne bilmiyorum ama seni saklamasına izin verme, tamam mı? Seni sen olduğun için sevmekten çekinmesine izin verme."

"Teşekkür ederim, Bennett." Jeanie'nin sesi kısıldı, duygusallaştığından boğazı düğümlendi. Şu aptal kardeşi kendisine böylesine duygusal şeyler hissettirdiği için içten içe ona kızgındı.

Ben ayaklarının dibindeki çöpçü köpeğe ve sonra tekrar Jeanie'ye baktı. "Seninle birlikte olduğu için şanslı olduğunu hissetmeli, demek istediğim bu."

"Tamam."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ah, kahretsin, Jeanie."

Jeanie gözyaşlarını tutmaya çalışarak gülümsedi.

Ben iç çekti. "Peki, ben de seni seviyorum."

"Biliyordum!"

Ben güldü. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Jeanie telefonu kapattı ve başını dizlerine yasladı, alnındaki baskının yarattığı hafif masaj hissini sevdi. Ben haklı mıydı? Logan ilişkilerini gizli tutarak aralarındaki ilişkiyi bitirmeyi kolaylaştırmaya mı çalışıyordu?

Kardeşinin tuhaf korumacı tavrını anlayabiliyordu ama bu açıklama Logan'a uymuyordu. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, Jeanie'yi rahatsız eden gizlilik değildi. Onu rahatsız eden bu gizliliğin sebebiydi ki onu Logan'ın düzenli, küçük odasında gerçekliğe geri döndüren de buydu.

Logan'ın bütün kasabanın önünde kalbi kırılmıştı ve belli ki bunun üstesinden gelememişti. Şimdi Jeanie'nin karar vermesi gerekiyordu: Atlatana kadar bekleyecek miydi?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sabah saat beş, Sonbahar Festivali günüydü ve Logan büyükannesinin mutfağında kahvesini içiyordu.

"Bütün balkabaklarını kamyonete yükledin, değil mi? Ahırın arkasındaki küçükleri de? Bazı çocuklar o küçük olanlara bayılıyor."

"Yükledim."

Büyükannesi başıyla onayladı, hâlâ parmaklarıyla "Sonbahar Festivali için yapılacaklar" listesini kontrol ediyordu. "Tamam, sen kabakları bırakacaksın, büyükbabanla ben de son elma sepetlerini çiftlik çadırına götüreceğiz. Birkaç gün önce belediye binasına bir sürü elma bağışladık zaten. Elma almak yerine karamelli elma standı kurmaya karar vermişler, bana mantıklı bir fikir gibi geldi. Şu su dolu kovaya tüküren çocuklar korkunç bir görüntü oluşturuyor."

Logan zaman zaman mırıldanmak ve başıyla onaylamak dışında konuşmaya katkıda bulunmaya pek hevesli değildi. Büyükannesiyse hız kesmeden devam ediyordu.

"Luis keçileri hayvanat bahçesi için denetime aldı. Belediye Başkanı Kelly, bu yıl Boblar'ı götürmeyi teklif ettiğin için çok memnun olmuş. Çocuklar o keçilere bayılıyor."

Logan böyle bir şey teklif ettiğini hatırlamıyordu ama iş çoktan ilerlemeye başlamıştı; artık geri dönüş yoktu.

Büyükannesi elma desenli önlüğüne ellerini sildi. "Sanırım burada işimiz bitti. Geriye sadece festivali keyifle geçirmek kaldı."

"Evet, öyle olmalı."

Büyükannesi keskin ve Logan'ınkilerle aynı berrak mavilikte olan gözleriyle onu dikkatle süzdü. "Geçen gün buraya uğrayan o hoş Jeanie'yi alacak mısın?"

Logan omuz silkti. Bir haftadan fazladır Jeanie'den haber almamıştı. Kızgın olduğunu ya da bu ilişkinin beraberinde getireceği zorluklara değmeyeceğine karar verdiğini düşünüyordu. Telefonunu eline her aldığında, ona ne diyeceğini bir türlü kestiremiyordu. Şimdi ise kostüm yarışmasında birlikte görev almak üzere tüm günü onunla geçirmek zorundaydı.

"Planlarımda yoktu."

Büyükannesi kaşlarını çattı. "Bugün birlikte çalışacaksınız diye duymuştum. Onu almak güzel bir jest olur gibi geldi bana."

Logan festivalin yapıldığı kasaba meydanının kafeye birkaç dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu ve Jeanie'nin bunu tek başına halledebileceğini söylememeye karar verdi. Büyükannesi, büyükbabasının mücadele ifadesi dediği ifadeyi takınmıştı. Bu ifadesi geri adım atmayacağını gösteriyordu. Logan saate göz attı. Tartışacak vakti yoktu.

"Balbakababaklarını bıraktıktan sonra uğrarım."

Balkababaklarını erken götürmesi gerekiyordu, böylece festival ekibi kalabalık olmadan önce kabak boyama masasını hazırlayabilirdi. İnsanlar tüm günlerini festivalde geçiriyorlardı; sabahları elma suyu donutları ve Annie'nin el yapımı tartlarıyla karınlarını doyuruyor, gece çöktüğünde meydanı yüzlerce küçük ışıkla aydınlatıp parkta büyük bir ateş yakılana kadar kalıyorlardı.

"Çok iyi. Pekâlâ, ben de hazırlanmalıyım!" Büyükannesi önlüğünü çıkardı ve Logan'ın emin olduğu üzere, gardırobundaki birçok Cadılar Bayramı temalı süveterinden birini ve her zaman giydiği klasik siyah cadı şapkasını giymek üzere odadan hızla çıktı. Şapkayı hatırladığı kadarıyla her Sonbahar Festivali'nde takmıştı. Logan bu hatıradan dolayı gülümsedi.

Büyük kasaba etkinliklerinin hepsi kendisi için tatsız bir hâle gelmeden önce, Logan Sonbahar Festivali'ni severdi. Özellikle çocukken. Büyükannesiyle büyükbabasına stantlarını kurarken yardım ettikten sonra, Annie ve bir sürü şeker ve donutla şımaran çocuklarla birlikte, gün boyunca parça parça çıkardıkları kostümleriyle oradan oraya koştururlardı. Havanın erken kararmasını, şenlik ateşinin yükselmesini ve sıcaklığı severdi. Gece hem huzurlu hem ürkütücü bir his verirdi. Büyükannesi ve büyükbabasıyla orada güvende hissediyordu ama ateşin ışığının hemen dışında bir tehlike varmış gibi de gelirdi.

Logan her zaman içine kapanık bir çocuk olmuştu ama Annie onun geride kalmamasını, diğer çocukların onu oyuna almasını sağlardı. Büyükannesi ve büyükbabası, ebeveyni yokken bile, her zaman onun sevildiğinden emin olmuşlardı.

Hayatı boyunca her daim korunduğunu, sevildiğini ve kollandığını fark etti. Ama ne garip ki bir şekilde bundan rahatsızlık duymaya başlamıştı. Arkadaşlarıyla ailesinin başarısız olduğunu, acı çektiğini öğrenmesi fikrine tahammül edememişti. Şimdi bu ona saçma geliyordu. Hele ki bunun Jeanie'yi kaybetmek anlamına gelebileceğini düşündüğünde.

Saklanmaktan bıkmıştı.

Main Caddesi üzerindeki dükkânlar kapalıydı. Herkes festivaldeydi. Logan kafenin çadır kurup gün boyu kahve ve sıcak elma şarabı sattığından emindi, ancak Jeanie'yi kaçırmamış olmayı diliyordu. Henüz erkendi, güneş ufukta yeni yükselmiş, sıra sıra dizilmiş şirin dükkânları altın bir ışıltıya bezemişti. Logan kafenin ön camından içeri baktı ama içerisi bomboştu.

Lanet olsun. Belki çoktan çadırı kurmak için yola çıkmıştı.

Ama festivalden önce onunla konuşma ihtiyacı aniden aciliyet kazanmıştı, bu yüzden Logan kafeye giden arka yola saparak ilerledi. Ara sokağa adım atar atmaz, Jeanie'nin bacaklarının bir zamanlar beline dolandığı anılar zihnine akın etti. O düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak arka kapıya yönelip kapıya vurdu. Belki de yukarıda hazırlanıyordu.

Cevap yoktu.

Yeniden vurdu. Belki mesaj atmalıydı?

"Jeanie?"

Ya da belki de adını arka sokakta bağıra çağıra haykırmalıydı. *Harika fikir, Logan.*

Kırık pencerenin üzerine yerleştirilmiş kartonu görünce kalbi hızla atmaya başladı. Ya bir şeyler ters gitmişse? Ya işler kötüleşmiş ve Jeanie ona hiçbir şey söylememişse? Birisi ona zarar verebilir miydi?

Kapıyı tekrar, bu sefer daha sert çaldı, bu lanet sokakta durup o lanet kırık pencereye baktıkça çıldırmış gibi hissediyordu.

"Açık," dedi içeriden ince ve yorgun bir ses. Logan bir an bile tereddüt etmeden kapıyı itip kafeye girdi. İçeri adımını atar atmaz gözleri hızla odayı taradı. Tehlike mi vardı? Elektriği kesilen bir buzdolabı? Cam kıran bir hırsız? Öfkeli bir çalışan? Yoksa dostane olmayan bir hayalet mi?

Hiçbiri yoktu. Ama Logan çok daha kötü bir şeyle karşılaştı.

Jeanie pastane tezgâhının önünde yere çökmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünden yaşlar süzülüyordu. GÖZYAŞLARI.

Logan hiç düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne oldu? Bir yerin mi incindi?" Sesi sert ve öfkeliydi. Sanki gözyaşlarına kızıyormuş gibiydi.

Jeanie ona baktı, ağlamaktan kızarmış burnu ve hâlâ yanaklarından süzülen son derece rahatsız edici gözyaşlarıyla başını iki yana salladı. "Hayır, bir yerime bir şey olmadı," diyerek hıçkırdı.

"O zaman ne? Ne oldu?"

Jeanie başını dizlerine dayadı ve Logan'ın hayatında duyduğu en hüzünlü iniltiyi döküldü dudaklarından. O ses kalbine saplandı. Nefesini kesti. Onu paramparça etti.

Bir haftadır neden ondan uzak durmuştu? Neden Lucy'nin her şeyi mahvetmesine izin vermişti? Oysaki Logan Sonbahar Festivali'ni severdi. Bu kasabayı severdi.

Ayrıca karşısındaki kirpi pijama altlı ve eski püskü hırka giyen kadından gerçekten hoşlanıyordu.

"Jeanie," dedi, ses tonu artık kararlı ve ciddiydi. Neler olup bittiğini öğrenmeliydi ki bir daha asla yaşanmamasını sağlayabilsindi. "Bana bak.

Jeanie iç çekip başını kaldırdı.

Logan buna dayanamadı. Yavaşça yüzünü tuttu ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Jeanie'nin gözleri dokunuşuyla kapandı.

"Bana neler olduğunu anlat. Lütfen, Jeanie. Belki yardım edebilirim? Belki de edemem ama... lütfen yanında olmama izin ver. Geçen gün her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Jeanie gözlerini açtı. "Mesele bu değil."

"Güzel." Logan elleriyle yüzüne bir kez daha hafifçe dokunduktan sonra geri çekildi. Dizlerinin üzerinde oturup beklemeye başladı.

Jeanie elinin tersiyle yüzünü sildi ve yüzündeki saç tutamlarını üfledi. "Çok aptalca gerçekten."

"Sanmıyorum."

Jeanie ona hafifçe gülümsedi. "Bugün her şey kötü gidiyor, hepsi bu. Sonbahar Festivali de büyük bir olay biliyorum, her şeyin yolunda gitmesini istemiştim." Derin bir nefes aldı. "Çabalıyorum, anlıyor musun? Her şeyin yolunda gitmesi için..." Bir el hareketiyle kafeyi işaret etti, belki Logan'ı da bu karmaşanın içine katıyordu ve Logan bundan nefret etti.

"Çabalıyorsun. Kafeyi çok iyi yönetiyorsun, Jeanie."

Jeanie omuz silkti. "Bugün tam bir felaket."

"Anlat. Ne oldu?"

"Crystal ile günün ilk yarısında yarışmada jüri üyeliği yapacağım âna kadar festival çadırını kurmamız gerekiyordu, sonra Joe devralacaktı. Ama Crystal'ın çocuğu dün gece kustu, bu yüzden işe gelemeyeceğini söyledi ve Joe öğlene kadar gelemez. Ben de Norman'a asla ulaşamıyorum, bu gerçekten çok garip." Tekrar iç çekti ama en azından gözyaşları durmuştu. "Sanırım benden nefret ediyorlar."

"Kimse senden nefret etmiyor."

Jeanie kaşlarını kaldırdı, alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Öyle olmadığına eminim."

"Bu sabah çadır konusunda sana yardım ederim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Yeter ki kahvem bedava olsun."

Jeanie güldü. "Bakalım, düşüneceğim."

"Ve festival bittiğinde, burada ne haltlar döndüğünü çözmek için birlikte harekete geçeceğiz. Anlaştık mı?"

Jeanie yeniden burnunu çekti ama bu kez kocaman gülümsemişti. "Anlaştık, teşekkürler."

"Bir de... Geçen sefer için gerçekten üzgünüm."

"Bunun için özür dilemek zorunda değilsin. Bu ikimizin kararıydı. Benim fikrimdi."

"O ânı pek iyi idare edemedim," dedi Logan ona biraz daha yaklaşarak. "Geçmişteki hayaletlerimi kendimden uzaklaştırmam gerek. Uzaklaştıracağım, söz veriyorum."

Jeanie hafifçe başını sallayarak karşılık verdi, bedeni Logan'ınkine doğru eğildi. Logan bir kez daha ellerini Jeanie'nin yüzüne götürdü. "Bu artık onunla ilgili değil. Yaralanan benim aptal gururumdu. Ama seni kaybetmek istemiyorum, Jeanie."

"Yavaş ilerleyebiliriz," dedi Jeanie, Logan'ın itiraz etmek için ağzını açmasına fırsat vermeden ve alaycı bir gülümsemeyle devam etti, "Belki bir dahaki sefere beni o kadar sert fırlatmazsın."

Logan hafif bir kahkaha attı. "Özür dilerim."

"Affedildin." Jeanie'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatmadan hemen önce bu sözcük döküldü ağzından. Jeanie'nin dili Logan'ın diline her dokunduğunda ve dişleriyle Logan'ın altdudağını her ısırdığında, bir haftadır içinde dolanan düğüm yavaş yavaş çözülmeye başlıyordu.

Logan zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, Jeanie uzaklaşıp alnını onunkine yaslayana kadar her şeyi unuttu.

"Festival bekliyor," dedi koyu gözleri neşeyle parlayarak.

Gitmeleri gerekiyordu ama Logan bir sonraki sefer yalnız kaldıklarında bir daha asla yarım bırakmayacaklarından emindi. Bir insanın bu kadar yarım kalmışlık karşısında dayanabileceği belli bir sınır vardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gerçek New Englandlılar üç şeyi severdi: Red Sox*, Dunkin's** ve sonbahar. Jeanie bunu elbette biliyordu. Sonuçta son on yıldır böyleydi. Ama Dream Harbor'ın Sonbahar Festivali, sonbahara duyulan bu hayranlığı bambaşka bir seviyeye taşıyordu.

Kasaba meydanı ve çevresindeki sokaklar çadırlara, masalara ve türlü türlü etkinliklere yer açmak için trafiğe kapatılmıştı. Kabak süsleme stantları, karamelli elmalar*** ve Jeanie'nin üç tane yemiş olmasına rağmen yemeyi bırakamadığı elmalı tarçınlı donutlar vardı. Annie elma, balkabağı ya da tarçınla yapılan her türden turta, kurabiye ve tatlıyı satıyordu. Cadılara özgür her türlü eşyanın satıldığı çadırlar vardı: kristaller, büyü kitapları ve çok otantik görünümlü cadı süpürgeleri. Çocuklar yüzlerini boyatmak, hayvan balonları almak ya da çimenlerin üzerine kurulmuş dev zıplama şatosunda eğlenmek için sıraya girmişti.

Bu tam anlamıyla çılgınlıktı.

---

* Red Sox, Amerika Birleşik Devletleri'nin Boston şehrini temsil eden bir beyzbol takımı. -*ç.n.*

** Dunkin's (ya da tam adıyla Dunkin') dünya çapında popüler bir kahve ve donut zinciridir. -*ç.n.*

*** Caramel apples, özellikle ABD'de Cadılar Bayramı, sonbahar festivalleri ve kermeslerde oldukça popülerdir. Hem çocuklar hem de yetişkinler arasında sevilen bir tatlıdır. -*ç.n.*

Nefis, elmalı turta kokan bir çılgınlık.

Jeanie sonu gelmeyecekmiş gibi görünen müşteri kuyruğuna elma şarabı ve balkabağı aromalı latte satarken istemsizce ağzı kulaklarında, gülümsemekten kendini alamıyordu. Gün soğuk başlamıştı, çimenlerin üzeri hafif donmuştu ancak geç sonbahar güneşi öğlene doğru havayı epey ısıtmıştı. Jeanie de boynundaki kocaman atkıyı çıkarmış, parmaksız eldivenlerini bir kenara koymuştu.

Logan bütün sabah onun yanında çalışmış, ara sıra kolu onunkine değmiş ya da ona hafifçe gizlice gülümsemişti. Bu, tüm kasabanın önünde ilgisini açıkça belli ettiği bir hareket değildi elbette ama Jeanie zaten bunu istemiyordu. Logan'ın burada, onun yanında olması yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi. Bu, Jeanie'nin içinde sıcak ve tatlı bir kıpırtıya neden oluyordu, sabahı mutlulukla sarmalanmış gibi hissettiriyordu. Casper'ın güneş ışığında kıvrılıp uyuması gibi, bu hisse sığınmak istiyordu.

"Mutlu Sonbahar Festivali!" Isabel göğsünde bağlı duran inanılmaz gerçekçi bir Baby Yoda ile masaya yaklaştı.

"Merhaba, Isabel! Merhaba, Mateo!"

Mateo-Yoda mutlu bir şekilde aguladı.

"İlk festivalinin tadını çıkarıyor musun, Jeanie?" Isabel kahvesinden bir yudum alırken sıcak bardağı Mateo'nun erişemeyeceği bir mesafede tutmaya dikkat ediyordu. "Merhaba, Logan."

"Isabel, selam."

"Kesinlikle çıkarıyorum. Burası inanılmaz bir yer. Saçını çok beğendim," dedi Jeanie, Isabel'in klasik Prenses Leia topuzunu işaret ederek.

"Ah, teşekkür ederim. Tamamen bir konsept bu. Etrafta

bir Mandalorian* ve küçük bir fırtına birlikleri dolanıyor ama anneler kahvesiz bu günü atlatamaz. Bu fırtına askerinin bu sabah dörtte tamamen kostümlü bir şekilde yatağımın üzerine eğildiğini gördüm."

"Aman Tanrım," dedi Jeanie gülerek.

Isabel de gülümseyerek karşılık verdi, bakışları Jeanie ve Logan arasında gidip geldi. Jeanie'nin yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayıldı. Isabel *anlamıştı*. Bir şekilde o gizli anne güçleriyle ya da okuduğu aşk romanlarından kaynaklanan sezgileriyle Jeanie ve Logan arasında olan her şeyi fark etmişti. Bu biraz delilikti çünkü Jeanie'nin kendisi bile ne olduğunu tam olarak çözememişti.

Logan'ın aralarına mesafe koymasını, bardakları üst üste dizmek ya da sıradaki müşteriye servis yapmak için uzaklaşmasını beklemişti ama bunun yerine, Logan ona biraz daha yaklaşmıştı. Geniş omzu Jeanie'nin omzuna, eli ise Jeanie'nin parmaklarının kenarına hafifçe değdi.

Bu bir ilandı.

Isabel'in gülümsemesi daha da büyüdü.

Evet, bu kesinlikle bir *ilandı*.

Sakin, kendinden emin ve güvenilir, tıpkı Logan gibi. Parmaklarını Jeanie'ninkilerle birleştirdiğinde, Jeanie'nin kalbi hafifçe kanat çırptı. Belki de Logan aralarındaki bu şey konusunda ciddiydi. Belki yeni Jeanie, bu sabah kendisini bir kez daha dağılmış bir hâlde görmüş olmasına rağmen, o çekici çiftçiyi kazanmayı başaracaktı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Peki, kostüm yarışmasında görüşürüz," dedi Isabel, gözlerinden okunan heyecan kıvılcımlarıyla. Küçük Yoda'nın başını okşadı. "Hadi bakalım, Yoda. Mando'yu bulmaya gidelim."

* Mandalorianlar, *Star Wars* evreninde **Mandalore** gezegeninden gelen, savaşçı bir kültüre sahip insanlardan oluşan bir grup. -ç.*n.*

Jeanie el sallayarak veda etti ve Logan sıradaki müşteriye yardım etmek için elini yavaşça geri çekti. Ama önce dudağının köşesinde beliren o gizli gülümsemeyle Jeanie'ye bir kez daha baktı.

"Herkesin öğrenmesi ne kadar zaman alır sence?" diye sordu Jeanie müşterilere gülümserken sesini alçaltarak.

Logan'ın omuz silkişini görmeden bile hissetmişti. "Çok uzun sürmez."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" diye sordu Jeanie, Greg ve Shawn'a sıcak elma şarabını uzatırken. "İyi eğlenceler, çocuklar!"

Greg kupasını havaya kaldırarak bir Sonbahar Festivali selamı verdi ve ikisi uzaklaşarak Jeanie ve Logan'ı bir anlığına yalnız bıraktı.

"Benim için sorun değil. Senin için sorun mu?"

Jeanie önce boğazında oluşan düğümü, ardından aniden yaptıkları şeyin ağırlığını hissetti. Birdenbire tüm kasabanın gözünün üzerlerinde olmasının herkesin kendisine de bakacağı anlamına geldiğini hatırladı. Ya işler yolunda gitmezse? Ya ciddi bir ilişkiyi nasıl sürdüreceğini gerçekten bilmiyorsa? Daha önce hiç tecrübe etmemişti. İçine bir panik dalgası yayıldı.

Bütün bunlar, bu tatlı mı tatlı adam kendisini mutlu etmek için bu denli çabalarken mi aklına geliyordu? Öpücükleri aklını bu kadar mı karıştırmıştı?

Kendine gel, Jeanie! Topla kendini.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı.

"Evet. Tabii ki benim için de sorun yok."

Logan gözlerini birkaç saniye daha Jeanie'nin üzerinde gezdirdi. Mavi gözleri, Jeanie'nin gözlerinde bir şey arıyormuş gibi bakıyordu. Sonunda Jeanie bakışlarını kaçırdı, Logan'ın orada bulacaklarından korkmuştu.

"Tamam."

"Tamam, harika!" dedi Jeanie sesine olabildiğince neşeli bir ton vermeye çalışarak. "Joe birazdan burada olur. Sonra jürilik görevimizi yapmaya gidebiliriz."

"Hı hı." Logan bir kez daha Jeanie'ye baktı, bu kez biraz tereddütle. Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirmişti.

Jeanie daha çok gülümsemeye çalıştı.

Bunu istemişti, istememiş miydi? Logan'ın gerçekten onu seçmesini istemişti. Ama bir şekilde kendi toplaması gerektiğini unutuvermişti. Başını iki yana sallayarak o aptalca şüphelerden kurtulmaya çalıştı.

Sorun yoktu. Her şey yolundaydı. Belki Isabel dünyanın en küçük sevgi gösterisini herkesle paylaşmazdı. Belki de kasabalılar sonbahar eğlencesine o kadar dalardı ki onunla Logan'ı umursamazlardı.

Belki de kendini kandırıyordu.

Jeanie, Logan ile jürilik görevini gerçekleştirmeden önce, Annie'nin tezgâhına uğramak için kısa bir mola verdi. Biraz nefes almaya ihtiyacı vardı ve bir tane daha donut yemeye.

"Hey, George. Hey, Hazel." Annie'nin çalışma arkadaşı katlanabilir masanın arkasında, geçici tezgâhın başında duruyordu. Jeanie'ye dostça el sallayarak selamladı, Hazel ise Annie'ye taze donutları taşımasında yardımcı oluyordu. O sıcak donutların fırından nasıl bu kadar hızlı bir şekilde tezgâha taşındığı, Jeanie'nin çözmeye zamanının olmadığı bir gizemdi.

"Bir donut daha mı?" diye sordu Annie gülümseyerek.

"Sadece bir tane daha."

Hazel, Jeanie'yi dikkatli gözlerle inceledi Annie donutu ona uzatırken. "Ne oldu?" diye sordu hemen Jeanie'nin kafa

karışıklığını fark ederek. O gözlükler ona bir tür süper güç mü sağlıyordu?

Jeanie etrafına göz attı. Çoğu insan kostüm yarışmasının yapıldığı sahneye doğru yönelmişti, bu yüzden pastane tezgâhı bomboştu. "Pekâlâ, mesele Logan."

Annie kollarını göğsünde kavuşturdu, alaycı gülümsemesi kayboldu. George aniden evindeki kötü enerjiyi temizlemek için adaçayı almakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve koşarak çadırdan çıktı.

"Tabii ki mesele Logan," dedi Hazel dirseklerini masaya koyarak. "Ne oldu?"

"Şey..." Jeanie, Annie'nin bakışları üzerindeyken kendisini rahatsız hissederek biraz kıpırdandı. "Biz... yani... sanırım Isabel'in önünde elimi tuttu, bu yüzden muhtemelen herkes duyar ve ben gerçekten ondan hoşlanıyorum." Güçlükle yutkundu. "Ve o da benden hoşlanıyor, eminim sanırım. Ama şimdi biraz panikledim çünkü sanırım bu konuda pek iyi değilim."

"Hangi konuda?" diye sordu Hazel, Annie'nin kısılmış gözleri Jeanie'nin gerginliğini pek de almıyordu.

"Her şeyde? Hayat konusunda sanırım. Kesinlikle ilişkiler konusunda. Ve siz kızlar beni uyardınız, biliyorum, ben sadece işleri berbat etmek istemiyorum ve eğer edersem kasabanın benden nefret etmesini istemiyorum."

Altdudağını ısırdı ve kızların yargısını, öfkesini ya da desteğini bekledi. Hâlâ nasıl bir tepki alacağından emin değildi.

Hazel, "Kimse senden nefret etmeyecek, Jeanie," dedi.

Jeanie, Annie'ye bir göz attı. Annie dudaklarını bir çizgi hâlinde sertçe birbirine bastırmıştı. Pek ikna olmuş değildi.

"Ve ayrıca herkes bir şekilde hayat konusunda kötü," diye ekledi Hazel.

Jeanie derin bir nefes aldı. "Sadece eskiden belki iyi olduğunu hissediyordum. İşim vardı, iyi yapıyordum ve sadece... bilmiyorum, yapılması gerekeni yapıyordum. Ama burada... her şey o kadar net değil."

"'Yapılması gereken' diye bir şey yok Jeanie," dedi Hazel, gözleri gözlüklerinin ardında samimiyetle parlıyordu.

"Biliyorum. Sanırım sorun da bu. Biraz kaybolmuş hissediyorum."

"Bak," dedi Annie, nihayet suskunluğunu bozmuştu. "Yapabileceğin tek şey, elinden gelenin en iyisini yapmak."

Jeanie yavaşça başıyla onaylayarak bunu anlamaya çalıştı. "Pekii..."

Annie homurdandı. "Tam olarak doğru yapmaya çalışmayı bırak. Sen de, Logan da yetişkinsiniz. Birlikte olmak istiyorsanız, o zaman olmalısınız."

"Gerçekten mi?"

"Tabii."

"Bana karşı, hani, kızgın falan değilsiniz, değil mi?"

Hazel, Annie'nin hâlâ sert duran duruşuna bir göz attı. "Biraz o izlenimi veriyorsun."

Annie kollarını sallayarak rahatladı. "Özür dilerim. Geçmişte olanlar da aklımda. İlk geldiğinde gerçekten burada kalıp kalmayacağını bilmiyorduk ve Lucy, Logan'ı kendi küçük keşif yolculuğunun bir durağı olarak görüyordu. Bunu tekrar görmek istemiyorum."

"Haklısın." Jeanie güçlükle yutkundu, şu anda masasının üzerinde duran bir yığın emlak kâğıdını ve çalışanlarından en az birinin bir tür sessiz intikam peşinde olduğu gerçeğini düşündü. Ayrıca bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını da.

"Her neyse." Annie omuzlarını silkerek devam etti. "Bu ilişkiye bir şans vermelisin. Logan'la. Olur ya da olmaz ama

şanslısın ki kasaba kafeinsiz yaşayamaz, bu yüzden insanlar seni çok çabuk affeder." Yüzünde nihayet bir gülümseme belirdi, Jeanie biraz rahatladı.

Belki de haklıydılar. Bütün bunları fazla düşünüyordu ve fazla düşünmek artık onun tarzı değildi. Uzun bir iç çekti. Pekâlâ, gidip sonbaharın tüm güzelliklerini içine çekme zamanıydı. İşini kimin sabote ettiğini ertesi gün öğrenecekti, bugün değil. Sonbahar Festivali gününde olmazdı!

Sevimli Cadılar Bayramı kostümlerini değerlendirmek için onu bekleyen tatlı, seksi bir adam varken olmazdı. Görev çağırıyordu.

"Tamam, teşekkür ederim." Çöreğini bitirdi. "Şimdi kostüm yarışmasını değerlendirmeye gidiyorum."

"Aman Tanrım, bu işe zorla dahil edildiğini unuttum," dedi Hazel yüzü solmuş bir şekilde.

Annie yüzünü buruşturdu. "Evet, iyi şanslar."

Yirmi Beşinci Bölüm

Jeanie hayatının yedi yılını bazen acımasız, daima yoğun ve yüksek riskli bir finans dünyasında çalışarak geçirmişti ama hiçbir şey onu Dream Harbor Sonbahar Festivali'nin kostüm yarışmasına hazırlamamıştı.

Logan jüri masasındaki yerini almış, yüzünde ciddi ve kararlı bir ifadeyle oturuyordu.

Jeanie bacağıyla bacağını dürttü. "Bunun eğlenceli olması gerekmiyor muydu?" diye fısıldadı. Gerçi bu noktada kendisi bile bundan şüphe etmeye başlamıştı.

"Kime göre?"

Logan daha şimdiden iki annenin neredeyse yumruklaşmaya varacak tartışmasına engel olmuştu. İkisi de şık spor kıyafetler içinde, küçük zombisinin en korkutucu olduğunu iddia ediyordu. Logan'ın oduncu gömleğinin cebi, sahneden uzaklaştırdığı sırada kadının birinin üzerine saldırıp cebini yırtmasından dolayı göğsünden sarkıyordu. Bu olayın ardından hangi Batman'in "gerçek" olduğu üzerine hararetli bir tartışma başlamıştı. Sonrasında ise Nancy ve Jacob, en sevdikleri romantik romanların kapak karakterleri gibi giyinip sahneye çıkınca neredeyse bir isyan patlak vermek üzereydi. Kostümleri aile etkinliği için "fazla seksi" bulunmuş ve bu

durum Birinci Değişiklik* ile ilgili haklar üzerinde hararetli bir tezahürata ve Nancy'nin bilinçli ve cinsel açıdan pozitif çocuklar yetiştirme konulu bir konuşma yapmasına yol açmıştı.

Oldukça hareketli bir gündü.

Ama sonuna kadar gelmeyi başarmışlardı. Önlerindeki derme çatma sahnede finalistler duruyordu: Her an kostümünü ıslatacakmış gibi görünen arı kostümlü bir çocuk; oldukça etkileyici bir Wednesday Addams ki Andy'nin aslında kırk beş yaşında siyahi bir adam olması bu kostümü daha da etkileyici kılıyordu ve Jeanie'nin favorisi olan Belediye Başkan Yardımcısı Mindy Walsh. Mindy, Başkan Kelly'yi mükemmel bir şekilde taklit etmişti; o korkunç kravatıyla ve başının üzerinde duran kartondan yapılmış rüya baloncuğuyla başkanın tam bir kopyasıydı.

Kenarda, çimlerin üzerinde bekleyen diğer yarışmacılar ise yarışmada finale kalamamıştı: Bir grup cadı, Star Wars karakterleri, birkaç sevimli bebek balkabağı, tatlı bir şekilde giydirilmiş köpekler ve *Oz Büyücüsü*'nün tam kadrosu. Jeanie kaybedenlerin kendisine kinle baktıklarını hissedebiliyordu. Günün bu saatinde o insanların ne tür bir intikam planladığından ciddi şekilde endişe duymaya başlamıştı.

Tammy, Jeanie'nin diğer tarafında oturuyordu ve jüri masasında üçüncü jüri olarak görev yapıyordu. Görünüşe göre bu işi her yıl yapıyor ve fazlasıyla ciddiye alıyordu.

"Üç yıl önce de arı kazanmıştı," diye fısıldadı diğer jüri üyelerine doğru eğilerek.

Logan, Jeanie'nin diğer yanında derin bir nefes verdi.

"Bu önemli mi ki?" diye sordu Jeanie.

---

* ABD Anayasası'nda Kongre'nin çeşitli özgürlüklere karışmasını engelleyen bir değişiklik maddesi. *-ç.n.*

"Tabii ki önemli, tatlım!" Tammy bu cehaleti karşısında oldukça şaşırmış görünüyordu. "Kazanan hep arı olursa, insanlar bundan hoşlanmaz." Tammy göçmendi, doğup büyüdüğü Louisiana'nın etkisi söylediklerinin her kelimesinde hissediliyordu.

"Ah... doğru. Elbette."

Tammy sahneyi bir kez daha dikkatle taradı, sanki bir detay fark edip kazananın bir anda apaçık ortaya çıkmasını sağlayacakmış gibi.

"Andy'nin çok emek verdiğini düşünüyorum," dedi Jeanie.

Tammy alayla burnundan soludu. "Bu emekle ilgili değil. En iyi kostümle ilgili. Objektif olarak konuşacaksak."

Objektif olarak konuşacaksak. Tabii.

Jeanie, Logan'ın yan tarafta hafifçe inlediğine yemin edebilirdi. Adam oturduğu sandalyeye giderek daha fazla gömülüyordu, sanki sandalye onu yutuyormuş gibiydi.

"Yani kazanan açıkça..." Jeanie bir an duraksadı, Tammy'nin onun yerine cevabı vermesini umuyordu. Tammy bu konuda oldukça hevesliydi.

"Tabii ki Başkan Kelly olarak Mindy. Başka kim olacak ki?"

Jeanie gülümsedi. "Evet. Başka kim olacak ki? Kesinlikle öyle."

"Logan senin bir fikrin var mı?" Tammy, Jeanie'nin üzerinden eğilerek Logan'a baktı.

Logan başını öyle sert iki yana salladı ki Jeanie adamın kafasının bedeninden kopup yuvarlanacağından endişe etti. "Hayır, kesinlikle haklısın Tammy. Mindy kazandı."

Tammy memnuniyetle gülümsedi. "Harika. Sonuçları Pete'e bildiriyorum."

"Umarım acele eder," diye fısıldadı Jeanie, Logan'a. "Sanırım arı kostümlü çocuk daha fazla sabredemeyecek gibi."

Logan sahneye baktı, küçük arının bir bacağını diğerinin önüne attığını gördü, sonra da Tammy ve Pete'in sonuçları tartıştığı tarafa döndü. Pete kazananla ilgili hemfikir değilmiş gibi başını iki yana sallıyordu. Tammy ise jüri masasına dönüp Jeanie ve Logan'a doğru işaret ediyordu.

"Ah, hayır. Tekrar değerlendirmek zorunda mı kalacağız? Gerçek bir kişiyi canlandırmakla ilgili bir kural mı var yoksa?" diye sordu Jeanie. Resmen artık başka kostüm giymiş bir kasaba sakini görmek istemiyordu.

"Kahretsin, hayır," diye homurdandı Logan. Jüri masasından kalktı ve ellerini ağzına götürerek bağırdı: "Mindy kazandı, küçük arı ikinci, Andy üçüncü. Ücretsiz donut kuponlarınızı Pete'den alın ve sahneden inebilirsiniz."

Hayal kırıklığı dolu inlemelerle heyecanlı tezahüratlar birbirine karıştı, hatta Jeanie yanılmıyorsa, kalabalığın arkasından yükselen birkaç "yuhalama" sesi de vardı. Mindy zaferini kutlarcasına yumruğunu havaya kaldırırken, küçük arı kostümlü çocuk tuvalete doğru koştu.

"Tanrım, şaka yapmıyormuşsun," dedi Jeanie iç çekerek. "Çok çarpıcıydı." Gerçekten de Jeanie terliyordu.

Logan hafif pişman bir biçimde ona gülümseyerek baktı. "Söylemiştim, bu kasaba bazen fazla gelebilir."

Jeanie parmaklarını Logan'ınkilerle birleştirdi, Logan'ın gülümsemesi daha da büyüdü. "Hoşuma gidiyor."

"Perili evler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, güneş ağaçların ardında batarken gözleri muzip bir ifadeyle parlıyordu. Jeanie omurgasında hoş bir heyecan dalgası hissetti.

"Onlardan daha korkutucu olamazlar," dedi Jeanie kostüm yarışmasında kaybedenlerin toplandığı tarafı işaret ederek. Ellerinde yabalar olsa şaşırmazdı.

Logan hafifçe güldü. "Hadi, gidelim." Onu da yanına çekip festival boyunca ilerlerken yanından ayırmadı.

Aslında Logan, Kaori ve ailesinin yanından hızla geçerken bile, Jeanie'yi yanından ayırmadı. Kitap kulübünün başkanı yalnızca kaşlarını şaşkınlıkla kaldıracak kadar zaman bulmuştu. Jeanie ona gülümseyerek karşılık verdi. Jeanie'nin elini balıkçı Noah'ya selam verdikleri sırada bile bırakmamıştı. Noah'nın gülümsemesi büyüyüp Jeanie'ye göz kırptığında bile. Logan elini, pastane çadırının önünden geçip Annie ve Hazel'a el sallarken bile tutmaya devam etti.

Hatta yangın istasyonundan dönüştürülmüş perili eve girmek için sırada beklerken Jeanie'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Her küçük hareketiyle, çevresindeki insanların mutluluk dolu bakışlarıyla Jeanie'nin endişe ve kuşkuları biraz daha azaldı. Burası artık onun eviydi, bu insanlar onun arkadaşları, onun müşterileriydi.

Onun Logan'ıydı.

Bu hoşuna gidiyordu.

Onu, bu ânı tutmak, bu mükemmel günü olabildiğince uzun süre yaşamak istiyordu.

"Ne kadar korkmam gerekiyor?" diye sordu örümcek ağlarıyla kaplı girişten geçerken. Logan elini sıktı.

"Eh, yerel izciler bunu her yıl düzenler. Oldukça iddialı olurlar..."

Logan cümlesini daha yeni bitirmişti ki karanlıktan fırlayan çılgın bir palyaço üzerine atladı. Jeanie çığlık atıp yüzünü Logan'ın koluna gömdü. Palyaço çılgınca kahkahalar atarak bir sonraki ziyaretçiyi korkutmak üzere yerine geri döndü.

"İyi misin?" diye sordu Logan sesinde eğlendiğini gösteren belli belirsiz bir ifadeyle.

"Evet, iyiyim. Tam anlamıyla iyiyim," dedi Jeanie, yüzü hâlâ Logan'ın kolundaydı, kalbi hızla çarpıyordu. Logan hafifçe güldü, onu köşeyi dönmeye yönlendirdi. Köşede,

oldukça ufak tefek bir cadı kaynayan bir kazanı karıştırıyordu ama Logan'ı tanıyınca kocaman gülümsedi, ardından rolünü hatırlayıp tekrar bir kaş çatma ifadesi takındı.

Jeanie gülmemek için kendini tutmaya çalıştı.

Logan karanlıkta bile belli olan gülümsemesiyle Jeanie'yi ileri çekti.

Evin labirenti andıran iç mekânında yollarını bulmaya çalışırken Jeanie, Logan'ın elini sıkı sıkı tutuyordu. Dürüst olmak gerekirse, palyaçonun ilk korkutmasından sonra artık korkmuyordu ama Logan'a bu kadar yakın olmak için bahanesi olması hoşuna gidiyordu. Belki artık saklanmıyorlardı ama kasabanın meraklı gözlerinden birkaç dakikalığına uzak kalmak eğlenceliydi. Özellikle Logan onu bir köşeye çekip karanlıkta dudaklarını yakladığında.

"Merhaba," diye fısıldadı Jeanie dudakları Logan'ınkine değerken.

"Merhaba." Logan'ın sesi derinden gelen bir mırıltı gibiydi. "Festivalde eğlenceli vakit geçiriyor musun?" diye sordu Jeanie'nin altdudağını hafifçe ısırarak.

"Çok." Logan'ın elleri Jeanie'nin kalçalarında ilerledi. Onu kendine çekip daha sıkı tuttu. "Şu an daha da çok," dedi Jeanie nefesi kesilmiş gibi, sanki perili evde koşturarak ilerlemişlerdi.

Logan boğuk bir sesle inleyip Jeanie'nin boynuna doğru eğildi. Dişleri Jeanie'nin hassas tenine dokunduğunda, Jeanie bir nefes verdi.

"Hey! Kim o? Çocuklar ben sizi..."

Parlak bir ışık Jeanie'nin gözlerini kamaştırdı. İkisi de olduğu yerde donup kaldı. Logan'ın elleri hâlâ Jeanie'nin kalçasındaydı, Jeanie'nin bacağı ise Logan'ın kalçasına dolanmıştı.

"Logan?"

Logan iç çekip geri çekildi. Jeanie ışık yeterince aydınlatsaydı Logan'ın yüzüne yayılan kızarıklığı görebileceğinden emindi. Ama bu sefer onu itmedi. Sadece elini tutup Linda ile el fenerine döndü.

Linda keyifle kahkaha attı. "Yine o kahrolası gençler sandım! Burada öpüşürken yakaladığım üçüncü çiftsiniz. Sanırım seneye burayı daha korkutucu yapmamız lazım." Kendi kendine gülerek labirent boyunca uzaklaştı.

Logan yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Üzgünüm. Yapmamalıydım..."

"Hadi, benim eve gidelim."

"Bunun doğru zaman ya da yer olmadığını biliyorum, sadece... Ne?"

"Hadi, gidelim. Bu sefer kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Logan'ın gözleri bir an için büyüdü, sonra Jeanie'nin kulağına eğilip fısıldadı. "Kimse rahatsız etmeyecek mi?" Sıcak nefesi Jeanie'nin tenine değdi ve Jeanie ona daha da yaklaştı.

"Hayır. Sadece sen ve ben."

Boğuk iniltisi Jeanie'nin içinde titreşti.

"Yani tabii, eğer kamp ateşine gitmek istersen..."

"Kesinlikle hayır." Logan, Jeanie'nin elini tuttu ve birlikte perili evin geri kalanını hızla geçtiler. Geride çok şaşkın bir baltalı katil ile başsız bir süvari bıraktılar.

Yirmi Altıncı Bölüm

Logan, Jeanie'yi dairesine adım atar atmaz duvara dayadı. Dudakları dudaklarındaydı, Jeanie'ye karşı kendini tutamıyormuş gibi onu âdeta yiyip bitiriyordu. Bugün her şey fazla iyiydi. Jeanie fazla iyiydi, tam da istediği gibiydi, fazlasıyla mükemmele yakın ki bu onu delicesine korkutuyordu.

Ama bunu istiyordu.

Onu istiyordu.

Onu tutmak istiyordu.

Onu öperken Jeanie'nin dudaklarından çıkan küçük inilti-ler ve iç çekişler Logan'ı iyice baştan çıkarıyordu. O sesleri, Jeanie'nin tatlı bedenini, kendisine yaslanışını, hepsini, her şeyi istiyordu. Onun her şeyini.

Bugüne kadar bastırmaya çalıştığı, inkâr ettiği, görmezden gelmek için uğraştığı her şey Jeanie'nin kalçalarını her hareket ettirişinde, dişlerini boynunda gezdirişinde, ellerini saçlarına dolayışında hızla çözülüyordu.

Onu istemiyormuş gibi davranmanın, bu kasabadaki herkesin Jeanie'nin kendisine ait olduğunu bilmesini istemiyormuş gibi yapmanın aptallık olduğunu anlamıştı.

Kahretsin. İç çekip alnını Jeanie'nin alnına yasladı. Jeanie'nin *ona* ait olmasını istiyordu.

Jeanie gülümseyerek ona baktı.

"Merhaba," diye fısıldadı, nefesi hâlâ düzensizdi. Yanakları tatlı bir şekilde kızarmıştı.

"Merhaba." Logan'ın sesi çatallaşmıştı. Elleriyle hâlâ Jeanie'nin kıvrımlarını takip ediyordu. Bu kadına her fırsatta dokunmaktan vazgeçemiyordu.

"Yatak odam koridorun sonunda."

"Doğru, pardon." Jeanie'yi duvarda serbest bırakarak bir adım geri çekildi. *Sakin ol, Logan.*

Jeanie, Logan'ın elini tutup bulundukları yeri yeni fark ettiği oturma odasından uzanan dar koridora yöneldi. Logan birden Jeanie'yi durdurmak için çekiştirince Jeanie arkasına dönüp ona baktı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye atıldı Logan.

Jeanie kaşlarını çattı.

"Yani... şey... Yapmak zorunda olduğumuzu düşünmeni istememiştim..."

"Logan," dedi Jeanie, gülümsemesi daha sıcak, daha yoğun bir ifadeye bürünmüştü. "Ben istiyorum."

"Tamam."

"Tamam." Jeanie, Logan'ı koridorun sonundaki odaya çekti. Sonra odada loş ama rahat bir ışık yayan komodinin üzerindeki lambayı yaktı. "Biraz dağınık," diye omuz silkti. "Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum."

Logan, Jeanie'nin odasında hâlâ açılmamış olan kutulara bakarken içinde yükselen kaygıyı bastırmaya çalıştı. Bir duvara dayanmış ama asılmamış bir ayna vardı. Yatağın yanındaki lamba büyük bir karton kutunun üzerindeydi. Yatak gelişigüzel yerleştirilmiş yastık ve battaniyelerle kaplıydı. Pencerelerde jaluziler vardı ama perde yoktu. Duvarlarda ne resim ne de sanat eseri vardı.

Geçici bir yer gibiydi.

Yerleşmemişti.

Bu oda geçici bir yermiş gibi haykırıyordu.

Logan saçlarının arasından elini geçirerek içinde yükselen paniği bastırmaya çalıştı. Yine mi her şeyi yanlış anlamıştı? Jeanie'nin burada kalmak istemesi konusunda yanılmış mıydı? Buraya uyum sağladığı fikrinde?

Jeanie kapının eşiğinde donup kalmış olan Logan'a döndü. Yüz ifadesi düştü. "Tanrım, yoksa dağınıklık senin için kırmızı bayrak mı? Keşke biraz toplasaydım," dedi ve yere düşmüş bir kazağı ayağıyla yatağın altına itekledi, Logan irkilmemeye çalıştı.

Evet, düzeni severdi ama göğsünde çarpıntıya sebep olan şey bu değildi.

Boğazını temizledi.

"Hayır, hayır. Özür dilerim, mesele bu değil."

Jeanie bekledi, gözlerini ondan ayırmıyordu. Ama Logan'ın dili düşündüklerini söylemeye varmadı. Onu terk edeceğinden korktuğunu itiraf edemedi. Jeanie'nin de tıpkı Lucy gibi, kendisini, hayatını ve bu kasabayı yetersiz bulacağından korktuğunu.

Lucy'nin artık üzerinde böyle bir gücü olmasına izin vermeyecekti.

Hele ki şimdi karşısında duran bu tatlı, neredeyse kusursuz, biraz dağınık ve komik kadın varken... Yanakları hâlâ kırmızıydı, dudaklarıysa Logan'ın öpücüklerinden kızarmıştı. Logan odayı birkaç adımda geçip Jeanie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sadece ağırdan almaya çalışıyorum. Hepsi bu."

Jeanie'nin yüzünde rahatladığını gösteren bir gülümseme belirdi. "Ah, iyi. Daha düzenli olmaya çalıştım ama hiç uzun süre devam edemedim."

Logan omuz silkti. "Dağınıklığını seviyorum."

Jeanie durakladı, koyu renk gözleri Logan'ınkilerle buluştu. Gülümsemesi büyüdü. Hem daha gerçek hem de daha mutlu görünüyordu şimdi. Birden Logan'ın kollarına atladı. Logan onun bu hareketine bir kahkahayla karşılık vererek onu sıkıca yakaladı.

"Teşekkür ederim."

"Bana ne için teşekkür ediyorsun, Jeanie?"

Jeanie omuz silkti ve yüzünü Logan'ın boynuna gömdü, dudakları Logan'ın yakasının hemen üzerindeydi, sıcacıktı. "Bunu söylediğin için, burada olduğun için."

Logan kalçasını sıktı. "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Jeanie'nin Logan'ın boynuna sokularak çıkardığı hafif mırıltı, Logan'ın içinden geçen isteği bastırmasını zorlaştırıyordu. Keşke Jeanie de aynı şekilde hissettiğini, onunla olmaktan başka bir şey istemediğini söyleyebilseydi. Ama şu an Jeanie onunla ve kollarındaydı ve Logan bu şansı değerlendirmezse aptallık etmiş olurdu.

Jeanie'yi yavaşça yatağa doğru geri itti ve onu dikkatlice yatağa yerleştirdi. Büyük kahverengi gözleri, pembe yanakları, dişleriyle altdudağını ısırışı, Jeanie'yi böyle görünce Logan tüm kontrolünü kaybetti.

İşleri ağırdan almak bunu yapmamaları gerektiğine dair tüm korkularla birlikte uçup gitti.

Jeanie çoktan yatağın üzerinde diz çökmüş, Logan'ın gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Ellerini gömleğinin içine sokup Logan'ın omuzlarından çekip çıkardı.

"Bu da," diye mırıldandı, atletini yukarı çekerken büyülenmiş bir ifadeyle parmaklarıyla Logan'ın karın kaslarını okşuyordu. Logan atletini başından çıkarıp bir kenara attığında, Logan'ın karnına bir öpücük kondurdu. Logan bu hareketin ardından sert şekilde bir nefes aldı.

Jeanie yukarı doğru bakarak gülümsedi. "Gerçekten çok iyi kaslar," dedi. "Açıkçası bunların gerçek insanlarda olduğunu bilmiyordum."

Logan şaşkınlıkla bir kahkaha patlatırken yüzü Jeanie'nin bu değerlendirmesi karşısında istemsizce kızardı. Bu kadının ağzından bir sonraki çıkacak şeyi tahmin edebilecek miydi hiç?

Jeanie karnından başlayıp göğsüne, oradan boynuna kadar öpücükler kondurdu. Parmakları kendi yolunu çizerek Logan'ın vücudunda gezindi. Logan ellerini yumruk yapıp iki yanında sıktı. Onu sıkıca kavramak istiyor ama aynı zamanda Jeanie'nin hafif, yumuşak dokunuşlarının devam etmesini diliyordu, tatlı bir işkence gibi geliyordu.

Elleriyle Logan'ın saçlarını kavradığında, Logan'ı kendine çekip dudaklarını dudaklarına bastırdığında, diliyle Logan'ın dudaklarını hafifçe yaladığında, Logan zaman ve mekân hissini kaybetmişti.

Tüm düşünceleri yalnızca Jeanie'yle ilgiliydi.

Jeanie'nin dudakları.

Jeanie'nin tarçın ve şeker tadı.

Jeanie'nin yumuşacık bedeninin onu ısıtan sıcaklığı.

Kıyafetler çıkmalıydı. Logan aralarındaki engellerden yorulmuştu. Bu sefer hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir öpüşme faslı daha istemiyordu. Artık bundan korkmak da istemiyordu.

Tenini istiyordu, sıcak ve çıplak tenini.

Logan, Jeanie'nin kazağını parmaklarıyla kavrayıp hafifçe yukarı sıyırdı. Jeanie'nin karnı sıcacık ve yumuşacıktı. Bir elini sırtında gezdirerek omurgasının eğimini izledi.

Jeanie, Logan'ın elleri kaburgalarının alt kısmında gezinirken hafifçe titredi. Başparmaklarıyla göğüslerinin altını nazikçe okşadı. Jeanie kazağını çıkarıp bir kenara atmadan önce, öpüşmelerine kısa bir ara verdi. Ardından dudaklarını

Logan'ın dudaklarına tekrar bastırıp onu sıcak, ıslak ve talepkâr bir şekilde öptü.

Jeanie'nin bedeni Logan'ınkine yaslandığında ateş gibiydi.

Kahretsin! Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyordu? Yani arzuladığı her şey bu muydu?

Logan'ın parmakları Jeanie'nin bedenine sıkıca gömüldü, daha yakın olmasını istercesine, her şeyi istercesine. Göğüslerindeki askıyı buldu, çözerek bir kenara attı. Bir elini Jeanie'nin memesine koydu, başparmağıyla ucunu nazikçe okşadı. Jeanie'nin dudaklarından çıkan yarı inleme, yarı iç çekiş Logan'ı neredeyse çileden çıkaracaktı. Başını eğdi ve Jeanie'nin memesine dudaklarını bastırdı. Dilini bedeninde gezdiren Jeanie, Logan'a doğru eğildi. Nefes nefese kaldı, kesik bir fısıltıyla ismini söyledi.

Logan daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını.

Jeanie'nin titrediğini hissedene kadar öpüp yaladı, ardından onu dikkatlice yatağa yatırarak üzerindeki pantolonu sıyırdı. Daha fazla ten, daha fazla Jeanie...

Her katmanı çıkardıkça, Logan bu kadına daha yoğun, daha hızlı, daha geri dönülmez bir şekilde âşık olduğunu hissediyordu.

Aşk.

Lanet olsun. Yine olmuştu. Ama duramıyordu. Artık durmak istemiyordu. Şimdi değildi. Jeanie lambanın hafif ışığında altın gibi parlayan teniyle, yastıkta karışmış koyu renk saçlarıyla önünde dururken değildi...

Jeanie aç ve kararlı gözlerle Logan'a baktı. Ama Logan birden durdu, donup kaldı.

Burada bir şey mi eksikti? Gerekli olan bir şey? Bir açıklama? Ona ne istediğini söylemesi mi gerekiyordu? Jeanie'nin kendisinden ne istediğini sorması mı gerekiyordu?

Her şeyi yanlış mı yapıyorlardı?

Ama Jeanie'nin ne söylemesini bekliyordu ki? Onu sevdiğini mi? Şimdi mi? Bu kadar kısa bir sürede mi? Giysilerinin hepsini bile daha yerleştirmemişti. Ona nasıl âşık olduğunu söyleyebilirdi ki?

"Logan?"

Logan dalmıştı.

Jeanie'nin kaşları çatıldı. Vücudunu bir battaniyeyle örtmeye yeltenince, Logan elini tutarak onu durdurdu.

"Hayır. Seni görmek istiyorum." Sesi kısık ve sertti, Logan kendi sesini tanıyamadı.

Jeanie elini bıraktı, bakışları onunkinde sabit kaldı. Onu içine aldı, her şeyini. Ona ne kadar sahip olabilirse o kadar sahip olacaktı. Eğer şimdi geri dönebileceğini düşünüyorsa, aptalın tekiydi.

"Logan." Jeanie'nin fısıltısı Logan'ın tüm şüphelerini bir anda yok etti.

Bedenini Jeanie'nin üstündeydi artık ve istediğini almıştı.

Logan onun üzerine çökerken her ne söyleyecekse söylememişti. Logan'ın ağzı her yerinde olmadan önce Jeanie'nin bunu düşünmek için sadece birkaç saniyesi olmuştu. Dudakları sıcak, kararlı ve tutkulu bir şekilde bedeninde geziniyordu; sakalının kaba kılları göğsünü, karnını ve kalçalarını gıdıklıyordu.

Bu gece Logan'ın yüzünde gördüğü ifadeyi düşünmemeye çalıştı. Ona tam olarak nasıl hissettiğini anlatan o bakışı. Sanki onu yanında tutmak istiyormuş gibi. Sanki bu sadece bir çekimden ibaret değilmiş gibi. Sanki yalnızca yardım eden bir komşu olmak istemiyormuş gibi.

Logan başını uyluklarının arasına koyduğunda, Jeanie'nin düşünceleri tıpkı sonbahar yaprakları gibi dağıldı; orada, tam merkezine öpücükler kondururken hiçbirine tutunması mümkün değildi.

Zevkten ölüyor, o noktaya gelene kadar çarşafları avuçlarıyla sıkıyordu. Alçak bir inilti dudaklarından döküldü. Logan bir işi doğru yapmaya alışkın bir adamın ısrarcı kararlılığıyla onu öpüyordu. Dili hızlı, sağlam ve tam anlamıyla mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki Jeanie ağlayacağını sandı.

Logan bir parmağını içine soktuğunda neredeyse ağlayacaktı, Logan'ın hırıltılı sesi duyuldu ve bu titreşimler Jeanie'nin hassas bedeninde yankılandı. Bir parmak daha ekledi ve parmaklarını eğip bükerek içinde daha önce bir efsane sandığını düşündüğü bir şeye dokundu. Bu zevk derin ve yakıcıydı ama Logan dilini ya da parmaklarını kullanmaktan vazgeçmiyordu. Logan istikrarlı ve güvenilir bir şekilde, baskı dayanılmaz bir hâle gelene kadar, sırtı yatağa doğru eğilene, ayakları çarşafa gömülene kadar devam etti. Onun dilinin ve ellerinin altında parçalanana kadar. Neden bu adamla birlikte olmaması gerektiğini bir türlü hatırlayamayana kadar.

Hiçbir sebep yoktu.

Logan iyi ve nazik biriydi. Ve o karın kasları... Tanrı aşkına, o karın kasları!

Kendi yolunun önünde neden duruyordu ki?

Logan yukarı bakıp hafifçe mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "İyi miydi?"

Jeanie inanamadığını gösteren bir kahkaha attı. "Çok, çok iyiydi."

Logan kayarak pantolonunu çıkardı. Ağırlığını Jeanie'nin üzerine verirken, bedeninin her santimini ona sürtüyordu. Köprücük kemiğinden omzuna dek bir dizi öpücük kondurdu ve yüzünü Jeanie'nin saçlarına gömdü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Logan, elleriyle Jeanie'nin uyluğunu sıkarken ve istemsizce kalçalarıyla ona doğru hareket ederken, Jeanie bunun gerçekten doğru olabileceğini düşündü.

Onun daha fazlasını istiyordu. Aslında her şeyini istiyordu.

Boğazında kelimeler düğümleniyor, âdeta çıkmaya çalışıyorlardı. Logan'a dair hissettiklerini anlatan kelimeler. Çok güçlü, çok erken ve olması gerekenden çok daha duygusal kelimelerdi bunlar.

Ama Jeanie bu sefer birini korkutmak istemiyordu.

Duygusal kız olmak istemiyordu. Ya da biraz fazla gelen kadın. Fazla düşünmek ya da fazladan bir şey yapmak istemiyordu.

Sadece Logan ile bu mükemmel anda, bu mükemmel günde olmak istiyordu. Bu yüzden ağzından çıkan kelimeler büyük, duygusal ya da önemli değildi.

Bunun yerine pratiktiler.

"Prezervatifler banyoda," dedi.

Logan durakladı. "Doğru." Üzerinden kalkıp banyoya doğru ilerledi. Jeanie banyonun dağınık olduğunu biliyordu ama belki de bu önemli değildi. Belki Logan gerçekten onun dağınıklığını görmezden gelebilirdi. Belki de "Dağınıklığını seviyorum," dediğinde yalan söylemiyordu.

En azından şimdilik.

"İlaç dolabında," diye seslendi ve Logan birkaç saniye sonra elinde paketle geri döndü. Hiç vakit kaybetmeden prezervatifi takıp yatağa geri döndü.

"Emin misin?" diye sordu, Jeanie bacaklarını Logan'ın etrafına dolamış, bütün bedeni onu çağırırken bile.

"Evet." Kelime, Jeanie'nin dudaklarından çıkar çıkmaz, Logan artık içindeydi, kollarıyla onu sardı. Bu çok fazlaydı. Her şeydi. Jeanie bu noktaya nasıl geldiklerini ya da bundan

sonra nereye gideceklerini bilmiyordu. Ama bu gece Logan'ın kendisini tutmasına izin verecekti.

Logan durdu, alnını Jeanie'nin alnına yasladı, ona uyum sağlamasına izin verdi. Ya da gözlerinden okunduğu üzere, kendisine uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Jeanie." Sesi, Jeanie'nin hissettiği kadar hayranlık doluydu. "Ben..."

Onu öptü. Diyeceği şeyden korkuyordu. Ne diyeceğini bilmediğinden. Kendisinin de buna karşılık ne diyeceğinden.

Bu, ikisi arasında beklediği şey değildi. Ama kahretsin, her şey o kadar iyiydi ki kelimelerin bunu mahvetmesine izin vermeye hazır değildi. Bu yüzden Logan'a sıkıca sarıldı, bacaklarını sırtına doladı ve daha tutkulu bir şekilde onu öptü.

Logan artık kendini tutmuyordu.

Hareket etti, kalçaları tekrar tekrar ileri geri hareket ederken, Jeanie onun altında inliyordu. Zevk dalgası bir kez daha yükseldi, derin bir sızı Jeanie'nin içini doldurdu, Logan kalçalarının pozisyonunu değiştirdi. Gözlerini Jeanie'ninkilerden ayırmadan, onun tepkilerini izliyordu.

"Böyle," dedi nefes nefese Jeanie. Logan'ın yüzünde seksi bir gülümseme belirdi ve aynı hareketi bir kez daha yaptı. Bu, Jeanie'yi ayak parmaklarına kadar titretti.

"Kendine dokun, Jeanie," dedi Logan, hâlâ uzun ve yavaş hareketlerle içine girip çıkıyordu. Başını eğdi ve bir sonraki sözlerini neredeyse utangaç bir şekilde, ona yüz yüze söyleyemiyormuş gibi kulağına fısıldadı: "Kendini tatmin et."

Bu adam nasıl hem inanılmaz derecede seksi hem de bu kadar sevimli olabiliyordu? Jeanie bunu sorgulayacak değildi. Logan bir kez daha kalçalarını hareket ettirerek ona daha fazla alan sağladı. Jeanie elini bacaklarının arasına kaydırdı.

Logan aç gözlerle onu izliyordu. Elleri Jeanie'nin uyluklarına gömülmüş, onu tam doğru açıda tutuyordu. Jeanie'nin

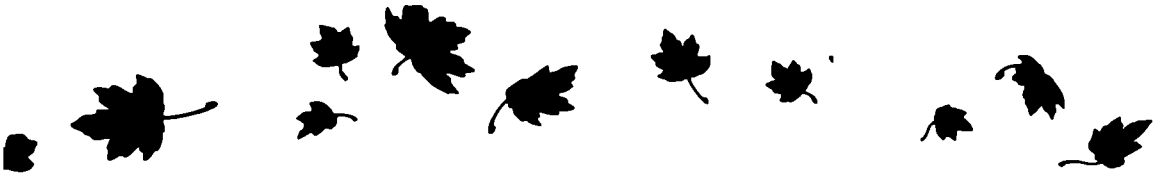
parmakları hızlandı, Logan'ın ritmiyle uyum içinde hareket ediyordu. Bu çok uzun sürmedi. Orgazm onu sert ve ani bir şekilde vurdu, tıpkı bu olayın tamamı gibi, beklenmedik derecede iyiydi.

Jeanie, Logan'ın adını bir nefesle haykırırken, adam onun üzerinde titreyip inledi ve her şeyin şaşırtıcı zevkine onunla kapıldı.

Logan dikkatlice Jeanie'nin yanına yuvarlandı ve yatağa uzandı. "Bu..." derken nefes nefeseydi Jeanie, alnını adamın omzuna yaslamıştı.

"Evet," diye kısıldı sesi Logan'ın, hâlâ derin derin nefes alıyordu. "Kahretsin, Jeanie."

Jeanie kıkırdadı, rahatlamanın ardından mutlulukla dolmuştu. Logan başına bir öpücük kondurdu ve kalkıp prezervatifi çıkarmak için uzaklaştı. Döndüğünde ve Jeanie'yi sarmak için kollarını ona doladığında, her şeyin daha önce hiç olmadığı kadar doğru olduğunu hissediyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Logan duşun sesi ve Jeanie'nin panjurlarından süzülen güneş ışığıyla uyandı. İnleyerek esnedi, Jeanie'nin kokusunun ve dün gece yaptıkları her şeyin üzerine sinmesi için zaman tanıdı.

Her şey...

Her şey... kusursuzdu. Açılmamış kutulara ve söylenmemiş sözlere rağmen mükemmeldi. Bugün o sözleri söyleyecekti.

Battaniyelerin karmaşasında baksırını aradı, gömleğini ise bir sandalyeye atılmış hâlde buldu. Jeanie'nin onu üzerinden çekip aldığı ânın anısıyla kanı ısındı. Belki de duşta ona katılmalıydı.

Sabunlanmış Jeanie fikri fazlasıyla cazipti ancak önce konuşmaları gereken şeyler vardı. Dün gece söylemesi gereken ama hâlâ cesaret edemediği şeyler. Bugün ona onu istediğini söyleyecekti. Ona sırılsıklam âşık olduğunu ve bunu inkâr etmeye çalışarak aptallık ettiğini itiraf edecekti. Daha da büyük bir aptallığı bunu ondan gizlemeye çalışarak yapmıştı. Eğer Jeanie isterse, sabah kalabalığında, kafede herkesin önünde bağırabileceğini söyleyecekti.

Ama önce kahve.

Mutfağa yürüdü, kahve makinesini çalıştırdı. Dolapta fincanları buldu, şeker ve balın hemen yanına dizilmişlerdi. Aslında mutfak oldukça düzenliydi, etrafta yarı açık kutular yoktu. Jeanie sadece yerleşmek için kendine zaman tanıyordu. Onu bu yüzden eleştiremezdi.

Küçük mutfak oturma odasına açılıyordu, Logan burada bir masa ve iki sandalye buldu. Jeanie masayı aynı zamanda çalışma masası olarak da kullanıyor olmalıydı çünkü üstü kâğıtlarla kaplıydı. Logan kâğıtları kenara toplayınca bir yığın oluştu.

Yığının arasından bir kartvizit süzülerek yavaşça halıya düştü.

Barb Sanders bir zamanlar büyükbabasının çiftliğini satması için onu ikna etmeye çalışan emlakçıydı, karttan ona parlak bir gülümsemeyle bakıyordu. Logan da ona bakıyordu, kadının parlak gülümsemesi dalga geçer gibiydi.

Casper ağır, tüylü bedeniyle kartın üzerine oturdu, sanki Logan'ı damarlarında dolaşan panik hissinden kurtarmaya çalışıyor ya da belki de sahibinin izlerini gizlemeye çalışıyordu. Logan kediyle karttan gözlerini kaçırarak dikkatini tekrar kâğıtlara çevirdi. Onlara bakma niyetinde değildi, kimsenin işine burnunu sokmak istememişti.

Ama kartı görmüştü.

Şimdi de gayrimenkul ilanlarını görüyordu. Bölgede satılık diğer ticari mülklerin karşılaştırılmalarını. Jeanie'nin bazı numaraların altını çizdiğini, kenar boşluklarına küçük ünlem işaretleri koyduğunu fark etti.

Jeanie'nin bu binayı satarsa kazanabileceği astronomik miktardaki parayı gördü. Bu parayla neler yapabileceğini düşündü. Hayatını tamamen yeniden şekillendirebilirdi. Teyzesinin hayalini devralmak yerine, kendi hayalini bulabilirdi.

Buradan ayrılıp bir daha geri dönmeyebilirdi.

Bakışları oturma odasında gezindi, dün gece fark edemediği detayları görmeye başladı. Mutfak düzenli olabilirdi ama oturma odası dağınıktı, tıpkı yatak odası gibi. Kanepenin yanında, tehditkâr bir şekilde duran "fotoğraflar" etiketli büyük bir kutu vardı.

Jeanie'nin kalmaya hiç niyeti yoktu.

Yine aynı tuzağa düşmüştü.

Jeanie'ye kapılmıştı.

Bu gerçekle bir anda ateş bastı, sonra buz kesti. Gezisindeki bir duraktan fazlası değildi. Dün de lanet kasaba festivalinde onunla dolaşmıştı. Herkes onları birlikte görmüştü.

Bir kez daha kasabalılara "zavallı Logan" bakışı atacakları bir sebep vermişti.

Lanet olsun.

Buradan çıkması gerekiyordu.

Yatak odasına gidip geri kalan kıyafetlerini almayı planlıyordu ki duştan gelen ses kesildi. Masanın üzerindeki kâğıtların ve kendini ele veren o yığının yanında donup kaldı. Belki de buradan iç çamaşırlarıyla koşarak çıkabilirdi ama bu gerçekten başarısız evlenme teklifi hikâyesine tuz biber ekmek olurdu.

Hayır, kaçamazdı. Yüzleşmek zorundaydı. Sonra da buradan gitmek zorundaydı.

Bekledi, Jeanie'nin yatak odasında dolaştığım belli eden sesleri dinledi. Kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu ve Logan ağlamak istiyordu. Ya da bağırmak. Ya da bir şeyleri paramparça etmek. Hangisi olduğundan emin değildi. Belki de hepsini birden.

Jeanie yatak odasından çıktı, üzerinde yalnızca dün gece çıkardığı Logan'ın oduncu gömleği vardı. Bu manzara neredeyse dizlerinin bağını çözecekti.

Neden ona bunu yapıyordu?

"Günaydın," dedi neşeli bir sesle, yanakları duştan sonra pembeleşmişti. Islak saçlarının bukleleri kulaklarının yanında toplanmıştı. Logan'ın parmakları ona dokunma isteğiyle seğirdi. "Kahve yaptığın için teşekkürler." Gülümsedi ve Logan'ın kalbi neredeyse göğsünden çıkıp onunla yaşamaya karar verdi.

"Şey... benim gitmem gerek," dedi Logan, Jeanie'nin gözlerine bakmadan. Şimdi olmazdı. Artık yapamazdı. Şimdi, her şeyi böylesine yanlış anladığını fark ettikten sonra hiç yapamazdı.

"Ah. Gitmeli misin?" Jeanie'nin sesindeki hayal kırıklığı açıkça belliydi ama belli etmemeye çalışarak devam etti. "Sanırım gömleğini geri vermeliyim."

"Kalsın." Ses tonu sert, kaba ve hoyrattı ama kendine engel olamamıştı. Jeanie'nin duş sonrası kokusunun sindiği o gömleği alacak hâli yoktu.

"Logan, bir sorun mu var?"

Logan derin bir nefes alıp elini yüzüne götürdü. "Hayır, her şey yolunda. Sadece eve dönmem gerekiyor."

"Tamam." Jeanie ona doğru bir adım attı, içtenliği Logan'ı çevreleyip boğuyordu âdeta. "Sadece bir şeyden rahatsız gibisin," dedi. Gözü masaya kaydı, sonra bakışları orada kaldı. Yüzüne bir aydınlanma ifadesi yerleşti.

"Evi satmayı düşündüğünü bilmiyordum," dedi Logan. "Beni şaşırttı, hepsi bu."

"Satmıyorum."

Logan başını iki yana salladı. "Belki de satmayı düşünüyorsundur, Jeanie. Belki de istediğin bu."

"Değil," dedi Jeanie kaşlarını çatıp dudaklarını sıkıca kapatarak. Logan bundan hiç hoşlanmadı. Öperek yüzünden o ifadeyi silmek istiyordu ama bu tür düşünceler onu hep daha da derin bir çıkmaza sokuyordu.

"Belki de satmalısın."

"Ne? Neden böyle söylüyorsun?" Gözleri Logan'ınkine kilitlendi, gözleri acı dolu bir ifadeyle parlıyordu.

Omuz silkti, takındığı umursamaz tavır sahteydi. Bedeni, kalbi kendini yine yanlış insana kaptırmış olduğu için acı ve öfkeyle boğuluyordu. Kalbi onu aynı yola sürüklemişti.

"Bir etrafına baksana." Elini oturma odasına doğru uzattı, Jeanie'nin bakışları kutulara ve boş duvarlara kaydı. "Hâlâ tam olarak yerleşmemişsin bile."

"Ben... Sadece meşguldüm."

Meşguldü, belki. Ya da belki burası hiç istemediği bir yerdi. "Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz..." dedi Logan. Jeanie'nin irkilmesi, dün gece yaşadıklarını düşündüğünde Logan'ın kendini tam bir pislik gibi hissetmesine yetti. Ama eğer onu kendinden uzaklaştırmazsa, onu kollarına alıp gitmeye karar verdiğinde daha da perişan olacaktı. "Ama bana öyle geliyor ki sen eski hayatından kaçmışsın. Patronun öldü ve korktun. Ama belki de burası gerçekten olmak istediğin yer değil."

Jeanie ellerini beline koydu, gözleri öfkeyle kısıldı. Üzerindeki Logan'ın oduncu gömleği biraz yukarı çıkmış, tenini daha çok açığa çıkarmıştı. Logan hızlıca başka bir yere bakmaya zorladı kendini. Birden bu konuşma için ikisinin de pantolon giymiş olmasını diledi.

"Benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun ama ne istediğimle ilgili fazlasıyla fikrin var," dedi Jeanie.

"Bir süre ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Logan, Jeanie'nin bir hafta önce ona söylediği kelimeleri tekrarlayarak. Onu o zaman dinlemeliydi.

Gözlerinden dökülen yaşları görmemeye çalıştı. *Görmeyecekti.* Bu yoldan daha önce geçmişti ve birine istemediği

bir hayatı dayatmaya çalıştığında ne olduğunu çok iyi biliyordu. Herkes için mutsuzluk.

"Pekâlâ." Jeanie burnunu çekti ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Zaten senin de çözmen gereken bir ton saçmalık var," dedi ve arkasını dönerek yatak odasına doğru yürüdü. Kapıyı arkasından hızla çarparak kapattı.

Kahretsin.

Logan bu sabah Jeanie'ye âşık olduğunu söylemeyi planlamıştı. Ama bunun yerine "bir süre ara verelim" demişti. Ne karmaşa.

Gözleri masaya kaydı ve Jeanie'nin yaptığı ünlem işaretleri ona alaycı bir şekilde göz kırptı. Eğer Jeanie, Dream Harbor'da kalmak istemiyorsa, onu burada tutmaya çalışacak kişi Logan olmayacaktı. Aptal kalbi ne kadar ısrar etse de.

Yatak odasının kapısı yeniden açıldığında, Logan'ın kendisini tamamen yanlış yönlendiren umutları yeniden kabardı.

Jeanie, Logan'ın pantolonunu koridora fırlatıp kapıyı bir kez daha çarptı.

Evet.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

Logan pantolonunu yerden aldı, tek ayağıyla zıplayarak üzerine geçirdi ve kapıya doğru yöneldi. Botları hâlâ Jeanie'ninkilerin hemen yanında, bir gece önce attığı yerde devrilmiş hâlde duruyordu. O an o kadar aceleciydi ki çıkarırken nerede olduğunu umursamamıştı.

Ayakkabıları ayağına geçirdi, bağcıkları bağlamaya hiç yeltenmeden sandalyenin arkasındaki montunu aldı ve Jeanie'nin geçici olduğu belli olan dairesini geride bıraktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bazen hayat yüzüne bir yumruk atar, ardından da yerdeyken tekmelemeye devam ederdi.

Jeanie, Logan'ın dairesinden ayrılmasından sonraki gün, Norman'ı dinlenme odasındaki termostatla uğraşırken gördüğünde tam da böyle hissediyordu; Jeanie'nin burada olmaması gerektiğini söylediğinin ertesi günü.

"Norman, ne yapıyorsun?" diye sordu, içindeki o kötü his zaten cevabı bildiğini söylüyordu. Belki de bu gizemi çok daha önceden çözmesi gerekirdi ama teyzesiyle en sadık çalışanını karşı karşıya getirme fikri onu korkutmuştu. Bir de Norman'ın ona döndüğünde takındığı, onu suçlu hissettiren o onaylamayan bakışı. Durumu yanlış mı yorumluyordu acaba?

"Hava burada buz gibi. Müşteriler şikâyet etmeye başladı," dedi, gün için ayarladığı termostatla neden oynanmaması gerektiğini açıklaması gerekiyormuş gibi hissederek.

Norman ile göz göze geldi, yüzünde küçük bir pişmanlık ifadesi belirdi ama hemen ardından alışıldık kaş çatışıyla bunu sakladı. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi: "İstifa ediyorum."

Sözleri o kadar beklenmedikti ki Jeanie ne dediğini anlayamadı. Beyni kısa devre yapmış gibi çalışmayı reddediyordu.

"Nasıl yani, istifa mı?" diye sordu sesi tizleşmiş ve paniğe kapılmış bir hâlde. "Yardımına ihtiyacım var." Norman'ın termostatla ya da başka bir şeyle ne yaptığı önemli değildi; Jeanie onun olası suçlarının uzun listesini düşünmemeye çalışıyordu. Jeanie bu kafeyi onsuz işletemezdi. Her şeyin nasıl yapılacağını bilen oydu!

Norman başını iki yana salladı. "Gerçekten ihtiyacın yok," dedi. Çalışan dolabını açarak arkasını döndü.

"Gerçekten var." Eşyalarını toplamasına engel olmak için eliyle kolunu tuttu. Bu sorunu kesinlikle çözebilirlerdi. Bu kesinlikle büyük, kocaman bir yanlış anlaşılmaydı.

Öğle arası yoğunluğu başlamıştı bile, Crystal'ı kasada tamamen yalnız bırakmıştı. Geri dönmesi gerekiyordu ama aynı zamanda en deneyimli çalışanının terk edildiğinin ertesi günü işi bırakmasını da istemiyordu.

Terk edilmek? Randevuya bile çıkmadıkları biri tarafından terk edilebilir miydi?

Emin değildi ama kendini terk edilmiş gibi hissediyordu. Ayrıca Norman kucağına bu bombayı atana kadar bunu sindirmek için kesinlikle hiç zamanı olmamıştı.

"Sana ihtiyacım var, Norman. Burada her şeyin nasıl işlediğini biliyorsun. Teyzemin en değerli çalışanısın."

Norman alaycı bir şekilde burnundan soludu, elinden sıyrıldı. Dolabından bir hırka, birkaç kitap ve içinde ev yapımı granola barlar olan bir saklama kabı çıkardı. "Belli ki değilim."

"Sana kötü mü davrandım? Özür dilerim, Norman. Gerçekten öyleyse. İlk defa sorumluluk alıyorum ve elimden geleni yapıyorum. Ne yapabilirim? Nasıl düzeltebilirim?" Sesi neredeyse histerikti artık ama öğle kalabalığı giderek artıyordu ve Crystal'ın telaşlı sesi gürültünün arasından duyuluyordu. Normalde bu saatlerde üç kişi çalışırdı.

Norman derin bir iç çekti. "Sorun sen değilsin. Gerçekten değil." Gözlüklerini düzeltti, ilk kez bu konuşmada doğrudan onun yüzüne baktı. "Sorun benim. İşleri sabote ediyordum."

Tabii ki o yapıyordu. Bunu bu sabah üçüncü kez ayarladığı termostatı değiştirirken gördüğü anda anlamıştı. Ama anlamadığı şey, teyzesiyle uzun zamandır çalışan müdürünün ona neden böyle davrandığıydı. Gerçekten ne haltlar dönüyordu?

"Niye? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Kendimle gurur duymuyorum. Suç duyurusunda bulunmak istersen anlarım." Norman'm baklava desenli süveteri ve kahverengi sarı tonlarında benekli gözlükleriyle bir polis sabıka fotoğrafında yer alması fikri Jeanie'yi neredeyse güldürecekti. Ya da ağlatmaya. Ya da her ikisini de.

Burnunu sıktı, stres kaynaklı bir baş ağrısı kendini göstermeye başlamıştı. "Dava açmayacağım. Ama neden bunu yaptın? Kafeyi sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum." Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten seviyorum ve satın almak istiyordum ama teyzen bana satmadı."

Bekle, ne? Norman kafeyi satın almak mı istemişti? "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana senin buna daha çok ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Ah."

"Ben de düşündüm ki eğer burada işleri senin için biraz zorlaştırırsam, burayı istemezsin. Belki bana satarsın."

Jeanie dolapların yanındaki sıraya çöktü. "Ah."

Norman süveterinin önünü düzelterek elini aşağı doğru kaydırdı. "Bütün bu olanlar bana yakışmadı, özür dilerim. İşler kontrolden çıktı. Camların kırılmasını asla istememiştim. Ya da gecenin bir yarısı seni korkutmayı." Yüzünü buruşturdu. "Jim o konuda fazla ileri gitti. Elbette, meydana gelen tüm hasarı karşılayacağım. Ve istifa ediyorum."

"İstifa etmek zorunda değilsin," dedi Jeanie zayıf bir sesle. Norman'ın anlattığı her şey kafasında uğursuz bir şekilde dönüp duruyordu. Midesi bulanıyordu. "Bir dakika, Jim de kim?"

Norman boğazını temizledi. "Benim... şey... ortağım."

Jeanie'nin gözleri büyüdü. "Penceremi kırması için birini mi tuttun?"

"Öyle değil. Sadece işleri burada biraz... *dağıtabileceğini* düşündüm."

"Ah." Bu tek hece sessiz ve yenik bir şekilde döküldü dudaklarından.

"Bir kez daha özür dilerim." Böylece ev yapımı atıştırmalıklarını ve diğer eşyalarını toplayıp Jeanie'yi başını ellerine gömmüş bir hâlde bırakıp gitti.

Jeanie'nin önünde iki seçenek vardı. Birincisi, dinlenme odasının her daim yapış yapış olan zemininin üzerine kıvrılıp sonsuza kadar orada kalmak. İkincisi ise kalkıp kafesinde çalışmaya devam etmek.

Elleriyle yüzünü ovuşturarak iç çekti. Birinci seçenek oldukça cazipti. Yere kıvrılıp yatmak doğru karar gibi görünüyordu. Yerde kıvrılıp yatmak rahat, korunaklıydı. Burada kırıntılarla idare ederek mutlu mesut yaşayabilir, bir daha asla başka bir yetişkinin -ya da sonradan tam bir hödük olduğu ortaya çıkan seksi bir çiftçinin- sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmazdı. Gerçekten cazipti. Ancak bunun dezavantajları da vardı. En önemlisi, yapış yapış olan zemin. Buranın zeminini ne kadar sık temizlerse temizlesin, bir türlü yapış yapış olmasını engelleyemiyordu ve bu durumun kaynağını bilememek de onu gerçekten tiksindiriyordu. Yapış yapış olmak istemiyordu. Ayrıca Crystal'ı, Dot teyzesini ve kendisini yüzüstü bırakmış olacaktı. Bunu da pek istemiyordu.

Logan ne derse desin. Şapşal herif.

Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyordu. Önlüğünü bağlayıp harekete geçti.

"Hey Crystal, kusura bakma."

Jeanie arka odadan çıktığında Crystal omzunun üzerinden dönüp baktı. Derin bir nefes vererek rahatladığını gösteren biçimde gülümsedi. "Ah, neyse ki," dedi telaşlı bir ifadeyle. "Buradasın."

Evet, buradaydı, lanet olsun. Burası onun kafesiydi. Ne Norman'ın sabotajı ne de Logan'ın korkuları onu buradan gönderebilirdi.

Tezgâha geçti. "Selam Marco. Her zamankinden mi?"

Adam ona dostça gülümsedi. "Selam, Jeanie. Aynen öyle, harika olur."

Jeanie başıyla onaylayarak işe koyuldu.

Ninova

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Peki, nerede o?" Annie'nin sesi, kendisinden önce evi doldurmuştu.

"Mutfakta." Büyükannesi, onu sırtından bıçaklamadan önce bir saniye bile düşünmemişti.

"Durum ne kadar kötü?" Başka bir ses. Hazel da gelmişti. Ne harikaydı!

"Epey kötü. Evi baştan aşağı temizledi ve tavuk kümesini baştan yaptı."

Logan kaşlarını çattı. Üzgün olduğunda temizlik yapması bu kadar mı garipti? Daha kötü şeyler de yapabilirdi. Hem o kümes bir süredir tamir edilmeyi bekliyordu. Şimdi, Sonbahar Festivali bittiğine göre vakti de vardı. Bir de yanında güzel bir kafe sahibi olmadığına göre...

Festivali, Jeanie'yi ve sonrasında olan her şeyi düşününce midesi hep olduğu gibi düğümlendi. Onu görmeyeli bir hafta olmuştu.

Ayrıca doğru düzgün bir kahve içmeyeli de.

Bu durum onu mahvediyordu.

Ama daha fazla ileri giderlerse ve Jeanie bu küçük denemesini sonlandırıp giderse, bunun daha çok canını acıtacağını biliyordu. Bunu göze alamazdı.

"Tamam Bay Temizlik, bırak şu bezi," dedi Annie mutfağa elinde bir sepet dolusu muffin'le girerken.

"Aslında daha çok bir Ödül Avcısı havası var," diye ekledi Hazel başını yana eğip Logan'ın kendine özgü sakalıyla oduncu gömleğini süzerek.

"Ha. Ha."

Annie hiç vakit kaybetmeden hemen yerleşti, ne de olsa burası onun ikinci eviydi; çocukluklarından beri böyleydi. Altı kardeşten biriydi, ortalarda bir yerdeydi. Böylesine büyük bir ailede arada kaybolmamak zordu. Annie, büyükanne ve büyükbabanın ilgisini seviyordu, Logan ise arada gerçek de olmasa bir kız kardeşe sahip olmayı seviyordu.

Tabii, bunu şu an mutfağında çay yapıp işine burnunu sokarken itiraf etmeyecekti.

Hazel masaya oturup bir muffin aldı ama Logan onun göz ucuyla kendisine attığı üzgün bakışları yakaladı. İşte, tam da kaçınmaya çalıştığı türden bakışlardı. Annie, Hazel'ın önüne bir fincan çay koyup masaya geçti. Bir muffin alıp yavaşça kâğıdını çıkararak ona o sinir bozucu hayal kırıklığı ifadesiyle bakmaya başladı. Buna dayanamıyordu.

"Tanrım Annie. Söyle de bitsin."

Annie hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Ne yaptın?"

"Niye benim bir şey yaptığımı düşünüyorsun?" Kirli bezi lavaboya fırlatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hazel bakışlarıyla onun hareketlerini izliyordu. Beden dili savunmacıydı. Şu an Annie konuşmaya devam ettiği için yorum yapmasa da kesinlikle bunu söylerdi.

"Pekâlâ, bir kere festivalde Jeanie'yle gayet tatlı ve samimi görünüyordunuz, sonra *puff*, bir anda ortadan kayboldun."

"Kaybolmadım. İşte, buradayım."

Annie kaşlarını çattı. "Ve bir de Jeanie'nin hafta boyunca alışılmadık şekilde keyifsiz olduğunu fark ettim ama bunun hakkında konuşmuyor."

Logan'ın içi burkuldu. "Ne demek bu?"

Derin bir nefes verdi, sanki bu kadar aptal biriyle konuşmak zormuş gibi ki muhtemelen öyleydi. "Demek istediğim, Norman ayrıldığından beri Jeanie bir haftadır kıçını yırtarak çalışıyor ama..."

"Bir saniye, Norman ayrıldı mı?"

"İşi bıraktı," diye araya girdi Hazel.

"Norman niye işi bıraksın ki?"

Hazel omuz silkti. "Jeanie'nin söylediğine göre, başka seçenekleri keşfetmek istemiş. Garipti."

Logan başını iki yana sallayıp masadaki bir sandalyeye çöktü. Annie önüne muzlu ve çikolatalı bir muffin koydu. En sevdiğiydi. En azından taciz etme ânı için atıştırmalık getirmişti.

"Anlamıyorum. Norman neden işi bırakıp Jeanie'yi ortada bıraksın ki?"

"Bence gayet açık," dedi Annie. "Yeni yönetimi sevmemiştir."

"Herkes onu sever," diye hırladı Logan, söylediklerinin ne kadar çılgınca geldiğini fark etmiş ama kendine engel olamamıştı.

Annie kaşlarını kaldırdı. "Bazıları diğerlerinden daha fazla."

"O burada kalmayacak, Annie. Bu sefer bu işi uzatmak istemedim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Annie muffin'ini geri almak ister gibi bakıyordu. Logan onu kendine çekti.

"Satmayı düşünüyor. Hem de iyi para alabilir." Omzunu silkti. "Bütün olay, onun için sadece bir denemeydi. Er ya da geç bundan sıkılıp gerçek hayatına geri dönecek."

Ufak tefek, kitap kurdu bir kadına göre Hazel tam bir ninja gibi hareket ediyordu. Logan başına inen tokadı eli kafasına çarpana kadar fark etmemişti bile.

"Ah! Hazel, ne halt ediyorsun!"

Annie kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Bu onun gerçek hayatı! Eğer gitmeyi düşünüyorsa neden kafeyi açık tutmak için bütün bir hafta bu kadar çırpınsın, üstelik çalışan konusunda sıkıntı çekmesine rağmen? Neden kitap kulübüne katılıyor, neden hamur işi kurslarına yazılıyor? Ve neden sana âşık oluyor eğer burada kalmayı planlamıyorsa?"

Logan, Hazel'ın sarsıcı konuşması sırasında ağzına tıkıştırdığı muffin'i neredeyse boğuluyormuş gibi çıkardı. Muffin kırıntıları etrafa saçıldı. Annie kırıntıları yeni süpürülmüş yerden eliyle silip attı.

"Bana âşık falan değil," diye hırıltıyla cevap verdi Logan öksürerek.

"Henüz değil belki," dedi Hazel omuz silkerek. "Ama onun sana nasıl baktığını gördüm, bu arada *senin* de ona nasıl baktığını gördüm ve bu hiç de sıradan bir şey değil. Bu, gelip geçici bir flört bakışı değil."

Logan güçlükle yutkundu.

"Bir noktada yeniden denemek zorunda kalacaksın," diye ekledi Annie. "Risk al. Jeanie buna değer."

"Terk edilmekle ilgili sorunlarını çözmen gerekiyor," diye araya girdi Hazel çayını yudumlayarak.

"Ne sorunu?" diye afalladı Logan. Bu sırada Annie omzuna sertçe vurdu; bu da yeni bir muffin kırıntısı dalgasının masaya saçılmasına sebep oldu.

"Logan, baban sen bebekken sizi terk etti, annen sen çocukken öldü ve bir yetişkinle kurduğun tek ciddi ilişkin kadının seni terk etmesiyle bitti. Ne döndüğü gayet açık bence." Hazel gözlüklerini burnunun üstüne itti, Logan ise ona inanamayan bir ifadeyle bakıyordu.

"Doğru gibi görünüyor," diye atıldı Annie. "Kişisel gelişim kitapları okuyorsun yine, değil mi Hazel?"

Hazel omuz silkti. "Hepimiz zaten bunu biliyoruz sanıyordum."

Logan elini sakalında gezdirdi. "Cidden, Hazel. Bugün art arda yumruk atarken hiç sakınmıyorsun."

"Yardımcı olmaya çalışıyorum."

Neredeyse gülecekti. Hazel'ın yardım etme yöntemi, tüm her şeyi ortaya dökmek ve acımasız olmaktı. Ama haksız sayılmazdı. Hâlâ toplanmamış o kutularla emlak listelerini gördüğünde bu kadar öfkelenmemeliydi. En azından Jeanie ile konuşmadan dairesinden sıvışmamalıydı. Terk edilmekle ilgili sorunlar. Karmaşık gibi görünüyordu ama aslında basitti: Korkuyordu. Jeanie'nin gitmesinden korkuyordu. Yeniden başarısız olmaktan korkuyordu. Yeniden incinmekten korkuyordu.

Ayrıca bu korku Jeanie ile olan her etkileşimini şekillendirmişti. Ona ilgisini inkâr etmesine sebep olmuştu. Aralarındaki şeyi gizleme isteği doğurmuştu. Konuşmak yerine paniğe kapılıp varsayımlarda bulunmasına neden olmuştu.

Üstüne üstlük, çiftliğin güvenli ortamına sığınarak saklanmıştı. Tıpkı büyükbabasının onu uyardığı gibi.

Bu rahatsız edici farkındalıklarla boğuşurken, arkadaşları kalkarak çıkmak için hazırlandılar. Annie çay fincanlarını lavaboya koydu, Hazel ise başına bir öpücük kondurdu.

"Bol şans," dedi, ardından beklenmedik bir şekilde sert bir biçimde koluna vurdu. Hazel ne ara bu kadar güçlenmişti? "Bence onunla aranı düzeltmeyi başarırsın. En azından bir kahve içmeye uğra. Şehirdeki dedikodulara göre, bir meditasyon inzivasına gitmişsin ya da Peru'da bir dağa tırmanıyormuşsun."

Logan başını iki yana salladı. "Niye?"

"Babam bir rüya görmüş. Seni bir lama ile yüksek bir zirvede gördüğünü söyledi. Çok net değildi."

"Bu lanet kasaba."

Annie çıkarken gülümsedi. "Bayılıyorsun buraya. Görüşürüz!"

Arkalarından bir iç çekse de dönüp bakmadılar. Söyleyeceklerini söylemiş, muffin'leri bırakmışlardı. Şimdi yapılacak tek şey, önünde duran tüm bu bilgilerle baş başa kalmaktı.

Norman işi bırakmıştı.

Jeanie hâlâ kafe için mücadele ediyordu.

Kendisinin terk edilmekle ilgili sorunları vardı.

O ne halt ettiğini sanıyordu? Korkup kaçıyordu. Daha başlamadan iyi bir şeyi bırakıyordu. Neden? Yanlış kişiyle yaşadığı ve başarısızlıkla sonuçlanan bir ilişki yüzünden mi?

Artık bu saçmalıkları geride bırakma zamanı gelmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Otuzuncu Bölüm

Jeanie taze Oreo paketini yavaşça açıp tanıdık kokusunu içine çekti. Bu koku çocukluğunu ve evi anımsatıyordu; bir yandan da tabii dört tanesini hızla ağzına tıkıp Joe'nun molasında kasada durmak için kafeye geri dönmeden önce günü atlatabileceğine dair cesaret veriyordu.

Çiğnerken telefonuna göz attı. Annesinden gelen bir sesli mesaj vardı, muhtemelen Şükran Günü ile ilgiliydi, sonra ilgilenebilirdi. Jacob'tan bir sonraki kitap kulübü kitabının ismini paylaştığı bir mesaj vardı. Ayrıca Ben'den bir mesaj zinciri:

Hâlâ hayatta mısın?
Birkaç gündür senden haber almadım.
Yoksa seksi çiftçi seni parçalayarak kabak tarlasına mı gömdü?!!

Son mesaj yirmi dakika önce gelmişti.

Jeanie, cidden. İyi misin?

Olamaz! Görünüşe göre Ben'le birkaç gündür konuşmamıştı ama Norman'ın yerine birini bulmak için yapılan

görüşmelerle ve Crystal ile Joe'nun çalışamadığı saatlerde çalışmakla o kadar meşguldü ki bunu fark etmemişti bile. İşler o kadar çığrından çıkmıştı ki Hazel ve Annie bile birkaç vardiya almıştı. Gerçek arkadaşları olduğunu her düşündüğünde, bu düşünce Jeanie'yi neredeyse ağlatacak kadar duygulandırıyordu.

Bir tarlada parçalanmadığını teyit etmek için birkaç kısa mesaj attı.

Yaşıyorum.
Üzgünüm!
Çok meşguldüm.
Seni seviyorum.

Cevap beklerken bir kurabiye daha yedi, kırıntılarını da önlüğünden silkeledi. Mesaj sesi geldi:

Ah! Beni sonra ara. İşlerin nasıl gittiğini duymak istiyorum.

Jeanie gülümsedi. İşler gidiyor muydu? Belki. Yeterince müşterisi vardı. Tüm sorunlara yol açan kişiyle ilgili gizemi çözmüştü; daha doğrusu gizem beklenmedik bir şekilde kendi kendine çözülmüştü. Şimdi tek yapması gereken sorumluluk sahibi üniversite öğrencileri bulmaktı, bu işi de çözdüğünde her şey tamam olacaktı.

Ah, bir de smoothie'ler için yeni bir sebze-meyve tedarikçisi bulması gerekiyordu çünkü Logan'ı bir daha görmek istemiyordu.

O lanet çiftlikte saklanmaya devam edebilirdi, sonsuza kadar. Umurunda bile değildi. O sadece gidip...

"Jeanie nerede?" diye bir ses kafeden yankılandı ve Jeanie ağzı hâlâ kurabiyeyle doluyken, bulunduğu yerde donakaldı. Düşünceleriyle onu çağırmış olabilir miydi?

"Molada," dedi Joe. *İyi iş Joe,* diye düşündü Jeanie panikle ağzındakini çiğnerken.

"Onu görmem gerek," dedi Logan, sesi öyle yüksek çıkmıştı ki kahvaltıya gelen kalabalığın tamamı her kelimesini duymuş olabilirdi. Hele de Logan kafeye girdiğinden beri tüm uğultunun yerini bir sessizliğin almasıyla. Jeanie aralarında ne olduğunu kimseye anlatmamıştı ama festivalde birlikte dolaşmaları ve ardından Logan'ın bir hafta boyunca kasabadan tamamen kaybolması çevrede çok tuhaf dedikoduların yayılmasına yetmişti.

Son duyduğuna göre bir lama eşliğinde meditasyon yapıyordu.

"Şey... o..."

Olamaz, hayır, Joe duraksamıştı. *Güçlü dur, Joe! O dev çiftçinin seni korkutmasına izin verme!*

"Jeanie!" diye sesi daha da yükseldi Logan'ın. Joe'yla konuşmayı bırakıp doğrudan Jeanie'nin adını seslenmeye başlamış gibiydi, muhtemelen Jeanie çıkana kadar da buna devam edecekti. Jeanie küçük pencereye baktı ama sığabileceğini sanmıyordu. *Kahretsin.*

"Jeanie, lütfen. Seninle konuşmam lazım, sen buraya gelmezsen söylemem gereken her şeyi burada bulunan meraklı insanların önünde söyleyeceğim."

Kalabalıktan birkaç mırıltı duyuldu, meraklı olmakla ilgili bazı anlaşmazlıklar vardı muhtemelen ama muhalifler diğerleri tarafından susturuldu çünkü olan biteni duymaya çalışıyorlardı.

Jeanie tereddüt etti.

"Tamam, sanırım cevabımı aldım," diye devam etti Logan. "Jeanie, tam bir ahmak gibi davrandım."

Kalabalıktan biri bunun üzerine küçük bir alkış kopardı.

Aman Tanrım, ne yapıyordu?

Bunu yapmasına izin veremezdi. Herkesin önünde olmazdı. Onun hakkında bildiği onca şey varken olmazdı. Jeanie bir canavar değildi.

Jeanie kendini dinlenme odasmdan dışarı attı. "Yapma!" Logan'ın bakışları onunkilere kilitlendi. *Lanet olsun.* O mavi gözlerin bir mıknatıs gibi kendini içine çektiğini tamamen unutmuştu. "Sadece buraya gel, Tanrı aşkına." Tezgâhın etrafından dolandı, Logan'ı yumuşak oduncu gömleğinden tutup izleyicilerin büyük hayal kırıklığına uğradığını gösteren ifadeleri arasında dinlenme odasına çekti.

Onlar odaya geçerken kalabalıktan "oooo" sesleri yükseldi. Bu insanlar gerçekten hobi edinmeliydi.

Ama neredeyse tüm kasabanın meraklı bakışlarından kurtulmuş olmak, Logan ile küçük dinlenme odasında yalnız kaldığında o kadar da iyi bir fikir gibi görünmemişti. Neden bu kadar büyüktü? Ayrıca neden bu kadar güzel kokuyordu?

Mavi bakışları onu bir haftadır görmemenin neden olduğu susuzluğun ardından onu içine çekiyormuş gibi üzerinde geziniyordu. Kendisinin de aynı şekilde hissetmesinden nefret ediyordu, Logan'ın kesilmiş sakalından gözlerinin altındaki koyuluklara kadar her ayrıntıyı inceliyordu. Belki de iyi uyuyamıyordu. Belki de onu Jeanie'nin onu düşündüğü kadar çok düşünmüştü.

Hayır, Jeanie. Hayır. Seksi çiftçiye bir daha kanmayacaksın. Tam bir pislikti. Onunla yatmış ve sonra Jeanie'nin ne istediğini söylemeye cüret etmişti, buralardan gitmesinin daha iyi olacağını iddia etmişti! Sonra... ve sonra! Bir haftalığına kayıplara karışmıştı, Jeanie ise burada gizemleri çözmek ve kafeyi tek başına işletmek zorunda kalmıştı!

Jeanie'nin son bir haftada fark ettiği bir şey varsa, o da Dream Harbor'a ait olduğu gerçeğiydi. Burada olmayı seviyordu ve burada kendini seviyordu. Yeni Jeanie'nin kim olduğunu henüz tam olarak çözememişti ama bir şeyi biliyordu: Yeni Jeanie, erkeklerin, seksi çiftçi türünden olsa bile, kendisini bir kenara atmasına izin vermezdi.

Jeanie kafasının içindeki düşüncelerle taşmak üzereyken, ağzını açıp Logan'a patlamaya hazırlandı. Ama Logan ondan önce konuşmaya başladı. Özür diliyordu.

"Üzgünüm. Seninle daha önce konuşmam gerekirdi."

Jeanie kollarını göğsünde kavuşturdu. *Evet, bu doğruydu.*

"Ve o şekilde gitmemeliydim." Logan titreyen eliyle sakalını sıvazladı. "Kendi içimde halletmem gereken şeyler var, bunu biliyorum. Lucy ile yaşadıklarım kabul etmek istediğimden daha fazla etkiledi beni ve tekrar aynı şeyleri yaşamaktan korktum."

Lucy. İşte, Logan ile bu işin yürümesinin neden mümkün olmayacağına dair bir sebep daha.

"Bak Logan, ben istediğin kişi olamam."

Logan irkildi.

"Denemeye çalıştım. Yeni biri olmak istediğimi düşündüm, bu yeni kişi olabileceğimi düşündüm. Ve biraz oldum da ama hâlâ eski benliğim de var. Biraz dağılmış durumdayım ve muhtemelen toparlanmam birkaç ayımı alacak, aşırı tepki veriyorum ve fazlasıyla düşünüyorum. Neşeli, sakin ve biraz da tuhaf bir enerjiyle mükemmel bir küçük kasaba kafe sahibi gibi davranmaya çalıştım. Dot gibi olmaya çalıştım. Ama değilim. Ben sadece benim ve bu kafeyi işletmeyi seviyorum. *Benim kafemi.* Lucy'nin nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama ben o değilim. Ben..."

"Onu istemiyorum," diye sözünü kesti Logan kesin ve kararlı bir sesle.

"O zaman ne istiyorsun, Logan? Çünkü ben çözemedim."

"Seni. Seni istiyorum."

Jeanie derin bir nefes aldı, hisleri öfke, kırgınlık ve umut arasında gidip geliyordu. "Yapamam..."

"Seni olduğun hâlinle istiyorum." Logan bir adım attı, açık havaya özgü kokusuyla kuşattı Jeanie'yi ve Jeanie neredeyse teslim oluyordu. Neredeyse yüzünü Logan'ın güneşte ısınmış oduncu gömleğine gömüp onun söylediklerine teslim olacaktı.

Logan devam etti, Jeanie'nin direnci daha da düştü. "Neredeyse kafamı uçuracak Jeanie'yi istiyorum, hayaletlere inanan, tavuklarımla konuşan ve pazar çadırını kovalamak için yağmurda koşan Jeanie'yi istiyorum. Geçen gece ciddiydim, dağınıklığını seviyorum, Jeanie." Bir adım daha yaklaştı. "Her hâlinden hoşlanıyorum. Düğmeli bluzlarınla kasaba toplantılarında konuşmandan hoşlanıyorum. Saçların omuzlarına döküldüğünde ve o eski püskü hırkayı giydiğinde senden hoşlanıyorum. Gözyaşlarını silmeyi seviyorum ve kahkahan en sevdiğim ses."

Jeanie boğazında düğümlenen duygular yüzünden güçlükle yutkundu. "Ama burada kalacağıma güvenmiyorsun."

Logan düzensiz bir şekilde nefes alıp veriyordu. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Ama bana gerçeği söyleyeceğine güveniyorum ve seni dinlemeye hazırım. Eğer burayı seviyorsan, kalmanı istiyorum." Bakışlarını başka yöne çevirdi, bu da Jeanie'ye bakışlarının yoğunluğundan uzakta nefes alma şansı verdi.

Jeanie'nin kalbi hızla çarpıyordu. Logan'ı yeni hayatının bir parçası olarak istiyor muydu?

Logan gözlerini tekrar ona çevirdi ve Jeanie'nin soluğu kesildi. Elbette onu istiyordu ama Logan'ı bu kadar kolay affetmeyecekti.

"Pekâlâ, kalıyorum," dedi Jeanie.

Logan başıyla onayladı, bakışları temkinliydi. Jeanie'nin burada kalmasının onlar arasında bir şey olacağı anlamına geldiğini varsaymak istemiyor gibiydi.

"Gizemi sensiz çözdüm."

"Duydum."

"Norman kafeyi satın almak istiyormuş."

Logan'ın kaşları bu bilgiyle yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Dot'un kafeyi ona satmamasına sinirlenmiş. Bu yüzden beni korkutup uzaklaştırmaya çalışmış."

Logan başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Bunlarla tek başına uğraştığın için üzgünüm."

Jeanie omuz silkti. "Annie ve Hazel yardım ediyordu. Yeni elemanlar almaya çalışıyorum."

"Sevindim. Dot'a söyledin mi?"

"Henüz değil."

Logan tekrar başıyla onayladı ve ayaklarının üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sabrının azaldığını görebiliyordu Jeanie. Logan'ın Jeanie için kendini tamamen açtığını görebiliyordu. "Jeanie." Logan'ın sesi zımpara kâğıdı gibiydi, kamyonet lastiklerinin çakıl taşlarına değdiğinde çıkardığı ses gibi sertti.

Bu ses tonuyla isminin söylendiğini duymak, Jeanie'nin kelimelerinin dudaklarından dökülmesine neden oldu. Kendine engel olamadı. "Ben de seni istiyorum," dedi artık içinde tutamayarak.

Logan'ın dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı, bir adım daha atıp onu küçük alanda çevreledi. "Gerçekten mi?"

Jeanie başıyla onayladı, aniden sözcükler kayboldu. Logan yüzünü elleriyle tutup kaldırdı. "Sana âşığım, Jeanie." Kelimeler teninde gezindi, sıcak ve tatlıydı.

"Öyle mi?"

"Evet. Bir süredir öyleyim."

"Ne zamandan beri?" diye sordu hafifçe takılarak. Logan başparmağıyla onun yanağını okşadı.

"Muhtemelen kirpi desenli pijamalarını gördüğüm zamandan beri."

"Ah, hayır," diye inledi Jeanie.

Logan'ın gülümsemesi daha da büyüdü. "Ya da en sevdiğin abur cuburlar hakkında beni aydınlattığın zamandan beri olabilir."

Jeanie güldü. "Pekâlâ, ben de seni birçok küçük balkabağını aynı anda taşıyabildiğini gördüğümden beri seviyorum."

Logan derin bir iç çekti, gözlerinde mutluluk ve rahatlama dolu bir ifade âdeta dans ediyordu. "Balkabağı taşıma bir erkekte aradığın özellikler arasında üst sıralarda mı?"

"Görünüşe göre öyle," dedi Jeanie bir gülümsemeyle. Logan da onun gülümsemesi karşılığında bir öpücük kondurdu. "Bu hareket için iyi bir antrenmanmış..." Jeanie birden kollarına atladı. Logan göğsünden gelen bir "of" sesiyle onu yakaladı. Sırtı dolaplara çarptığında metalin çıkardığı ses odada yankılandı. Jeanie gülümseyerek yüzünü Logan'ın boynuna gömdü.

Logan, Jeanie'nin beline sımsıkı sarılıp onu kendine çekti. "Bir dahaki sefere uyar beni," dedi alaycı bir sesle.

Jeanie onu öptü. "Anlaştık."

Logan da onu öptü, dilleri birbirini buldu ve Logan'ın rahatladığını belli eden derin iniltisi Jeanie'nin içini titretti.

O sırada kapıdan bir ses duyuldu. "Bir çarpma sesi duydum. Her şey yolunda mı..." Joe'nun sözleri odaya adım atıp gördüğü sahneyle birlikte aniden yarıda kaldı. "Eee... pardon," diye kekeledi.

Jeanie, Logan'ın kollarındayken ona başparmağını kaldırarak işaret etti. Logan yüzünü Jeanie'nin saçlarına gömdü;

saklanmak mı istiyordu, yoksa onun kokusunu içine mi çekiyordu, Jeanie emin değildi.

"Her şey yolunda," dedi Jeanie, Joe hızlıca kafeye geri girerken.

Logan, Jeanie'nin boynuna doğru mırıldandı. "Seni özledim," dedi ve dudaklarıyla öperek Jeanie'nin boynundan aşağıya doğru ilerledi. Jeanie de aynı şeyi söylemek üzereydi ki kafeden bir alkış koptu.

"Joe ağzı sıkılığıyla tanınmaz," diye esprili bir şekilde söylendi Jeanie bu olanların Logan'ı yeniden kaçırmasından endişe ederek.

"Güzel," dedi Logan onu tekrar öperek. Sonra hâlâ kollarında olan Jeanie ile kafeye çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı Jeanie.

Logan, Jeanie'nin bacaklarını sıkıca tutarak taşıdı, kafedeki herkes gözünü onlara çevirdi. Jeanie köşede oturan kitap kulübündekilerin tamamını fark etti. Kaori, Isabel'i dirseğiyle dürtüyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Jacob, Jeanie'ye coşkulu bir başparmak işareti yaptı. Hazel her zamanki latte'sini almak için uğramıştı; Tim ve Tammy spor kıyafetleriyle spor salonuna giderken bir ara vermişlerdi, hatta Belediye Başkanı Kelly kapıda durmuş, şaşkın bir ifadeyle bakıyordu, hemen önünde ise Noah vardı.

Aman Tanrım, Logan ne yapıyordu böyle?

"Bu kadını seviyorum," diye açıkladı Logan, sanki biri ona karşı çıkacakmış gibi sert bir sesle.

Kafede derin bir sessizlik oldu.

İşte, buradaydı. Jeanie'nin uzun zamandır kaçtığı kalp krizi. En azından masasında yalnız başına değil de yakışıklı bir adamın kollarında ölecekti. Bu da bir şeydi.

"Biz zaten biliyorduk!" diye bağırdı Linda arka taraftan sessizliği bozarak. Kafede kahkahalar, alkışlar ve birkaç ıslık yankılandı.

"Her şey seninle ilgili değil, adamım," dedi Noah tezgâha yaklaşırken. Logan'ın sırtına vurdu. "Ama tebrikler."

Logan hayal kırıklığı içinde bir iç çekişle mırıldandı. "Şu lanet kasaba," dedi ve Jeanie kıkırdadı. "Noah, öğleden sonra Jeanie'nin yerine bakabilir misin?"

Balıkçının gülümsemesi genişledi, "Elbette," dedi. Hızla tezgâhın üzerinden atladı ve şaşkın bir şekilde duran Joe'nun yanına indi.

"Öğleden sonrayı kendine ayırıyorsun," diye fısıldadı Logan, Jeanie'nin kulağına.

"Gayet iyi bir fikir," diye yanıtladı Jeanie.

Logan'ın omzunun üzerinden Pumpkin Spice Kafe müşterilerine el salladı ki onlar çoktan içeceklerine ve havadan sudan sohbetlerine dönmüştü, sanki her sabah kahvelerini içerken bir aşk ilanı duymaya alışkınlarmış gibi.

Otuz Birinci Bölüm

Kapı arkasından sertçe kapanır kapanmaz, Jeanie kendini yeniden Logan'ın kollarında buldu. Dudakları onun dudaklarında, elleri Logan'ın saçlarının arasında dolaşıyordu.

Jeanie, Logan'ın tişörtünü kavrayıp kollarından çekerek çıkardı.

"Bu çıkmalı, hepsi çıkmalı," dedi kendi tişörtünü de başından hızla çıkarırken. Ardından Logan'ın karşısında durdu ve sutyeninin kopçasını çözdü.

"Tanrım, Jeanie," diye fısıldadı Logan, sesi kalın ve derinden geliyor gibiydi.

Jeanie hafif bir gülümsemeyle kot pantolonunu kalçalarından aşağı itti. Onu etkileyen de bu sırıtmaydı, o çok bilmiş gülümseme. Artık saklanacak bir şey kalmamıştı. Onun ne kadar istediğini tamamen biliyordu. *Güzel.* Bunu hiç unutmamasını istiyordu.

Jeanie bir adım atıp Logan'ın kotunun düğmesini çözdü. Parmaklarıyla Logan'ın çıplak karnına hafifçe dokunması teninde kıvılcımlar çakmasına yetmişti. Fermuarın inişinin sesi, ikisinin hızlı nefes alıp verişiyle çatıda yeni yeni başlayan yağmurun ritmine karıştı.

Logan, Jeanie kotunu aşağı çekerken, elinin sertleşen aletine değmesiyle inledi. Jeanie'nin Logan'a diktiği bakışları

koyu kahverengiydi, o bakışlarda mutluluk vardı. Güven doluydu.

"Seni özledim," dedi Jeanie ve Logan o kaybettiği haftanın acısıyla bir kez daha yaralandı.

"Ben de seni özledim." Jeanie'yi kendine çekip dolgun kalçalarını kavradı, sıkınca çıkardığı küçük inlemelerden zevk aldı. "O tatlı bacaklarını belime sar, Jeanie."

Göz göze geldiler ve ona öyle bir arzu ve sevgi dolu bir şekilde gülümsedi ki kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. Onu şimdi, tam şu anda istiyordu. Hem şimdi hem de sonsuza dek.

Jeanie, Logan'ın kollarına atıldı. Logan onu kolaylıkla havada tutarak bedenini duvar ile arasına aldı. Logan'ın dudakları Jeanie'ninkilere indiğinde bu kez nazik olmaktan çok uzaktı. Onu kaybettiğini düşünmüştü ve şimdi burada olduğuna göre kendini tutmasına gerek yoktu. Artık yoktu.

Jeanie'nin öpüşüne bakılırsa, o da aynı şekilde hissediyordu.

"Logan," diye inledi Jeanie, Logan kalçalarını ona doğru bastırırken. Jeanie bedenini Logan'a yasladı, o ise boynundan aşağı öpücükler konduruyordu. Başını daha aşağı eğdi ve ağzıyla meme ucunu buldu. Jeanie kıvranana kadar emerek yaladı.

"Logan, lütfen. Seni şimdi istiyorum."

Logan inledi, kendini çekti. Onu duvara yasladı, bir eliyle tutarken diğer eliyle de iç çamaşırını kenara çekti.

"Burada mı istiyorsun, Jeanie? Duvara karşı mı?" Soru sertçe, kastettiğinden daha hoyratça çıkmıştı. Sadece onun bu konuda emin olup olmadığını, rahat olup olmadığını bilmek istemişti. Ama iğrenç bir tehdit gibi çıkmıştı.

Jeanie inledi. "Evet, burada. Lütfen," diye inledi. Bu, Logan'ı daha da kışkırtmıştı.

Logan, baksırından aletini çıkardı ve Jeanie'nin sıılsıklam ıslak girişine doğru kaydı. "Prezervatif?" diye sordu, sesi neredeyse tanınmaz bir hâle gelmiş, vücudu arzuyla titriyordu.

"Tekrar doğum kontrolüne başladım," dedi Jeanie.

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Logan derin bir nefes alırken.

Jeanie bedeni titrerken bile soluk soluğa bir kahkaha attı. Logan'ın gözlerinin içine bakarak, "Lütfen, Logan," dedi.

Logan yavaşça içine girdi, çok yavaşça, Jeanie onun için kıpırdanmaya başlayana kadar. Bedenleri tamamen bir olmuşken, Logan alnını Jeanie'ninkine yasladı ve ikisi aynı anda derin bir nefes verdi.

"O ağır balkabağı sandıklarını kaldırdığın iyi olmuş, ha?" diye sırıttı Jeanie alaycı bir ses tonuyla.

Logan da alaycı bir kahkaha attı ama bu kahkaha, Jeanie'nin aleti etrafında kasıldığını hissettiğinde bir inlemeye dönüştü. Bu kadar mükemmeldi onun Jeanie'si.

Sonra hareket etti. Onu sabit tutarak Jeanie'nin içine girdi, bacakları Logan'ın kalçalarını sıkıca kavramıştı. Yeniden ve yeniden ileri geri hareket etti, ta ki Jeanie kollarında inleyene kadar.

Logan bir anda durdu. "Sana zarar mı veriyorum?" Nefesi düzensizdi.

"Hayır, canımı acıtmıyorsun." Jeanie kollarını Logan'ın boynuna dolayarak ona sıkıca tutundu. "Devam et. Çok güzel."

Logan, Jeanie'yi yoğun, talepkâr bir şekilde öptü, Jeanie de ona aynı şekilde karşılık verdi. Kalçalarının açısını değiştirdiğinde Jeanie dudaklarının arasından kesik bir nefes aldı. Logan bunu bir kez daha yaptı ve Jeanie'nin nefesi hızlandı, dudaklarından inlemeler döküldü. Yeniden ve yeniden, Jeanie bedeninin etrafında kasılıp çözülene kadar. Jeanie'nin tırnakları Logan'ın omuzlarına battı, topuklarını da sırtına bastırarak ikisini bu kusursuz ânın içine sabitledi.

Logan, Jeanie'yi duvara yaslamış bir şekilde, onun derinliklerine inerek sert bir şekilde boşaldı. İkisi de düzensiz

nefeslerini kontrol etmeye çalışırken, Logan onu bırakmadı. Jeanie'nin bacakları titriyordu, Logan sonunda onu yavaşça yere indirdiğinde bile kollarını boynundan çekmedi.

Jeanie, Logan'ın göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bu harika bir kavuşmaydı."

Logan kendini tutamayıp gülümsedi. "Sana söylemiştim, seni özledim."

Jeanie sırıtıp karşılık verdi. "Artık özlemek zorunda değilsin."

Logan derin bir nefes verdi.

"Ama," diye devam etti Jeanie, "bunu kesinlikle bir daha yapabiliriz."

Logan güldü. "Anlaştık."

Jeanie onun yatağında yatıyordu, soğuk sonbahar yağmuru pencerelere vuruyordu. İşte, bunlar Logan'ın en sevdiği yeni şeylerdi. Üzerinde yalnızca Logan'ın eski, yıpranmış bir oduncu gömleği vardı ve saçları yastığa dağılmıştı. Dudaklarının kenarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

Logan bir dirseğine dayanmış şekilde ona bakıyordu. Yüzündeki aptal ifadeyi hayal edebiliyordu ama bu umurunda bile değildi. Bu kadar mutlu hissederken ifadesini düşünmek saçma olurdu. Bu kadınla ikinci bir şansı elde edecek kadar şanslıydı ve bunu asla boşa harcamayacaktı.

Jeanie parmağını Logan'ın çıplak göğsünde hafifçe dolaştırdı. Bu basit dokunuş, Logan'ın tüm öğleden sonrasını geçirdiği yere, Jeanie'nin bacaklarının arasına geri dönme isteğini tetikledi. Jeanie'nin yanakları kızardı, sanki aynı şeyi o da düşünüyormuş gibiydi.

"Beni kaçırdığın için teşekkür ederim," dedi Jeanie gülümseyerek. "Dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Yardımcı olduğuma sevindim." Logan dudaklarını Jeanie'nin açıkta kalan köprücük kemiklerine indirerek kemiklerin oluşturduğu çizgiyi öptü. Dudaklarıyla Jeanie'nin hızlanan nabzını bulduğunda, Jeanie'nin hafif kahkahaları derin iç çekişlere dönüştü.

"Bugünden sonra toparlanmak için bir gün izne daha ihtiyacım olabilir," dedi Jeanie nefes nefese, sesi kısılmıştı.

Logan bu Jeanie'yi de seviyordu. Bacaklarını onun etrafına dolayan, onu ne kadar istiyorsa Logan'ı da o kadar isteyen Jeanie'yi.

Logan güldü. "Benim de."

Jeanie'nin gülümsemesi yüzünü Logan'ın boynuna gömerken tenine işledi. Logan ikisinin de birkaç gün dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemeye hazırdı ki Jeanie'nin karnı sesli bir şekilde guruldadı. En son ne zaman bir şey yemişti? Muhtemelen bu sabahtan beri yememişti. En hafif deyimle dikkatleri dağılmıştı.

Logan biraz geri çekildi. "Aç mısın?"

Jeanie bacaklarını Logan'ın bedeninden indirdi. "Evet. Birden açlıktan ölmeye başladım."

"Kaçırma konusunda berbat bir adamım, yani... şey, ev sahibiyim."

Jeanie kahkaha attı, mutluluk dolu sesi odanın içinde yankılanıyordu. "En berbatı." Bakışlarını Logan'ın çıplak göğsünde gezdirdi. "Ama başka konularda oldukça cömerttin."

Logan gözlerini kısarak bakışlarını sabitledi, sonra hızla ileri atılarak Jeanie'yi kollarına aldı. Jeanie, Logan onu yatağa geri yatırırken çığlık atıp gülmeye başladı. "Böyle düşündüğüne çok sevindim," diye homurdandı Logan, boynunu öperken elleriyle Jeanie'nin bol gömleğin altındaki kıvrımları bulmuştu bile.

Jeanie kıpırdanıp ona karşı direndi. Logan neredeyse ne yapmak üzere olduğunu unuturken Jeanie'nin karnı yeniden guruldadı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jeanie.

Logan güldü, üzerinden kalktı. "Seni böyle açlıktan bitkin bırakırsam kendimi asla affetmem." Jeanie'nin yataktan onu izlemesinin keyfini çıkararak bulduğu eşofman altını üzerine geçirdi.

"Burada çok fazla yemek bulundurmuyorum ama bir şeyler buluruz herhâlde."

"Yeter ki Twizlers olmasın, bana uyar," dedi Jeanie.

"Onları sadece hayalet avlarken yerim."

Jeanie kahkaha attı. Bacaklarını yataktan aşağı sallayıp Logan'ın gömleğinin uyluklarına doğru sıyrılmasına aldırmadan ayağa kalktı. Elini saçlarının arasından geçirdi. Boynundakiyle göğsündeki hassas cildi Logan'ın sert sakallarının bıraktığı izlerle kırmızıya dönmüştü.

Jeanie eliyle gömleğin açık yakasının hemen üzerinde Logan'ın duraksayan bakışlarını fark etti. Gözlerini dikmiş, bakıyordu. Öylece bakıyordu ve yapması gerektiği gibi ona yemek getirmiyordu.

Başını iki yana sallayarak mutfağa doğru yürüdü. Genelde büyük evde yemek yerdi ama burada da bazen gece atıştırmak veya büyükannesinden kaçtığı zamanlar için birkaç şey bulundururdu. Bu hafta büyükannesinden saklanma ihtiyacı epey artmıştı doğrusu.

Jeanie de ona katıldı, sanki burada yaşıyormuş gibi.

Tanrım, bu fikre bayılmıştı.

Henüz değil ama bir gün. Bunu o kadar net hayal edebiliyordu ki!

Jeanie onun tekrar kendisine baktığını fark etti. Yanaklarında hoş bir kızarıklık belirdi "Ne oldu?"

Logan boğazını temizledi. "Hiçbir şey." *Sadece seni sonsuza kadar burada hayal ediyorum.*

"Ooo, hazır noodle! Milyon yıldır bunlardan yememiştim. Kurutulmuş erişte ve baharatlarla dolu strafor kutulardan iki tanesini indirdi. "Bunları istiyorum."

"Tamam." *Ne istersen alabilirsin.*

Jeanie ona gülümsedi.

Logan su kaynatırken Jeanie küçük masasında keyfine bakıyordu. Dışarısı gri ve soğuktu. Logan ertesi sabah yerde ince bir kar tabakası olursa hiç şaşırmayacağını düşündü. Ama şu an küçük odasının içi sıcacık ve rahattı; birdenbire kocaman gibi gelmişti. Sanki fazlasıyla yeterliymiş gibi, sanki hayatında eksik olan tek şey masasında oturan ve onun gömleğini giyen bu kadınmış gibi.

Su kaynadığında suyu plastik bardaklara boşalttı, noodle'ların sihirli bir şekilde şişmesini ve et suyunun altın rengine dönüşmesini izledi. Bardakları masaya götürdü.

"Harika!" diye sevinçle alkışladı Jeanie. "Bunları çok seviyorum. Ofiste gece çalıştığımızda hep bunlardan yerdik. Sağlıksız ama bir o kadar da lezzetli." Noodle'ların tuzlu kokusunu içine çekerken derin bir nefes aldı. Logan ise, Jeanie eski hayatından bahsettiğinde ilk kez onun buradan gitme ihtimalini düşünerek bir panik hissetmedi.

Jeanie'ye inanıyordu. Ona güveniyordu. Ayrıca bu aralarındaki şeyin, şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha gerçek olduğundan emindi.

Jeanie noodle'larını mutlu bir şekilde höpürdetirken, ayaklarını sandalyesine doğru çekmişti. Pencereden süzülen yağmur damlaları içerideki huzuru bozamıyordu.

"Sence Noah kafede ne yapmıştır?" diye sordu Jeanie noodle'lını yerken. Saat dördü geçmişti ve kafe çoktan kapanmış olmalıydı.

"Gayet iyidir eminim. Mac'in barında çalışıyor zaten, ne yaptığını biliyor."

Jeanie başıyla onayladı. "Yardım etmesi çok nazikti."

"İyi bir çocuk," dedi Logan.

"Bence Hazel'dan hoşlanıyor," dedi Jeanie gizemli bir gülümsemeyle.

Logan noodle'ını yerken neredeyse boğulacak gibi oldu. "Ah, kesinlikle hoşlanıyor."

Jeanie güldü. "Birlikte iyi olurlar."

Logan omuz silkti. Arkadaşları için iyi niyetli olsa bile, kasabadaki dedikodulara karışmaya gerek duymuyordu. Noah ve Hazel bir şey yaşamak isterse, bu onların bileceği bir işti. Kasabayı seviyordu ama yakın zamanda kitap kulübüne katılmayı düşünmüyordu.

"Dot'a Norman'ı anlatman gerektiğini düşünüyorum," dedi bunun yerine.

Jeanie yüzünü buruşturdu, sanki bu fikir hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. "Bilmiyorum. Daha fazla drama yaratmak istemiyorum."

"Jeanie o adam sana gerçekten kötü davrandı. Seni rahatsız etti."

Jeanie sandalyesinde kıpırdandı. "Rahatsız etmek biraz abartılı olur."

Logan kaşlarını çattı. "Ayrıca somut zarar da verdi."

"Son maaşından pencereyi ve bulaşık makinesini tamir ettirmek için gerekli olan parayı kestim. Gerçekten başka bir şey zarar görmedi."

"Jeanie."

Jeanie iç çekti. "Sadece her şeyle ilgili o kadar üzgün görünüyordu ki! Kafe, Dot Teyze, her şey... Bilmiyorum, onun için kötü hissettim."

"Senin kötü hissetmene gerek yok. O kötü hissetmeli." Sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı ama Norman'a sinirliydi. Jeanie'nin burada olmaktan şüphe duymasına neden olmuştu ve bu, Logan'ın neredeyse büyükbabası yaşındaki bir adamla kavga etmeyi düşünmesine yetecek kadar onu öfkelendiriyordu.

Jeanie gülümsedi. "Biliyorum. O da kötü hissediyor. Sanırım."

"Dot bilmek isterdi."

Jeanie dudaklarını büzerek düşündü. "Her şey yoluna girdikten sonra ona söylerim."

Hâlâ bunu başarabileceğini kanıtlamak istiyordu. Logan'ın içi biraz da olsa onun için sızladı ama bunu anlıyordu. Çiftliğin yönetimini devraldığında kendisi de aynı duyguları hissetmişti.

"Tamam, anlaştık."

"Bu şekilde Dot da adadan adaya yaptığı tatilinden dönmüş olur, tatilini mahvetmemiş olurum."

"Mantıklı."

Jeanie son bir hamleyle noddles'ı höpürdetip dudaklarını yaladı. "Harikaydı."

"Hımm hımm."

Jeanie'nin gözleri karardı. *Tamam, karnı doymuştu, şimdi daha önemli meselelere dönebilirlerdi.* Logan onun sandalyesini kendine doğru çekip dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun..."

Sözü havada asılı kaldı çünkü Logan onu sandalyenin kenarına doğru çekmiş ve başını bacaklarının arasına eğmişti. Sıcak tenine öpücükler kondurarak gömleğini beline kadar sıyırdı. Jeanie'nin bacakları kendiliğinden açıldı.

Onun tadına baktığında, Jeanie derin bir iniltiyle başını sandalyeye yasladı.

Ellerini Logan'ın saçlarına dolayarak onu tam istediği yere yönlendirdi. Logan'ın iniltisi ikisinin de bedenini titretti. Jeanie onu orada tutarken Logan dilini ustalıkla hareket ettiriyordu; parmakları Jeanie'nin bacaklarını kavramış hâlde, her bir duyusunu kuşatan bu ânın tadını çıkarıyordu. Jeanie onun adını haykırana bir nefesle söylediği anda Jeanie tamamen çözüldü. Bu sesler, dokunuşlar, tatlar ve birbirine karışan nefesler; işte, yine kusursuz bir andı.

"Vay canına," diye fısıldadı Jeanie, Logan geri çekilirken. Bacakları Logan'ın omuzlarından kayıp yere düştü. Jeanie başını öne eğerek Logan'ın alnına yasladı. "En. Güzel. İzin. Günü."

Logan gülümsedi, Jeanie onu öptü. Yağmur dışarıda bardaktan boşalırcasına yağarken Logan uzun zamandır ilk defa mutlu hissetmeye cesaret edebiliyordu.

"Seni seviyorum, Jeanie," diye fısıldadı. Bunu her gün fısıldayabilirdi, kalabalık bir kafede bağırabilirdi. Hatta isterse bu konuyla ilgili bir kasaba toplantısı bile düzenleyebilirdi. Ona her şekilde söylemek istiyordu.

Jeanie gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum," dedi burnunun ucuna bir öpücük kondurarak.

Logan ona inandı.

Büyük eve bağlanan kapıdan gelen bir tıklama Logan'ın dikkatini Jeanie'nin al al olmuş yüzünden çekti.

"Evet?"

"Çocuklar, yemeğe gelir misiniz? Akşam yemeği yaptım," diye seslendi büyükannesi, sesi kapının diğer tarafından net bir şekilde duyuluyordu.

Logan masadaki boş noddlee kaplarına ve Jeanie'nin neredeyse çıplak hâline göz attı. "Ee... zaten yemek yedim."

"Jeanie'nin de orada olduğunu biliyorum."

Jeanie kıkırdadı.

"Zaten yemek yedik," diye düzeltti Logan.

"Muhtemelen abur cubur yediniz. Gelin, güzel bir ev yemeği yiyin."

"Güzel olur," diye fısıldadı Jeanie.

"Bunun sebebi, onun yemeklerini hiç yememiş olman," diye fısıldadı Logan. Jeanie ona şakayla karışık bir dirsek attı.

"O kadar da kötü olamaz."

Logan ona kararlı bir bakış attı. Jeanie'nin nelerle karşılaşacağını bilmiyordu ama illa bu kadar istiyorsa, Logan onu kurtaramazdı.

"Tamam, büyükanne. Birazdan geliyoruz."

"Harika! Eminim iştahınız açılmıştır."

Logan'ın yüzü yanarken Jeanie kahkahalara boğuldu. "Bayılıyorum ona," dedi nefes nefese.

Logan, Jeanie'nin bacaklarının arasındaki olduğu yerden kalktı. "Evet, gerçekten çok eğlenceli biri," dedi büyükannesinin ayak sesleri uzaklaşırken.

"Sanırım toparlanıp giyinsem iyi olur." Jeanie kalkıp duşa doğru ilerledi.

"Sanırım ben de seninle gelmeliyim."

Jeanie omzunun üzerinden ona baktı. Dudaklarında alaycı bir tebessüm vardı. "Öyle mi?"

"Duşun muslukları biraz zorlayabilir."

"Musluklar mı?"

"Evet, bazen sıkışabiliyor. Suyu senin için ayarlamam gerekebilir."

Jeanie'nin gözleri kahkahayla ışıldadı. "Pekâlâ, o zaman öyle yapmalısın. Çok düşüncelisin."

Logan arkasından kollarını Jeanie'ye doladı ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Çok düşünceli. Duşta birlikte yapabileceğimiz pek çok şey düşünüyorum."

"Sadece suyun sıcaklığını ayarlayacaktın hani?"

Logan boynunu dişledi. Jeanie kollarında kıpırdanarak kahkaha attı. "Belki başka şeyler de..."

"Büyükannen bizi bekliyor."

"Bana güven, büyükannemin yemekleri erken gidersek daha iyi olmayacak. Büyükbabam da en az bir saat daha oyalanır."

"Peki, o zaman..." dedi Jeanie, Logan'ın kollarından kurtulup banyoya doğru aceleyle ilerledi. Üzerindeki oduncu gömleğini çıkarıp bir kenara attı. Yine omzunun üzerinden ona baktı, gözlerinde şakalaşmanın verdiği neşeli bir ifade vardı. Logan da peşinden gitti.

Jeanie büyükannesinin yemeklerine dayanacaksa, kesinlikle birkaç kez daha ödüllendirilmeliydi. Hem de yemekten önce.

Jeanie duşta Logan'ın karşısında diz çökmüş, yukarıya, onun şaşkınlıkla bakan gözlerine doğru bakıyordu. Sıcak su sırtından akıp gidiyordu ama duş yeterince genişti, boğulmadan bunu yapabileceğine emindi.

Eliyle Logan'ı aletinden kavrayarak ağzına aldı.

Logan'dan boğuk bir ses yükseldi, belki de Jeanie'nin adını söylüyordu.

Jeanie ağzı onun etrafındayken hafifçe gülümsedi.

"Jeanie," diye nefes nefese fısıldadı Logan, Jeanie derinden kavramaya başladıkça. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

Jeanie durup geri çekildi, ıslak kirpiklerinin altından yukarıya bakarak, "Ama istiyorum," dedi.

Logan şaşırdı. "Oh." Yüzündeki ifadeden, birinin bunu ona daha önce hiç söylemediğini düşündü Jeanie. Ama o

gerçekten istemişti. Onu iyi hissettirmek istiyordu. Şu anda, burada, duşta. Boğulabilirdi ama muhtemelen boğulmazdı.

"Peki, yapmamı ister misin?"

"Tanrım, evet," diye inledi Logan başını arkasındaki fayans duvara yaslarken. Jeanie aletini tekrar ağzının arasına aldı, dilinin aleti boyunca uzun ve sert bir yolculuğa çıkmasına izin verdi. Ellerini Logan'ın kalçasına koydu, ellerinin altında gerilip kasıldığını hissediyordu.

Logan'ın parmakları ıslak saçlarına dolandı, onu kendine yakın tuttu. Hâlâ nazikti, o anda bile, inler ve gerilirken. Jeanie onu daha da derinlere çekerek teşekkür etti.

"Lanet olsun, Jeanie," diye inledi Logan, elleriyle biraz daha sıkı kavrayarak kalçaları ağzına doğru küçük hamlelerde bulunuyordu. "Çok iyisin," diye nefes aldı ama bir anda geri çekildi ve Jeanie'yi yukarıya, ayağa kaldırdı.

"Bu... sen... harikasın," diye mırıldandı Logan kelimeleri bulmakta zorlanarak. Ama sonra bunun yerine Jeanie'yi öptü; duygularını tümüyle ve eksiksiz ifade eden bir öpücükle. Jeanie, Logan'ın ona dokunuşuyla eridi, nefessiz kaldı. Öpücüğün ardından Logan onu duvara doğru çevirdi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Logan, Jeanie'nin kulağına. Aynı anda elini uzatıp hazır ve ıslak, sızlayan yeri buldu.

"Benim de... Sana ihtiyacım var," diye karşılık verdi Jeanie sesi titreyerek. *Yine. Her zaman. Sonsuza dek.* Ona olan ihtiyacına, arzusuna, sevgisine bir kez daha şaşırdı. Ayrıca bugün bunu kaç kere başardıklarına. Biz iyiyiz, diye düşündü, Logan'ın kendini ona teslim edişini hissederken. *Gerçekten çok iyiyiz.*

Logan derinlere indikçe Jeanie alnını serin fayanslara yasladı. Logan daha da ileri gitti, parmakları hâlâ Jeanie'nin en hassas yerinde gezinirken, onu nefessiz bırakan bir noktaya dokundu.

"Logan," diye inledi Jeanie sesi banyodaki yankılanırken. Biraz endişelendi, Logan'ın büyükanne ve büyükbabası şu an sahiden neler duyuyordu?

"Evet, Jeanie," diye fısıldadı Logan kulağına.

"Daha sert," dedi Jeanie nefesi kesilirken.

Logan inledi, alnını Jeanie'nin omzuna yaslayarak hareketlerini hızlandırdı. Kalçalarını sıkıca kavradı, onu kendine çekti ve defalarca derinlere indi, Jeanie'nin her şeyi unuttuğu âna kadar. Kim olduğunu, kim olmak istediğini, gerçek adını bile unutmuştu.

Ama Logan'ın adını unutmamıştı

"Logan!" diye haykırdı orgazm dalgası bedenini sararken. Dizleri titriyordu, onu ayakta tutan tek şey Logan'ın hâlâ kalçalarını kavrayan elleriydi. Logan son bir kez ileri atıldı ve Jeanie'nin adını bir kez daha hırıltıyla söyleyerek tatmin oldu.

"Lanet olsun, Jeanie."

Logan onu nazikçe çevirdi. Logan alnına bir öpücük kondurup onu göğsüne sıkıca bastırdı. Jeanie Logan'ın çıplak göğsüne doğru gülümseyerek yaslandı ve hâlâ hızla atan kalbini dinledi.

Karnı guruldadı.

"Sence büyükannen akşam yemeği için ne pişiriyor?" diye sordu Jeanie, Logan'ın kahkahası odada yankılanırken.

"Hadi, temizlenip öğrenelim."

Otuz İkinci Bölüm

"Seni buradan dışarı mı taşıdı yani?" diye sordu Annie, gözleri o kadar irileşmişti ki Jeanie neredeyse kahkaha atacaktı.

"Aynen öyle."

"Omzunda mı, yoksa gelin gibi mi?"

Jeanie kalemini dudaklarına dokundurup düşündü. "Daha çok, ağaca tırmanmışım gibi bir şeydi ama sonra ağaç ayaklanıp yürümeye başladı."

Annie bu cevabı tamamen mantıklı bulmuş gibi başıyla onayladı. "Tamam, yani bir tür bebek koala durumu."

"Kesinlikle öyle."

Hazel gözlerini devirip çayından bir yudum daha aldı.

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum!" dedi.

Kafenin kapanış saatinden sonraydı ve Annie ile Hazel öğleden sonraki balkabağı aromalı içecekleri ve sohbet için gelmişlerdi. Son bir haftadır bu küçük ritüeli yapıyorlardı. Yuvarlak, yüksek bir masanın etrafında oturmuşlardı, masanın üzerinde kupalar ve pastaneden gelen tatlı atıştırmalıklar duruyordu. Dışarıda yine yağmur yağıyordu ama içerisi loş ve sıcacıktı. Pencereler içerideki ısının etkisiyle buğulanmıştı. Camda birinin gün içinde buğunun üzerine çizdiği bir kalp hâlâ duruyordu, kasvetli bir yere yapılmış neşeli bir çizim gibiydi.

"Oldukça romantikti," dedi Jeanie farkında olmadan yüzünde beliren dalgın ve komik bir gülümsemeyle. Buna engel olamıyordu. "Sonra onun evine gittik ve tüm günü..."

"Hayır!" Hazel ellerini havaya kaldırıp Jeanie'nin söylediklerinin kendisine ulaşmasını engellemeye çalışıyormuş gibi yaptı. "Kesinlikle hayır. Burada duruyoruz. Logan'ın dün neler yaptığıyla ilgili tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Hayır. Kusura bakma."

"Tamam, tamam. Detaylara girmeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Sadece şunu söyleyeceğim, bu konuda oldukça iyiydi."

"Ahhh!" Hazel kulaklarını kapatıp gözlerini sıkıca yumdu.

Annie yanında kahkahalarla güldü. "Aferin sana, Jeanie. Canım Logan'ın işini layığıyla yaptığını duymak güzel." Bir lokma scone'den aldı. "Ama ciddiyim, detay yok."

Jeanie başıyla onayladı, Hazel'ın ellerini kulaklarından çekti. "Detay yok, söz."

Hazel derin ve abartılı bir nefes vererek rahatlamış gibi yaptı. Jeanie kızların ilk defa gelip Logan hakkında onu uyarmalarını ve şimdi fark ettiği üzere kalbini korumaya çalıştıklarını hatırladı. Sadece Logan'ın değil, en iyi arkadaşlarının da kendisine güvendiğini bilmek onu çok mutlu etmişti.

Sert bir kapı vurma sesi hepsini irkiltti.

"Bu da kim olabilir ki?" diye mırıldandı Annie.

Kapının dışında siyah bir yağmurluk içinde uzun bir siluet görünüyordu. Kapüşonundan yağmur suları süzülen adam, rüzgâr şiddetle çarptığı hâlde dimdik duruyordu. Jeanie bir an için onun bir katil olabileceğini düşündü ama hemen ardından bu ihtimalin oldukça düşük bir ihtimal olduğunu fark etti ve kendisiyle gurur duydu.

Adam elini kaldırıp selam verdi.

"Noah," diye fısıldadı Hazel, onu ilk fark eden kişiydi.

"Ah!" Jeanie oturduğu yerden hızla kalkıp aceleyle kapıyı açmaya gitti. "Noah, bu havada ne işin var dışarıda?"

Noah rüzgâr ve yağmurla birlikte içeriye daldı ve kafenin zeminini bir anda harap etti. Kapüşonunu indirip Jeanie'ye gülümsedi. "Sadece biraz yağmur." Bakışları Hazel ve Annie'nin oturduğu yere kaydı, gülümsemesi daha da büyüdü.

"Seni arıyordum," dedi, bakışlarını artık tamamen Hazel'a dikmişti. Jeanie arkadaşının yanaklarına yavaşça yayılan kızarıklığı fark etmeden edemedi.

"Öyle mi?" Hazel gözlüklerinin arkasından irileşen gözleriyle şaşkın bir şekilde sordu. "Neden?"

Noah'nın gülümsemesi yavaşça soldu, Hazel'ın şaşkınlıkla sorduğu soru karşısında her zamanki özgüveni biraz sarsılmıştı.

"Ben... şey... sipariş ettiğim kitabın gelip gelmediğini öğrenmek istemiştim."

"Ve ona şu anda mı ihtiyacın var?" diye sordu Hazel pencerenin dışındaki fırtınayı işaret ederek.

"Evet, okumak için oldukça heyecanlıydım."

Annie alaycı bir şekilde güldü ama Jeanie ona uyarı dolu bir bakış attı. Noah ve Hazel arasındaki bu şey bölünemeyecek kadar sevimli ve garipti.

Hazel iç çekip sandalyesinin arkasında asılı duran montunu aldı. "Bugün birkaç sipariş geldi. En iyisi gidip kontrol edelim."

"Harika." Noah ellerini heyecanla ovuşturdu, Jeanie kahkahasını tutmakta zorlanıyordu.

"Hadi." Hazel kapüşonunu kaldırıp kapıya doğru yürüdü. "Görüşürüz kızlar," dedi, arkasını döndü. Noah onun peşinden yağmurlu havaya adım attı.

Annie masanın üzerine yığıldı. "Aman Tanrım! İkisi de tam bir komedi!"

"Bence çok tatlılar."

Annie gözlerini devirdi. "Adam haftalardır kitap siparişi veriyor. Rasgele kitaplar. Hatta ismine bile bakmadan alıyor olabilir, sırf gidip Hazel'ı görebilmek için bahane olsun diye."

"Bu çok romantik!"

Annie kaşlarını çattı. "Bu tam bir eziyet. Direkt çıkma teklif etsin de hepimiz kurtulalım."

Jeanie sandalyesine tekrar otururken güldü. "Ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Sen ve Mac."

Annie'nin ağzı hemen açıldı, ardından kapandı. "Mac ile birbirimizin ezeli düşmanıyız, dolayısıyla ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

"Tabii. Haklısın. Ağzımdan çıkanı kulağım duymalı."

"O gülümsemeyi kes, Jeanie."

"Gülümsemiyorum." Ama sesinden açıkça gülümsediği belliydi.

Annie gözlerini kıstı. "Logan'la birlikte mutluluğa yelken açın da bizi rahat bırakın."

"Tabii ki. Planım bu." Jeanie bir snickerdoodle kurabiyesinden ısırık aldı ve Annie'ye sırıtıp baktı. Yeni arkadaşı ona ters ters bakıyordu.

Bu durumu sevmişti.

"Nerede o?" Kasım ayının sakin bir öğleden sonrasıydı ve Dot teyzesi kafeye fırtına gibi, yün şalı bir pelerin gibi arkasında savurarak girdi.

"Dot Teyze! Dönmüşsün!" Jeanie tezgâhın arkasından hızla koşup onu karşıladı. Dot onu paçuli kokan bir sarılmayla kucakladı, büyük küpelerinden biri Jeanie'nin yüzüne çarptı. Jeanie çocukluk ziyaretlerinin anılarını anımsadı. Pumpkin Spice Kafe ve Dot'la geçirilen hafta sonları özgürlük, eğlence ve bitmek bilmeyen tarçınlı sıcak çikolata dolu bardaklar anlamına gelirdi. Şimdi ise farklı anlamlar taşıyordu. Aidiyet demekti, tatmin edici bir iş demekti, birkaç adım ötede duran arkadaşlar demekti. Sabahın erken saatlerinde merdivenlerden aşağı tökezleyerek inip Logan çiftliğe doğru yola koyulmadan önce kahveyi paylaşmak demekti. O sessiz, şafak öncesi anlar en sevdiği zamanlardı.

Dot, Jeanie'yi kollarından sıkıca kavrayıp kendinden uzaklaştırarak dikkatle inceledi.

"Mutlu musun?" diye sordu, Jeanie'nin gülümsemesini görünce yüzündeki ifade yumuşadı.

"Çok."

Dot başıyla onayladı, kulağından sarkan denizyıldızı küpeleri bir o yana bir bu yana sallandı. Kırçıllı saçları tepesinde bir topuz yapılmış, altın bir bronzlukla ışıldıyordu. Hatta hindistancevizi gibi kokuyordu. Ama Dot'un ifadesi hiç de rahatlamış gibi görünmüyordu. Aksine, kapıdan ilk girdiğindeki o kararlı ifade geri dönmüştü.

"Burası gerçekten çok güzel görünüyor." Jeanie'nin teyzesi dikkatini ondan ayırıp küçük mekâna göz gezdirdi. Kolunu Jeanie'nin koluna geçirdi. "Buranın hakkını veriyorsun."

Jeanie'nin yüzü gururla kızardı, teyzesinin canını sıkan şeyin ne olduğunu sormayı bir an için unuttu. "Teşekkür ederim." Norman'sız geçirdiği son birkaç haftadır Jeanie, kafeyi işletmekte başarısız olmaktan çok korkmuştu. Ancak anlaşılan oydu ki Marvin'le yıllarca çalışmak ona düzenli ve verimli olmayı öğretmişti. İnsanlarla, hatta huysuz olanlarla bile

iyi geçinebiliyordu. Kaos ve yüksek stresli durumlarda bile çalışabiliyordu. Belki de başlangıçta hak ettiği güveni duymak için kendine hiç zaman tanımamıştı. Belki de Jeanie bu kafenin başına geçmek için doğru kişiydi.

Belki de Dot bunu en başından beri biliyordu.

Kafenin yeni baristalarından Adelyn, tezgâhın arkasından gülümseyerek seslendi. "Ne alırsınız?"

"Bir nane çayı, lütfen," dedi Dot teyzesi, bakışlarıyla hâlâ etrafı kolaçan ediyordu. Neredeyse sinirden titreyecek gibiydi ve nane çayı istemesi de teyzesinin bir şeylere iyice sinirlenmiş olduğunun bir başka işaretiydi. Dot her zaman nane çayının sinirlerini yatıştırdığını söylerdi. Ama şu an hiç de sakin görünmüyordu. Jeanie onu daha önce hiç böyle görmemişti.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Jeanie köşedeki masalardan birine yerleştiklerinde.

"İyiydi. Çok güzel geçti." Sonunda yoğun bakışlarını Jeanie'ye çevirdi. "Seni böyle zor bir durumda bırakıp gittiğim için çok üzgünüm."

Jeanie yüzünü buruşturdu. Norman'la ilgili durumu birkaç gün önce teyzesine anlatmıştı ve böyle ani bir ziyaret beklemiyordu.

"Hiç sorun değil. Gerçekten. Şimdi her şey yolunda," dedi. Ancak teyzesi memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı.

"Çayınız geldi." Adelyn, Dot'un önüne fincanı bıraktı ve masadaki havayı sezmiş olmalı ki hızla tezgâhına geri döndü. Jeanie keşke ben de tezgâhın arkasına saklanabilseydim diye düşündü.

"Hiç de yolunda değil, bu yüzden onunla bugün burada buluşmayı talep ettim."

"Ne yaptın?" Norman işi bıraktığından beri Jeanie adamla hiç karşılaşmamayı başarmıştı ki bu beklediğinden daha zor olmuştu. Daha geçen gün markette, sırada denk gelmemek

için adam alışverişini bitirene kadar dondurulmuş gıdalar reyonunda yirmi dakika saklanmıştı. Sonunda ödeme yapmaya gittiğinde parmakları o kadar uyuşmuştu ki kartını cüzdanından zar zor çıkarabilmişti.

"Bazı şeyleri netleştirmemiz lazım." Dot ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, altın yüzük yığınları birbirine çarpıyordu.

Kim neyi netleştirecekti? Dot ve Norman mı? Norman ve Jeanie mi? Jeanie açısından, adamı bir daha hiç görmemek onun için gayet uygundu.

Kapının üstündeki zil şıngırdadı ve Jeanie'nin dikkati girişe yöneldi.

Logan onu hemen buldu. Dudakları, yüzünü sert bir ifadeden yumaşacık bir ifadeye dönüştüren bir tebessümle kıvrıldı. Ardından Dot'u fark etti ve kaşını kaldırarak sessiz bir şekilde sorar gibi baktı. Logan onların masasına doğru ilerlerken Jeanie omuz silkti.

"Hey, Dot. Seni buraya getiren nedir?"

"Logan! Bize katıl lütfen. Duyduğuma göre yeğenimle aranız iyiymiş."

Jeanie, Logan'ın sakalının üzerindeki yanaklarının kıpkırmızı olmasını keyifle izledi.

"Şey... evet... biz... yani ben..."

"Otursana Logan," dedi Jeanie gülerek ve Logan minnetle onun yanındaki sandalyeye oturdu. Adelyn, Logan'ın her zamanki sade kahvesini getirdi ve Logan teşekkür ederek ona gülümsedi.

Dot'un keskin dikkati tekrar kapıya döndü. Ayağı sinirle masanın altında titriyor, sürekli Jeanie'nin bacağına çarpıyordu. Gerçekten Norman'la yüzleşmek bu kadar mı zor geliyordu? Tamam, adam suratsızdı ama tehditkâr biri değildi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Logan sessizliği bozarak Jeanie'nin kulağına.

"Teyzem, Norman'ı davet etmiş. Her şeyi netleştirmek için," dedi Jeanie, Logan'ın rahatlatıcı sıcaklığına dayanarak.

"İyi. O adamla benim de netleştirmek istediğim şeyler var," diye homurdandı Logan.

Jeanie, Logan'a Norman'la asla kavga etmemesi gerektiğini hatırlatacakken kapı tekrar açıldı ve hakkında konuşulan adam içeri girdi.

Norman gözleriyle Dot'u bulana kadar odayı taradı. Teyzesi derin bir nefes alarak hareketsiz kaldı. Adamın bakışları Dot'un üzerinde asılı kaldı, sanki onu tüm varlığıyla içine çekiyor, her ayrıntısını belleğine kazıyordu. Jeanie o bakışlardaki özlemi hissedebiliyordu. Acıyı. *Aşkı.*

Vay canına. Hazel haklıydı. Burada büyük bir şey dönüyordu.

Norman gözlüklerini yukarı ittirip yeleğini düzeltti. Jeanie, Dot'un topuzundan çıkan birkaç gümüş teli kulağının arkasına sıkıştırdığını fark etti. Adam masalarına doğru ilerlerken, teyzesinin yanaklarına hiç de ona uygun olmayan bir kızarıklık yayıldı.

"Dorothy," dedi Norman hafif bir baş selamıyla.

"Norman."

Jeanie, Logan'a baktı. Logan kaşlarını kaldırıp omuz silkti, o da bu durumu anlamakta Jeanie kadar güçlük çekiyordu.

"Özür dilemek istiyorum," diye başladı Norman.

"Dilersen iyi edersin," diye çıkıştı Dot, kafasının üstünde dönen, çizgi filmlerindeki benzeyen hayali kalpler yere çarparak paramparça oldu. Logan kahkaha atmamak için kendini güçlükle tuttu ve Jeanie ona masanın altından bir tekme attı.

"Kafeye ve Jeanie'nin psikolojine verdiğim zarardan dolayı üzgünüm. İşler düşündüğümden çok daha ileri gitti." Gözleri Jeanie'yle buluştu, Jeanie de ona ufak bir bağışlama ifadesiyle karşılık verdi. Yanında oturan Logan ise bu kadar

affedici bir tavır göstermeyerek Norman'a sert bir bakış attı. Norman'ın gözleri hemen Dot'a döndü. Gerçi, Dot'un da daha fazla sempati gösterdiği söylenemezdi. Zavallı adam. Bu düzeyde garip bir konuşma gerçekten gerekenden daha fazla ceza gibi görünüyordu.

"Zavallı kıza âdeta terör estirdin! Gecenin bir yarısı onu ölümüne korkuttun!"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o kısım onun suçu değildi," diye araya girdi Jeanie ancak Dot, Norman'dan gözlerini ayırmadan konuşmasına devam etti. Zavallı adamın alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı.

"Bunu istememiştim. Sadece biraz sorun çıkarabileceğimi düşündüm. Fazla ileri gittim. Zararı ödedim."

"Tabii," diye homurdandı Dot, kollarını göğsünde kavuşturdu. "En azından bunu yaptın."

Norman hafifçe başıyla onaylayarak hak verdi. "Biliyorum. Yaptıklarım affedilemez."

"Ben seni affettim bile, Norman," dedi Jeanie. Dot ona sert bir bakış attı ama yüzündeki sertlik yavaşça yumuşamaya başlamıştı. Jeanie'nin gözleri, Dot ile Norman arasında gidip geldi ama ikisinin birbirine kenetlenmiş bakışlarının yanında Jeanie neredeyse yok gibiydi. Jeanie teyzesinin omzuna cesaret verircesine dokundu.

"Sanırım Jeanie seni affettiğine göre, ben de affedebilirim. Belki."

Norman derin bir nefes verdi, duruşu biraz rahatlamıştı ama yüzündeki huzursuz ifade hâlâ duruyordu. "Kırıldım," dedi. "Gittiğinde, bunca yıl birlikte çalıştıktan sonra, kafeyi benim devralmam benim için anlam ifade eder diye düşünmüştüm. Senin yerine ben almalıydım."

"Ya da benimle gelebilirdin," dedi Dot.

"Ne?" Jeanie istemeden bir kez daha lafa karışmış, ağzını eliyle kapatmıştı. Ama cidden, neydi bu!

Norman şaşırmıştı, ağzı açılıp kapandı, sonunda güçlükle kelimeler ağzından dökülüverdi. "Dorothy... Anlamıyorum?"

Teyzesi derin bir iç çekti. "Elbette anlamıyorsun. Bunun yarısı benim suçum. Ama kafeyi sana bırakmamamın sebebi, senin de emekli olmanı ummamdı. Ve belki de... belki de sonunda..." Dot'un sesi kısıldı. Norman en yakındaki sandalyeye çöktü.

"Bil... bilmiyordum," diye kekeledi.

Dot hafifçe omuz silkti, tüm öfkesi kaybolup gitti. "Sana hiç söylemedim."

Jeanie teyzesinin kendinden emin ve güçlü olmaktan, dünyada tam da istediği gibi hareket etmesi dışında başka hâlini hiç görmemişti. Ama şimdi, masanın karşısından yıllardır âşık olduğu adama bakarken, utangaç ve tedirgin görünüyordu. Bu hisle Jeanie'nin midesinde kelebekler uçuştu.

"Belki biz gitmeliyiz..." diye fısıldadı Logan ama Jeanie elini sallayarak onu susturdu.

"Şişşş." Şimdi gitmek istemiyordu. İşler daha yeni yoluna giriyordu. Bu kasaba onu gerçekten etkiliyordu.

Norman masanın öbür ucuna uzanıp Dot'un ellerini tuttu. "Dorothy, yıllardır sana âşığım."

Dot burnunu çekti, Jeanie ona bir peçete uzattı. Hayatında ilk kez teyzesini ağlarken görüyordu. Dot gözlerini silip ellerini Norman'ınkilerin üstüne koydu.

"Keşke sana daha önce söyleseydim," dedi Dot. "Ama korktum sanırım."

"Neden korktun?"

"Ya beni sevmezsen diye," diye omuz silkti Dot.

Norman başını iki yana salladı. "Bu imkânsız."

Jeanie gülümsedi, Logan ise onun elini masanın altında tutup teyzesine biraz mahremiyet tanımak adına bir kez daha çekiştirdi. Bu kez Jeanie ona hak verdi. İkisi birlikte tezgâhın

arkasına geçip, Dot ile Norman'ın birbirine daha da yaklaşıp teyzesinin başını Norman'ın omzuna yasladığını gördü.

Jeanie iç çekti. "Birini bu kadar uzun süre sevip de hiç söylemediğini düşünsene," diye mırıldandı.

"*Düşünebiliyorum,*" dedi Logan. Ses tonunun sertliğiyle Jeanie'nin bildiği o duygusallığı gizlemeye çalışıyordu.

"Gerçekten mi? Bana bir ay içinde âşık olduğunu söylemiştin," dedi Jeanie, Logan'ın omzuna yaslanarak, onun sağlamlığına tutunarak.

Logan hafifçe güldü. "Biliyorum ama sen bunu kolaylaştırdın."

"Öyle mi yaptım?" Gülümsedi.

"Evet. Oldukça belli ettin."

"Hey!" diye neşeyle itiraz etti Jeanie, Logan'ın kolunu hafifçe dürterek. "Ama sen de oldukça belli ettin."

"Gerçekten mi?"

"Eh, yeni kilitler taktırmak gibi bir şey tam bir 'seni seviyorum' mesajıydı."

"Öyle miymiş?"

"Alet çantası içeren her şey. Bir şeyi tamir etmek, bir şey yapmak... Kocaman 'seni seviyorum' jestleri bunlar."

"Vay canına, hiç fark etmemiştim."

Jeanie tekrar onun omzuna yaslandı. "Evet."

"İkimizin de bunu açıkça ifade etmesine sevindim," dedi Logan. İkisi de yeniden Dot ile Norman'a döndü. Jeanie, Logan'la her gün birlikte çalışıp ona hislerini söyleyememeyi, elini tutamayıp onu öpememeyi hayal edemiyordu. Bu bir işkence olurdu.

Ama birinin kendini sevilmeye layık görmemesini anlayabiliyordu. Kendisi de birkaç kez böyle hissetmişti. Teyzesi gibi cesur ve güçlü birinin de böyle hissetmesi, Jeanie'ye aslında hiç kimsenin her şeyi tam anlamıyla çözemediğini düşündürmüştü.

Ayrıca belki de bu bir sorun değildi.

Belki de Jeanie neşeli ve karanlık, dağınık ve yetkin, güneş ve yağmur, yeni ve eski Jeanie karışımı olabilirdi.

Logan başına bir öpücük kondurdu ve Jeanie bu sıcaklığı ayak parmaklarına kadar hissetti.

Şimdiye kadar kesinlikle işe yaramış gibi görünüyordu.

Mükemmel bir küçük kasaba hayatı hayalindeki gibi olmayabilirdi ama bulduğu hayat onun için oldukça mükemmeldi.

Ninova

Son Bölüm

Jeanie'nin evi insanlarla dolup taşmıştı; insanlar ve boş taşınma kutularıyla. Logan ön kapının yanında durmuş, kutular birer birer boşaldıkça onları katlıyordu. Yanında oldukça tatmin edici bir kutu yığını oluşmuştu bile. Yığına her yeni kutu eklendiğinde yaşananların gerçek olduğunu ve Jeanie'nin burada kalacağını bir kez daha hatırlıyordu.

Ama Jeanie kalmasa bile, kendisinin değerli bir insan olduğunu biliyordu. En azından yeni terapisti böyle söylüyordu. Haftada bir kez Dr. Stephens ile sorunlarını çözmek için çalışıyordu, Jeanie ise yeni hayatına uyum sağlıyordu. Ama en önemlisi, bunu yan yana yapıyorlardı.

Eşyaları yerleştirme partisi Isabel'in fikriydi. Kitap kulübünden Annie ve Hazel'ı da Jeanie'nin yeni dairesine yerleşmesine yardım etmeleri için çağırmıştı. Noah, Logan'a yalvararak kendisini de davet ettirmişti, böylece küçük daire şimdi Jeanie'nin yeni arkadaşlarıyla dolup taşmıştı.

Jeanie odanın tam ortasında ışıl ışıl gülümseyerek Noah'a neyin nereye asılmasını istediğini söylüyordu.

"Sanırım sol taraf, biraz daha yukarıda olmalı," dedi.

"Hayır, hayır. Şimdi eğri oldu," diye itiraz etti Hazel daha yüksek olan tarafı işaret ederek. "O tarafı tekrar indir biraz."

Noah başının üstünde tuttuğu devasa mor inek tablosunu yeniden ayarlamaya çalıştı. "Peki, ya şimdi?"

"Bilmiyorum. Şimdi de sağ taraf çok yukarıda gibi." Hazel kıkırdamasını bastırdı.

Jeanie elini beline koydu, başını yana eğdi. "Belki de bu tabloyu bu duvara asmayı hiç istemiyorumdur."

Noah tabloyu indirerek iç çekti. "Siz karar verin. Benim de bir içkiye ihtiyacım var."

Jeanie ve Hazel kıkırdama krizine girerek kanepeye yığıldılar. "Üzgünüm Noah! Harikasın," diye seslendi Jeanie, Noah mutfağa bir bira almaya doğru yürürken. Logan da onun peşinden mutfağa geçti ve tam o sırada Jeanie'ye neden bu kadar çok kalın atkısı olduğunu sormaya giden son derece telaşlı Jacob'la karşılaştı.

Noah buzdolabından iki bira alıp birini Logan'a uzattı. Tezgâhta üst üste yığılmış pizza kutuları vardı. Herkese yardımı karşılığında yapılacak ödemeydi. Şükran Günü'nden bir gün önceydi ve Jeanie bunun "ziyafetten önceki ziyafet" olduğunu söylemişti. Ertesi gün kafeyi kapatıp Şükran Günü'nü Jeanie'nin ailesiyle geçirmek üzere New York'a gideceklerdi. Jeanie'nin ailesi ve son anda Kaliforniya'dan uçup gelen erkek kardeşi Ben'le tanışacak olmak onu biraz geriyordu. Jeanie, Ben'in "seksiliğiyle ünlü çiftçi"yi görmek için sabırsızlandığını söylemişti. Her zaman Jeanie'den duymayı sevdiği bir yorum olsa da bu cümle gerginliğini yatıştırmaya yetmemişti.

"Sanırım benden nefret ediyor," dedi Noah kimi kastettiğini belirtmeye gerek duymadan.

"Muhtemelen etmiyordur." Logan birasını yudumlarken Jeanie'nin ailesiyle tanışma düşüncesini o an için bir kenara itti.

"Oldukça eminim," dedi Noah hafif bir tebessümle. "Ama insanları pes ettirme konusunda iyiyimdir."

Logan güldü. "Bu gerçekten özel yeteneklerinden biri."

Noah başıyla onayladı. Hazel ile Jeanie'nin alaylarına karşı daha güçlü hissetmek için birasından bir yudum daha aldı. "Tamam. Tekrar gidiyorum."

"Bol şans, dostum."

"Sağ ol." Endişelerine rağmen Noah açıkça Hazel'ın ilgisini görmekten hoşlanıyordu. Odaya geri döner dönmez yüzü aydınlandı. Tam anlamıyla kendini kaptırmıştı.

Logan, Noah'ın tekrar duvardaki yerini aldığını ve Hazel'ın onun poposunu açıkça hayranlıkla izlediğini görünce başını iki yana salladı. Evet, kesinlikle ondan nefret etmiyordu.

Logan mutfağın eşiğinde durdu ve herkesin yardımıyla Jeanie'nin dairesinin yavaş yavaş gerçek bir eve dönüşmesini izledi. Yine de hâlâ içten içe bir gün büyük çiftlik evinde birlikte yaşamayı istiyordu ancak Jeanie'yi acele ettirmeyecekti. Şimdilik, aralarındaki her şey tam olması gerektiği gibiydi.

Jeanie kanepenin arkasından ona bakarak gülümsedi.

"Güzel görünüyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Artık burada gerçekten yaşıyor gibi görünüyorum."

"Artık gerçek bir Dream Harbor üyesi? Ya da Dream Harbolist?"

"Gerçek bir Hayalperest," diye düzeltti Hazel, Logan ise gözlerini devirdi. Ama gizliden gizliye bunu seviyordu. Bu lanet kasabayı, bu meraklı insanları ve özellikle de şu anda kanepenin arkasından ona bakan kadını seviyordu.

Jeanie yerinden kalktı, yanına gidip onun en sevdiği şekilde kendini Logan'a yasladı.

"Her ne deniyorsa, hasta olduğumda bana yardım edecek kimsenin olmadığı günlerden çok farklı."

"Doğru. Şu insanlara bir baksana, kesinlikle senin kusmuğunu temizlemek için gelirler."

Jeanie güldü, yüzünü yüzüne dayadı. "Ama yine de bunu onlara söyleme," diye fısıldadı sahte bir tonda. "Yoksa benimle arkadaş olmak istemezler."

"Bize ne söylememeli?" diye sordu Kaori yatak odasından oturma odasına girerken. "Korkunç bir pasaklı olduğunu mu? Zaten biliyoruz ve seni yine de seviyoruz."

"Harika, teşekkürler."

Kaori gülümsedi. "Rica ederim."

Jeanie, Logan'ın yanından kanepenin üzerine çıktı. Boğazını temizledi.

"Sadece hepinize teşekkür etmek istiyorum. Her şey için. Kafenin tekrar düzene girmesi ve bugünkü yardımınız için. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsiniz."

"Tabii ki canım," Nancy, Jeanie'nin ayaklarının yanına otururken onun bacağını okşadı. "İyi ya da kötü, artık bizden birisin."

Jeanie gülümsedi. "Kesinlikle iyi."

Logan arkasına geçip kollarını beline doladı. Jeanie ona yaslandı ve Logan bundan daha fazla hemfikir olamazdı.

Dream Harbor'da her şey Jeanie yanında olduğu için daha güzeldi.

